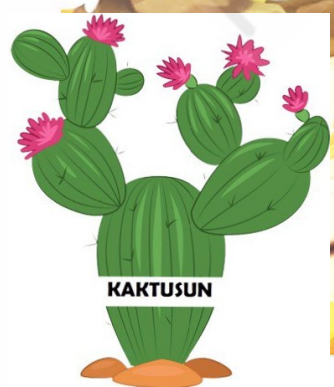
Özgürlük Uğruna

BARIŞ MÜSTECAPLIOĞLU

ŞAMANLAR DİYARI 3. KİTAP

Perg ve Delkarna'da özgürlük için mücadele verenler, diktatörlere karşı bir araya geliyor. Ezilenler, sömürülenler, çapulcu görülenler isyan bayrağı altında buluşuyor. Hayali bir diyarda savaş verseler de, yaşadıkları ve hissettikleri insanlık tarihine olduğu kadar yakın tarihimize de ışık tutuyor. *Özgürlük Uğruna*, Çin'den Almanya'ya kadar birçok ülkede okunan Türkiye'nin ilk fantazyasına yakışan görkemli bir son. Yeni başlangıçlarda buluşana kadar...

KAKTUSUN

TELEGRAM

www.ithaki.com.tr
facebook.com/ithakiyayin
twitter.com/ithakiyayinlari
ithaki

18 TL

9 786053 754220

Barış Müstecaplıoğlu, 1977'de Kocaeli'nin İzmit ilçesinde doğdu. Yükseköğrenimini Boğaziçi Üniversitesi İnşaat Mühendisliği Bölümü'nde tamamladı. Hikâyeleri *Yaşasın Edebiyat, Varlık, Kitaplık* gibi dergilerde yayımlandı. 2002-2005 yılları arasında, Türk Edebiyatı'nın ilk fantastik kurgu serisi olan ve dört kitaptan oluşan *Perg Efsaneleri*'ni kaleme aldı. *1002. Gece Masalları* derlemesine yine Perg'de geçen bir öyküsüyle katıldı. Bu seriyi tamamladıktan sonra *Şakird*, *Kardeş Kanı* ve *Bir Hayaldi Gerçekten Güzel* isimli, farklı türlerde üç roman kaleme aldı. 2008'de yayınladığı *Hodi Podi, Gökyüzündeki Ülke* isimli çocuk kitabından uyarladığı tiyatro oyunu, 2010'da Devlet Tiyatroları repertuarına alındı. 2011'de fantastik edebiyata geri dönerek *Şamanlar Diyarı* ile yeni bir seriye başladı. 2013'te serinin ikinci kitabı *Keşifler Zamanı* yayımlandı. Yunanistan, Romanya ve Bulgaristan'ı kapsayan Word Express yolculuğu, Frankfurt Kitap Fuarı, Romanya Edebiyat Festivali, Şanghay Edebiyat Festivali, Londra Kitap Fuarı gibi çeşitli uluslararası etkinliklere Türk fantastik edebiyatını temsilen katıldı. Çeşitli eserleri Lehçe, Bulgarca, Arapça, Sırpça, Romence, Çince, Hintçe, Almanca ve İngilizceye çevrildi.

http://www.barismustecaplioglu.com

Özgürlük Uğruna
Barış Müstecaplıoğlu

İthaki Yayınları - 973

Redaksiyon: *M. Ahmet Özyapıcı*
Kapak ve Harita İllüstrasyonu: *Ertaç Altınöz*
Kapak Uygulama: *Şükrü Karakoç*
Grafik Uygulama: *Kübra Tekeli*
1. Baskı, Kasım 2014, İstanbul
ISBN: 978-605-375-422-0

Sertifika No: 11407

© Barış Müstecaplıoğlu, 2014
© İthaki, 2014

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odın İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Barış Müstecaplıoğlu

Özgürlük Uğruna

Şamanlar Diyarı - III

KAKTÜS TEAM

irhoki

Falia
ARTERU
Erasia
TORIN
Ulatra

Gaypor
MERIA
Tesil
Zeilat
Delkarna

Hürriyet, engin denizlere yelken açmak değil,
şayet gittiğim menzili ben seçmediysem.
Eğer uçabilmeyi kendim istemediysem,
göklerde kanat çırpmak özgürlük değil.

Özgürlük, sizden farklı olabilmek eğer istersem.
Dilersem farklı bir yöne yürüyebilmek.
Özgürlük kendi doğrularımı seçebilmek gönlümce.
Hayatı kendi yanlışlarımdan öğrenebilmek.

Bir daha gün ışığı görmemek korkutmaz beni,
Ya da tutulmak istemediğim bir yerde.
Ne ayağımdaki zincir engel özgürlüğüme.
Ne de sırtıma indirdiğiniz kanlı kırbaçlar.

Düşüncelerim ve ruhum hür oldukça,
teslim olmadıkça zulümlere ve baskılara,
boyun eğmedikçe dayattığınız doğrularınıza,
özgürlüğün tadını çıkaracağım bu taşlar arasında.

Hiçbir şeyle kıyaslanamayacak o leziz tadı...
Ve gece kâbuslarınızda göreceksiniz beni.
Ben özgürüm diye haykırışımı duyacaksınız karanlıkta.
Özgürlüğüm, her şeyim!

Sera Om Talse

Ünlü ozanın Kermak Savaşı'ndan sonra bir altın madeninde esirken yazdığı Özgürlük isimli şiirden alıntıdır.

Serbest bırakılması için zamanın gaddar sultanını öven şiirler yazması isteniyordu.

Sera Om Talse, o madenden hiç çıkmadı.

Sera Om Talse, hayatı boyunca özgür yaşadı.

Giriş

Yavru kedi, başını kaldırıp ürkek gözlerle annesini aradı. Hava soğuktu, üşümüştü, çalıların ardından gelen gizemli sesler onu korkutuyordu. Nasıl da fark etmeden yuvasından uzaklaşmıştı böyle, ne kadar uzağa gitmişti? Geri dönemeyecek olma ihtimali kalbini titretiyordu. Yalnızlığa alışık değildi, daha önce tanımadığı yerlerde bir başına kaldığı olmamıştı. Karnını nasıl doyuracaktı, nerede güvenle uyuyacaktı? Bembeyaz patilerini alacalı göğsüne toplayıp yere düşmüş yaprakların üzerine uzandı. Sırtına binen çaresizlik duygusu, kaldırabileceğinden ağır bir yüktü. Birdenbire ensesinde bir soluk hissetti. Karanlık emelleri olan bir düşman mıydı bu? Yoksa minik bedenine göz koymuş bir yırtıcı mı? Şefkatli bir pençe onu kucakladı, bir diğeri başını okşadı. Annesinin tanıdık kokusu burnuna doldu, içine tatlı bir huzur yayıldı. Yumuşacık tüylerin arasına başını gömdüğünde, yüreğinde bir sevgi büyüdü.

Yavru kedinin huzuru ve sevgisi, Kadim Güçler'in katında beyaz bir ışık hüzmesine dönüştü, usul usul uçup ucu bucağı görünmeyen devasa bir ışık kütlesine katıldı.

Bir çocuk, odasında yere çömelmiş, sırtını kapıya dayamış ağlıyordu. Yanağında ve alnında taze morluklar vardı, yırtılmış gömleği omzundaki yara izlerini saklayamıyordu. Salondan gelen sesleri duymamak için elleriyle kulaklarını kapamıştı, ama sesler parmak aralarından acımasızca sızıyordu. Annesi bağırarak yardım istiyor, vurma diye ağlıyordu, fakat

babası tüm gücüyle, sanki bir halı döver gibi kadına vurmaya devam ediyordu. Kimse yardıma gelmiyordu. Kimse hiçbir zaman yardıma gelmemişti. Çocuk çaresizlik içinde acı çekiyordu, ızdırabı anbean artıyordu.

Çocuğun acısı ve çaresizliği, Kadim Güçler'in katında bir alev parçasına dönüştü, kıvılcımlar saçarak uçtu, ucu bucağı görünmeyen devasa bir ateş kütlesine katıldı.

Kadim Güçler ezelden beri vardı. Ezelden beri durmadan yaratırlardı. Yaratırken bir amaç gözetmezlerdi, bu onların doğasıydı. Fanilerin nefes alması gibi içgüdüsel bir eylemdi onlar için, yaşamsal bir ihtiyaçtı. Kimi zaman göz alabildiğince uzanan görkemli diyarlar yaratırlardı; zirveleri bulutlara değen dağlar, gürültüleri kulakları sağır eden şelaleler, dibi görünmeyen azametli uçurumlar, ucu bucağı olmayan okyanuslar, ağızlarından ateş saçan dehşetengiz ejderhalar, ejderhaları boynuzlarından tutup çökerten devasa iblisler. Kimi zamansa içine ruhlarından üfledikleri, kendileri gibi kırılgan canlılar.

Ruhlarını paylaştıkları fanilerin hissettikleri tüm duygular, az ya da çok onlara ulaşırdı; kimi sefer varlıklarını aydınlatan bir ışık, kimi sefer canlarını yakan bir ateş olarak.

Bugünlerde ateş dayanılmayacak kadar sıcaktı. Çaresizlik içinde, nedenini bilemeden acı çekiyorlardı.

Dönüp yarattıkları diyarlara bakmak geliyordu içlerinden, orada ne olup bittiğini anlamak, mümkünse bir çözüm yolu bulmak, hem fanilerin acılarını hem de kendi ızdıraplarını dindirmek, ama buna güçleri yetmiyordu. Fanilerin hayatlarına odaklandıkları zaman, milyonların duyguları bir anda üstlerine çökleniyordu. Göz ucuyla baktıkları an bile gördükleri onlara çok ağır geliyordu. Acıyı, mutluluğu, nefreti, aşkı, hayal kırıklığını, zevki, pişmanlığı, coşkuyu, korkuyu, şehveti, öfkeyi, tutkuyu, huzuru, milyonlarca faniye ait sayısız duyguyu aynı esnada hissetmeye katlanamıyorlardı.

Ama yaratmadan duramıyorlardı; bir ozanın yeni destanlar yazmadan edememesi, gezgin ressamların yeni diyarlar çizmeden yaşayamaması gibi, onlar da kendilerine engel olamıyorlardı.

İki genç âşık, ormanın kuytu bir köşesinde sımsıkı sarıldılar. Üzerlerindeki kıyafetler eski ve kirliydi, delikanlının gömleği dala takılıp yırtılmıştı. Buraya kadar gizlenerek gelmişlerdi, köylerinden kimseye görünmek istememişlerdi. Gençlerin evlenmeden önce görüşmeleri o bölgede hoş karşılanmazdı. Gene de yüreklerindeki tutkuya karşı koyamamışlardı. Birbirlerini hayatlarından ve diyardaki her şeyden daha çok seviyorlardı. Heyecanlı, titrek, tecrübesiz dudakları birleşti, içlerine sonsuz bir mutluluk yayıldı. Delikanlının terli parmakları, kızın elinin üstüne kapandı.

Gençlerin mutluluğu ve sevgisi, Kadim Güçler'in katında beyaz bir ışık hüzmesine dönüştü, usul usul uçup ucu bucağı görünmeyen devasa bir ışık kütlesine katıldı.

Bir kadın, bomboş gözlerle denize bakıyordu. Omuzlarına dökülen uzun, bakımsız saçları saman rengiydi. Öne arkaya hafif hafif sallanıyordu, rüzgâra kapılmış yapraklar gibi, istemsizce yapılan bir hareketti bu. Zihni çoktandır farklı diyarlarda geziniyordu. Kucağında açlıktan kemikleri görünen bir bebek tutuyordu. Bebek son nefesini vermek üzereydi. Minik kolları iki yanına sarkmıştı, suyu kesilmiş dallar gibi kurumuşlardı, bir ufak dokunuşta kırılabilirlerdi. Kadın ölesiye yalnızdı.

Kadının ve bebeğin açlığı, Kadim Güçler'in katında bir alev parçasına dönüştü, kıvılcımlar saçarak uçtu, ucu bucağı görünmeyen devasa bir ateş kütlesine katıldı.

Hayatın doğal akışında, ışık ve ateş birbirini dengelerdi. Acı çekenler ve mutlu olanlar, hayal kırıklığına uğrayanlar ve başarıya ulaşanlar, karnı doyanlar ve aç kalanlar, adaletsiz ama dengeli bir düzen yaratırdı. Fakat bugünlerde denge

günbegün ateşin lehine bozuluyordu. Kadim Güçler'in acısı artıyordu.

Yine de bütün bilgelikleriyle, bir umudun yaklaştığını hissedebiliyorlardı. Minik, belli belirsiz, bir bebeğin kalp atışları gibi, bir yerlerde umudun kalbi atıyordu.

Yakında büyük olaylar yaşanacaktı. Işık ve ateşin ezeli kavgasında, ışığın safında duran fanilerin heyecanından, olacakları sezebiliyorlardı.

Sonunda hangisi kazanacaktı, bunu henüz bilmiyorlardı.

Genç bir prom, suratına yediği amansız bir yumruk ile kanlar içinde yere yığıldı, delikanlının ızdırabı ve öfkesi, Kadim Güçler'in katında minik bir alev parçasına dönüştü.

Prom düştüğü yerden gururla kalktı, onu döven zalime korkusuzca, meydan okuyarak baktı, burnundan boşalan kanı elinin tersiyle sildi. Onun umudu ve cesareti, Kadim Güçler'in katında minik bir ışık hüzmesine dönüştü.

Işık ve alev parçaları, birbirleriyle yarışarak sonsuzluğa doğru uçtular.

Perg İsyanı

1

"Gördün mü, nasıl da atladım üstüne! Bir kaplan kadar çeviktim! Fırtına gibi karşı koyulmazdım! Lemia beni görmeliydi, bu defa kesin âşık olurdu bana!"

Odire, yanı başında heyecanla konuşan arkadaşına gülümseyerek baktı. Gime, her zaman neşeli bir prom olmuştu, yaşadıkları hayatın zorluklarını sürekli dalgaya vurur, her sohbete zekâ dolu esprilerle renk katardı. Sıkıcı ve sakin köylerinde böyle bir dostu olduğu için kendisini şanslı hissetti.

"Elbette öyle," dedi başını sallayarak. "Az daha elimizden kaçacaktı, tam bir atmaca gibi yakaladın. Merak etme, köye dönünce ben bu hikâyeyi herkese anlatacağım, Lemia'nın kulağına gider mutlaka."

Gime, Odire'ye minnetle baktı. Bu dev adam, çocukluktan beri en yakın dostuydu. Güçlü kollarıyla onu daima köydeki zorbalardan korumuştu. Kendisi gibi ufak tefek, hastalıklı bir çocuğun o günlerde böyle bir korumaya çok ihtiyacı vardı. Büyüdükçe arkadaşlıkları sağlam bir dostluğa dönüşmüştü. Onun yanında ölüme bile gidebileceğini düşündü.

Ormanın uzun ve geniş yapraklı ağaçlarının arasında, omuzlarına bağladıkları halatlarla iki geyik ölüsünü peşleri sıra sürüklüyorlardı. Hayvanlar oldukça iriydi, onları yakalamak için güçlerinin çoğunu harcamışlardı, o yüzden her adım yeni bir mücadele gerektiriyordu. Köye fazla uzak değillerdi, yine de durup mola vermek istemiyorlardı. Orman tekinsizdi,

vahşi hayvanlarla doluydu, güneş batmadan evlerine ulaşmaları en iyisi olacaktı.

Odire, arkadaşının zorlandığını fark edince, ona iki geyiği birden taşıyabileceğini söylemek istedi. Odun toplamaya çıktığında bundan daha fazlasını yüklendiği oluyordu. Ama Gime'nin bunu gurur meselesi yapacağını biliyordu, o yüzden kendini tuttu. Nasıl olsa yürüyemeyecek hale gelince, mecburen bunu isteyecekti. Genç promun ona yetişebilmesi için adımlarını yavaşlattı. O sırada az ötede bir ağaca uzun kollarıyla sarılmış mavi renkte bir karetlekan gördü. Minik yaratık sırtındaki su kesesinin ağırlığıyla aşağı kaymamaya çalışıyor, uçları iğneli bacaklarını ağacın gövdesine saplamış, havayı kokluyordu. Karetlekanlar lezzetli hayvanlardı, eğer bir oku olsaydı onu avlamak isterdi, ama taşıdığı silahlar avuç büyüklüğünde bir bıçak ve kalın bir sopadan ibaretti. O yüzden hayvanı kendi haline bırakıp yürümeye devam etti.

"Sen de duydun mu?"

Gime'nin durup etrafa bakınmaya başladığını gördü. O da durdu, ağrıyan omuzlarını dinlendirmek için halatları yere bıraktı.

"Neyi duydum mu?"

"Çevremizde çıtırtılar var. Çok yakında, biraz sağımızda. Kulak ver, dinle bak."

Odire, arkadaşının duyularına güvenirdi, birçok defa onları büyük belalardan korumuşlardı. Bir defasında zehirli bir yılanın tıslamasını işitip onları sokmasını son anda önlemişti. Bu yüzden dikkat kesilip etrafa kulak kabarttı. Gerçekten de çok geçmeden bahsettiği çıtırtıları duydu. Yerdeki yaprak ve dal parçalarından geliyordu sanki, birileri ya da bir şeyler onlara doğru yaklaşıyor gibiydi.

"Acele edelim," dedi telaşa kapılarak. Köye bu kadar yaklaşmışken değerli avlarını geride bırakmaya niyeti yoktu. Halatları yeniden omzuna sardı, peşi sıra gelen Gime'yle birlikte

koşmaya başladı. Geyiklerin ağırlığından halatlar kollarını kesiyor, canları yanıyordu, ama ikisi de buna aldırmadı.

Odire aniden durdu. Önlerindeki iki ağacın arasında beliren hayvanı görünce korkuyla yutkundu. Yanına gelen Gime'ye hareket etmemesini işaret etti, ama genç prom zaten kıpırdayamayacak kadar dehşete kapılmıştı. İkisi de ne yapacaklarını bilemez halde öylece kalakaldılar.

Ormanda kurtların yaşadığını bilmiyor değillerdi, fakat ilk defa onlardan biriyle yüz yüze geliyorlardı. Hayvanın cüssesi kâbuslarına girecek boyuttaydı, hafifçe araladığı ağzından sivri dişleri ve salyaları görünüyordu, koyu kırmızı gözlerini üzerlerine dikmişti. Onların mı kokusunu almıştı, yoksa ölü geyiklerin mi, bunu bilmiyorlardı, lakin şu an hepsini birden av olarak gördüğü bakışlarından belliydi. Odire birkaç adım geriledi, beline bağlı sopayı usulca eline aldı.

"Geyikleri bırakalım mı?" diye fısıldadı Gime'ye. "Belki sadece onları istiyordur. Dereye doğru kaçarsak belki bizi takip etmez."

Gime, kendisinden beklenmeyecek bir hırçınlıkla, "Asla bırakmam!" dedi. "Kaç gündür bu geyiklerin peşindeyiz. Onları avlamak için ne çileler çektik. Köye elimiz boş dönemeyiz, aileme, Leia'ya söz verdim ben."

Odire, önce dostuna sonra da saldırmaya hazırlanan kurda baktı. Gime, yavaş yavaş belindeki bıçağı çekiyordu. Canavarın önünden çekilmeye niyeti yok gibiydi. Onu burada yalnız bırakamazdı, hem delikanlı haklıydı, bu geyikler için fazlasıyla ter dökmüşlerdi. Onları bu çirkin hayvana teslim edip kaçmak yiğitliğe yakışmazdı. Sopasını kaldırıp saldırıyı bekledi.

Kurt, geyiklerin enfes kokusuna daha fazla dayanamadı. Lezzetli etlerle arasında dikilen iki proma doğru olanca süratiyle koştu. Önce en yakın olanı hedef almıştı, ama sonra diğerinin daha ufak tefek ve kolay bir hasım olduğunu düşündü. Aralarında birkaç metre kala arka ayakları üzerinde

yaylanıp zıpladı, kendisine savrulan bıçağı pençesiyle savuşturup dişlerini promun omzuna geçirdi.

Gime, üzerine binen ağırlıkla yere yığılırken, kolunda tarifi zor bir acı hissetti. Elindeki bıçağı kurdun karnına defalarca sapladı ama dev hayvan bundan etkilenmişe benzemiyordu. Odire'nin bir öfke çığlığıyla üzerlerine eğildiğini gördü. Köyde gücüyle nam salmış prom kalın sopasını sırtına indirince, kurt kemiklerinin kırılacağını sandı. İkinci darbe neredeyse bunu gerçeğe dönüştürecek kadar şiddetliydi. Dişlerini hasmının omzundan çıkardı, şaşkın bir halde titrek adımlarla geriledi. Odire, tüm gücüyle gerilip sopayı hayvanın suratına doğru savurdu. Darbenin etkisiyle ayakları yerden kesilen kurt, ormanda başka geyikler de olduğunu hatırlayıp kuyruğunu kıstırarak oradan uzaklaştı.

"İyi misin kardeşim?" diye bağırdı Odire. "Tanrılara bin şükür, başın hâlâ yerinde! Bir an seni kaybettiğimi sandım."

Yerde kıvranan Gime'nin yanına diz çöktü, bohçasından çıkardığı bezle omzunu sarmaya başladı. Sivri dişlerin açtığı yaralardan oluk oluk kan boşalıyordu, ikisinin de üstü başı kızıla boyanmıştı. Kanı durdurmak için bezi sıkıca düğümledi, kalp atışları yavaşlayıncaya dek başını dostunun alnına dayayıp bekledi.

"Onu kovaladık!" diye acısına rağmen gülümsedi Gime. Sağlam kolunu kurdun kaçtığı yöne doğru salladı. "Seni aptal hayvan, dersini aldın mı! Onlar bizim geyiklerimiz, bizim! Onları biz avladık! Git kendine başka yemek bul!"

"Buradan bir an evvel gitmeliyiz," dedi Odire, etrafa bakınarak. "Civarda başka kurtlar olabilir, bu iblisler genelde yalnız dolaşmaz. Diğer geyiği de bana bırak, ben ikisini de taşırım."

Gime, itiraz edecek gibi oldu, ama yan tarafına dönerken kolundan yükselen acı gözlerini yaşarttı. Bu kolla bırak bir geyiği, bir tavşanı bile taşıyamayacağı belliydi.

Yeniden yola koyulduklarında, geyiklerin ikisi de Odire'nin omuzlarına asılıydı. Gime sağlam koluyla arada bir ona yardım etmeye niyetleniyor, ama kan kaybından tükenen gücüyle ancak birkaç saniye dayanabiliyordu. Odire'nin yükü iki kat ağırlaşmıştı, gene de avlardan birini olsun geride bırakmaya niyeti yoktu. Federasyon promların silah taşımasını yasakladığından beri, köydekiler zorlukla besleniyordu, uzun zamandır ilk defa midelerine geyik eti girecekti. Bunu başarmak için günlerce yuvalarının yanında pusu kurmuş, peşlerinden koşup onları tuzak kurdukları yere sürüklemiş, defalarca denedikten sonra ağlarla ancak iki tanesini yakalayabilmişlerdi. Canı kadar sevdiği dostu bu uğurda yaralanmıştı. Döktükleri onca terin ve kanın boşa gitmesine izin veremezdi.

Saatlerce süren mücadeleden sonra, kan ter içinde ağaçların arasından çıktıklarında, yüzlerinde mağrur gülümsemeler vardı. Köyü gördüklerinde Odire taşıdığı ağırlığı, ayaklarındaki ve omuzlarındaki acıyı, Gime ise kolundan aşağı usul usul akan kanı ve ızdırabını unutuverdi. Birazdan dinlenebileceklerdi, ayaklarını uzatıp soğuk birer nek birası yudumlamak, getirdikleri geyikler için alacakları iltifatları dinlemek, sevdiklerinin gözlerindeki gururu izlemek, bütün yaşadıklarını unutturacaktı.

Köy meydanına doğru yürürlerken, etraftaki promlar onları fark ettikçe birbirlerine işaret ettiler. Kısa zamanda herkes geldiklerinden haberdar oldu. Kendilerine dönük yüzlerde ilkin hayal ettikleri gibi mutlu ve gururlu ifadeler vardı. Birkaç saniye sonra bu ifadelerin korku ve endişe ile yer değiştirmesi Odire'yi şaşırttı. Bakışların onları aştığını ve arkalarındaki bir noktaya odaklandığını fark etti, hızla yaklaşan nal sesleri işitti. Olduğu yerde durdu, Gime'yi de kolundan tutup durmaya zorladı.

Dört federasyon süvarisi, doludizgin geldiler, delikanlıların etrafında daireler çizmeye başladılar. Üçü sıradan asker-

lerdi, süslü bir ceket ve mavi bir pelerin giyen ise üst düzey bir federasyon subayı olan Olmaren'di. Çok geçmeden atlarını durdurdular, Olmaren çevik bir hareketle yere atladı, Odire'nin önüne geçip kollarını kavuşturdu.

"Şimdi niye ormanda hiç geyik bulamadığımız belli oldu!" dedi alaycı bir sesle. "Meğer hepsini bu yaramazlar almış!"

Gözü yarasından kan sızmakta olan Gime'ye kaydı.

"Vah vah, bizim geyikler sizi epey hırpalamış anlaşılan. Keşke bu kadar zahmete girmeseydiniz, kendimiz avlanabilirdik aslında. Neyse, yine de teşekkür ederiz, şimdi onları bırakıp uslu uslu evinize gidin, dinlenmeye ihtiyacınız olduğu belli."

"Onlar bizim," dedi Odire, hırçın bir sesle. "Onları köyümüz için avladık. Bu uğurda canımızı ortaya koyduk! Kimseye vermeyiz!"

Subay, birdenbire öne hamle yaptı ve genç promun karnına güçlü bir tekme indirdi. Beklemediği bu darbe Odire'nin nefesini kesti, dizlerinin üzerine çöktü. Gime, yarasına rağmen subaya doğru atılacak oldu, ama koluna yapışan arkadaşı bunu önledi. Atlardan inmemiş askerlerin ok tabancalarını onlara doğrultmuş olduğunu fark etmişti. Karşılık verirlerse, birkaç saniye içinde kevgire döneceklerini biliyordu.

Derin bir soluk alıp ayağa kalktı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi subaya gülümseyerek baktı. Bu tebessümde kırılmaz bir iradenin ve gizli bir öfkenin izleri vardı.

"Onlar bizim. Onları alamazsınız. Ormanda sürüyle geyik var, bunlara ihtiyacınız yok."

Subay da gülümsedi. Evet geyiklere ihtiyacı yoktu, ama haddini bilmez promlara ders vermekten ayrı bir keyif alıyordu. Maymun suratlı ırkları Perg'den silinip gitse ne iyi olurdu. İyice gerilip delikanlının suratına okkalı bir yumruk indirdi. Odire yeniden dizlerinin üzerine düştü, bu kez burnundan oluk gibi kan boşalmıştı.

"Siz bizim için avlamışken, niye yorulalım?" dedi iğneleyici bir sesle. "Geyikleri bırakıp evinize gidin, bu asi tavrınızı unutayım. Yoksa federasyon subayına karşı gelmekten başınız yanacak, demedi demeyin. Yerden kalkmadan bana kararını söyle. Görüyorsun, bir proma bile özgürce seçim yapma fırsatı tanıyorum. Yine de yaranamıyoruz size!"

Odire, adamın söylediklerine aldırmadan yine ayağa kalktı. Yorgunluktan, yediği darbelerden ayakta zor duruyordu, buna rağmen subaya kararlı gözlerle baktı. Başını iki yana salladı.

"Sana yerde kal dedim!" diye bağırdı Olmaren. Bir maymun suratlının kendisine böylesine mağrur bakması onu öfkeden deliye döndürmüştü. "Seni köpek... Haddini bilmez hayvan... Bir yumruk daha mı istiyorsun? Dayak yemek hoşuna mı gidiyor? Gözlerindeki bakışa bak, nefrete bak hele! Elinden gelse bizi bir kaşık suda boğarsın, öyle değil mi? Soyu kirli ne olacak... İnsan düşmanı seni..."

"O geyikleri ben avladım," dedi delikanlı, aldırmaz bir tavırla. Ağzının kenarından akan kan, kıl yumağı çenesini hızla kızıla boyuyordu. "Almanıza izin veremem. Size ait değiller. Onlar köyümüze ait, bırakın geçelim."

"Köyü için avlamış... Köyü için avlamış, duydunuz mu? Bize ait değillermiş!" Olmaren, prom delice bir şey söylemiş gibi kahkaha atarak yanındaki üç askere baktı. Diğerleri, bir prom köyünün meydanında dikilmekten pek hoşnut görünmüyorlardı, ama komutanlarına karşı çıkmaktan korkuyorlardı. Olmaren'in keyfi yerindeydi. Bu kıl yumağı iblislere, kendi evlerinin önünde hadlerini bildirmekten tarifi zor bir keyif alıyordu.

"Bize ait değiller öyle mi? Bize ait değillermiş... Sen nasıl bir bok çukurunda yaşadığının farkında değilsin soyu kirli... Buradaki her şey bize ait! Sen de bize aitsin, bu köy de bize ait, çocuklarınız da bize ait! O kadar çirkin olmasalar karı-

larınızı da alırdık! Geyikleri kimin avladığı umurumda bile değil. Şimdi onları alıp gideceğim, akşam kendime şahane bir ziyafet çekeceğim. Arta kalan eti de köpeklerime yedireceğim. Şayet karşıma dikilirsen boynunu keserim. O küçük aklınla bunu anlayabiliyor musun?"

Delikanlı, arkasındaki geyiklere baktı, onları tuzağa düşürmek için nicedir uğraşıyordu. Geyikler giderse köy yine günlerce aç kalacaktı. Sevgili dostunun kanı boşuna dökülmüş olacaktı. Subayın hakaretleri ve bakışlarındaki aşağılama kanına dokunuyordu. Öfkesi ve çaresizliği gözünü kararttı. Zulümlerden, baskılardan, uğradıkları haksızlıklardan bıkmıştı artık. Gözleri Gime'ye kaydı, onun da aynı duygular içinde olduğunu görebiliyordu.

Kollarını iki yana açıp, "Geçemezsiniz," dedi. "Beni öldürmeden geçemezsiniz." Hemen ardından Gime de bağırdı.

"Beni de öyle!"

Olmaren, olayların bu şekilde gelişmesinden son derece memnundu. Epeydir hiç prom öldürmemişti, bu hissi çok özlemişti. Bana bir sebep verdiğiniz için teşekkür ederim, der gibi onlara minnetle baktı. Kılıcını yavaş yavaş kınından çıkardı, kabzasını iki eliyle sıkıca kavradı. Boynuna indireceği tek bir darbe, delikanlının başını vücudundan ayırmaya yetecekti. Gözleri, hasmının kılla kaplı bedeninde, iri ve sivri kulaklarında, bir gorili andıran yüzünde gezindi. "Ne çirkin yaratıklar bunlar," diye geçirdi içinden, "Perg'i iki pislikten temizleyeceğim... Bana madalya vermeliler!" Atlarından inen diğer askerler, yaşananlardan hoşnut olmadıkları için birkaç adım gerilemiş, subayla promları baş başa bırakmıştı.

O sırada her iki yanlarında garip bir gürültü koptu. Bir metalin başka bir metale çarpma sesiydi bu, belli bir düzendeydi, sanki bir davul çalışı gibi sürekliydi. Olmaren ve askerler, şaşkın ifadelerle etrafa bakındılar, onlarca promun çevrelerini sardığını gördüler. Ne zaman, nasıl gelmişlerdi, yerden

mi bitmişlerdi, anlayamadılar. Yaşlılar, gençler, çocuklar, hepsi silahsız köylülerdi. Kiminin elinde tencereler ve kepçeler vardı, kiminin elinde tırmıklar ve eğri büğrü metal kaplar, bütün güçleriyle kepçeleri ve tırmıkları tencerelere ve kaplara vuruyorlardı. Dimdik duruyorlardı, mağrur ve her şeyi göze almış bir halleri vardı. Tek bir söz söylemiyorlardı, ama suratlarındaki hiddeti, kararlılığı okumak kolaydı. Sanki ellerinde ne varsa tencerelere değil de askerlerin suratlarına indiriyorlardı. Eğer Olmaren o kılıcı delikanlıya saplarsa, hepsi birden üzerlerine atlayacaktı, diğerleri bunu anlamıştı. Silahsız olsalar bile hem çok kalabalıktılar hem de öfkeden gözleri dönmüşe benziyordu.

Askerlerden en yaşlısı, birkaç adım ileri çıkıp subayın omzunu sıkıca tuttu. "Yapmayın efendim," dedi sadece onun duyabileceği bir sesle. "Buradan sağ çıkamayız. Başka zaman yine geliriz, kalabalık bir birlikle, belki yanımıza bir büyücü de alırız. Bu asilere hadlerini o zaman bildiririz. Gelin vazgeçin, başımızı belaya sokmayalım."

Olmaren, kendisine dikilmiş gözlerdeki kararlılığı görünce, içinde uzun zamandır unuttuğu bir duygu, katıksız bir korku büyüdü. Asker haklıydı, daha sonra buraya kalabalık gelip bu haddini bilmez çapulcuların evlerini başlarına yıkabilirdi. Ama şimdi en iyisi geri çekilmekti. "Ne aptal yaratıklar bunlar," diye düşündü; başlarında onca dert varken iki tane geyik için başkaldırmışlardı. Bu isyanın yıllardır yavaş yavaş biriken bir öfkenin ürünü olduğunu görebilmiş değildi.

Kılıcı ağır ağır indirdi, "Tamam, herkes sakin olsun!" diye bağırdı, sesi etrafı kaplayan tencere tava sesleri arasında eriyip gitti.

Askerler atlarına binip uzaklaşırken, sıra dışı koro hâlâ tüm gürültüsüyle devam ediyordu.

Prom köyünün yaşlılarından Kere, kalabalıktan ayrıldı, geyiklerin önünde diz çökmüş delikanlıların yanına gitti.

Elindeki eski püskü bez parçasıyla Odire'nin yüzündeki kanı şefkatle temizledi. Genç prom, biraz soluklandıktan sonra ona hüzünlü gözlerle baktı, "Hepinizi ateşe attım," dedi suçlulukla. "Geri gelecekler... Biliyorsun, geri gelecekler..."

"Biz zaten yıllardır bir ateşin içinde yaşıyoruz," dedi Kere, sesinde hiç korku olmadan. Korkmaktan bıkmıştı.

"Bu ateş sönmeli artık. Ya da herkesi yakmalı. Hem bizi hem de onları. Şayet geri gelirlerse, biz hazır olacağız."

2

Altıf Şahini Ternan, güvertede hızlı adımlarla yürüyordu. Yorgun ve yıpranmış tahtalar, devasa ayaklarının altında inim inim inliyordu. İki yüz kiloya yakın cüssesiyle bir şahin çevikliğinde olduğu söylenemezdi, daha çok yuvarlanan bir topa benziyordu, yine de federasyona ilk başkaldıranlardan olduğu için bu cazibeli lakapla onurlandırılmıştı. Bir zamanlar Altıf'ta güvenlik komutanı olarak federasyona hizmet ederken, şahit olduğu zulümlere daha fazla dayanamayıp zindandaki mahkûmları serbest bırakmış, onların başına geçip kendine küçük bir çete kurmuştu. Uzunca bir süre adamlarıyla birlikte şehri birbirine katmışlardı. Federasyon ordusu hakkında bildikleriyle, Perg'de yavaş yavaş örgütlenen isyancılara büyük yardımları dokunmuştu.

Ternan sürekli gülen, neşeli bir adamdı, kartal gagasını andıran burnu ve iri kulaklarını görmezden gelirseniz, hoş bir suratı olduğu söylenebilirdi. Zeki ve temkinliydi, kolay kolay dara düşmezdi, çünkü daima yedekte ikinci bir planı olurdu. Gene de bugün Perg isyancılarının Altıf'taki temsilcisi olmasını kendi niteliklerinden çok, ondan sonra şehre atanan güvenlik komutanının gaddarlıklarına borçluydu. Altıf halkı bu yeni komutandan öylesine yaka silkmişti ki zamanla Ternan'ın federasyona başkaldırmasını haklı bulur olmuşlardı.

Civardaki düşman gemilerinden sakınmak için, kalyondaki irili ufaklı meşalelerin hemen hepsi söndürülmüştü. Zor duyulan dalga sesleri de olmasa, etraflarını saranın deniz değil kopkoyu, sonsuz bir boşluk olduğunu düşünecekti. Elindeki minik yağ lambasının güçsüz ışığı, ancak bir adım ötesini aydınlatabiliyordu. Bu yüzden sık sık bir erzak fıçısına ya da halat yığınına çarpıyor, güvertede uyuyanların koluna bacağına basıyor, arkasından edilen küfürlere kulak tıkayarak hız kesmeden yoluna devam ediyordu.

Zorlu bir yürüyüşün sonunda toplantı kamarasına ulaşınca, kapının önünde yalın kılıç bekleyen iki nöbetçiye telaşla sordu.

"Geç kaldım değil mi? Bensiz başladılar, öyle değil mi? Böyle olacağını tahmin etmiştim!"

Uzun boylu, keçisakallı nöbetçi, saygılı bir ifadeyle başını salladı.

"Herkes içeride efendim. Epeydir kimse çıkmadı, yeni gelen de olmadı. Bağrışmalara bakılırsa önemli bir konu tartışıyorlar."

Ternan, yağ lambasını adamın eline tutuşturdu. Titrek ışık havada dalgalandı. Parmaklarına bulaşan yağı eski ve yırtık bir bezle temizledi.

"Of, dün akşam o kadar çok nek birası içmeyecektim! Ais canıma okuyacak şimdi... Son toplantıya da geç kalmıştım, bir daha olmaz demiştim ona. Hiç girmesem mi, ne yapsam?"

Birkaç adım geri gitti, sonra öne doğru bir adım attı, kocaman elleriyle saçlarını karıştırdı.

"Yok yok, girmemek olmaz! O daha da kötü! Ama kapıyı açınca ne yumurtlayacaksın bakalım? İçeride ne önemli kişiler var kim bilir."

Nöbetçilerden kısa boylu olanı, önlerinde bir çocuk gibi kıvranarak kendi kendine söylenen dev adama baktı ve gülümsedi.

"Daha toplantıya yeni başladılar efendim, birkaç dakika oldu ancak. Epeydir odadalar ama bir şey konuştukları yoktu. Hem içeride öyle bir kargaşa var ki, biri kapıyı azıcık aralasa, kimsenin ruhu duymaz."

Ternan, biraz rahatlayarak derin bir soluk aldı. Adama teşekkür eder gibi mahcup mahcup güldü. Kamarasından fırlarken üstüne alelacele geçirdiği kıyafetlerini çekiştirip düzeltti.

"Madem öyle, gireyim bari," dedi alçak sesle. Nöbetçi kilidi açınca, kapıyı sığabileceği kadar aralayıp içeri süzüldü.

Toplantı salonu gerçekten de ana baba günüydü. Ternan bu adamların ve kadınların çoğuyla farklı yerlerde karşılaşmış, birçoğu ile sırt sırta savaşmıştı, ama hepsini birlikte aynı ortamda ilk kez görüyordu. Eskiden zengin bir toprak ağasıyken nedamet getirip isyanın saflarına katılan Turayforlu Karzeron, ailesi askerlerce katledilince henüz on yedi yaşında köyünde bir isyan başlatan ve sonra ülkesinde efsane olan güzeller güzeli Ulera ile koyu bir tartışmaya tutuşmuştu. İkisi de buraya zorlu bir savaştan çıkıp gelmiş gibi tepeden tırnağa silahlıydı. Promların isyanbaşları Kude ve Rekta, yarı boylarındaki süt beyazı bir burfene el kol hareketleri ile bir şeyler anlatıyorlardı; öylesine heyecanlı görünüyorlardı ki sanki onu söylediklerine ikna etmeleri, o an hayatlarındaki en önemli gayeydi. Üzerlerindeki yırtık pırtık, lekeli avcı kıyafetleri, burfenin altın işlemeli şık ceketiyle tam bir tezat oluşturuyordu. Kamaranın her yanında isyanbaşları irili ufaklı gruplar halinde münakaşa ediyorlardı.

Ternan bir oraya bir buraya bakmaktan yorulup kendini boş bir sandalyeye bıraktı; zavallı sandalyenin ayakları, üzerine binen yükle kırılacakmış gibi esnedi. Altıf Şahini, çok önemli bir haberi kaçırdığını fark etmişti, işin kötü yanı kimsenin ona anlatmaya niyeti yok gibiydi.

"Herkes sussun artık!"

Kalabalığın içine bir şimşek gibi düşen ses, kamaranın

uzak ucundan gelmişti. İsyanbaşlarının lideri Ais, bu kaosa daha fazla dayanamayıp bir masanın üzerine fırladı, güçlü yumruklarını öfkeyle sıkarak ikinci defa haykırdı.

"Hepiniz susun ve beni dinleyin! Söyleyecek bir çift sözüm var!"

İsyanbaşları, bu karşı konulmaz iradenin önünde sakinleştiler, kamara birden ölüm sessizliğine büründü. Yere kibrit çöpü düşse duyulurdu.

Ais'in tok sesi, az önceki hiddetine tezat bir şekilde yumuşayıp dostane bir havaya büründü.

"Kardeşlerim! Hepinizin heyecanını anlıyorum. Ama şu an sakin olmamız ve birliğimizi korumamız gerek. Mektup elimize yeni ulaştı, doğruluğunu teyit edemedik. Belki de sadece federasyonun bize kurduğu sayısız tuzaktan biri bu! Ordunun zayıf düşeceğini düşünüp rahatlamamızı ummuş, böylece bizi daha kolay avlamayı planlamış olabilirler. Mektupta yazılanların doğruluğundan emin olmadan, herhangi bir karara varmayalım. Bugün burada ne için toplandıysak, o konuları konuşalım, birliğimizi pekiştirelim. Hepimizin büyük sorumlulukları var, beraber almamız gereken kararlar var! Bu arada bana birkaç gün verin, haberin doğruluğunu araştırayım. Ona göre yeniden bir araya gelip durumu değerlendiririz. Şayet yazılanlar gerçekse, bütün planlarımızı yeniden gözden geçirmemiz gerekecek."

Ternan, yanında duran burfenin kolunu tuttu, sadece onun duyabileceği bir sesle fısıldadı.

"Federasyon ordusunun zayıf düşmesi mi... Bizim çılgın Ais yine neler planlıyor?"

"Sen ne zaman geldin yahu?" diye kafasını kaşıdı burfen. "Mektup okunurken içeride değil miydin?" Eli gayri ihtiyari kulağına gitti. Konuşurken sürekli kulak memesiyle oynamak gibi çocukluktan kalma bir alışkanlığı vardı.

"Biraz geç kalmış olabilirim..." dedi Ternan, mahcuplu-

günü saklamadan. Elleri görkemli göbeğinin üstünde birleşti, soran gözlerle burfene baktı.

"Federasyon temsilcileri arasındaki casusumuz, uzak diyarlarda yeni bir ülke keşfedildiğini yazmış. Düşünebiliyor musun, hiç bilmediğimiz bir diyar! Güya o ülkeyi fethetmek üzere büyük bir donanma hazırlanacakmış! Eğer bu haber doğruysa, yakında ordunun epey bir kısmı Perg'den ayrılacak, güçleri ikiye bölünecek. En kudretli büyücüleri, en deneyimli komutanları aylarca burada olmayacak. Muhtemelen mancınıkların çoğunu da yanlarında götürürler. Isyanı topyekun bir savaşa dönüştürmek için mükemmel bir fırsat."

"Uzak diyarlardaki ülke mi?" diye kaşlarını çattı Ternan. Yüzünü buruşturdu, kötü ruhları kovalamak için yumruğunu duvara iki kez vurdu.

"Bana pek inandırıcı gelmedi. Ais haklı olabilir, muhtemelen bizi kandırmaya çalışıyorlar. Daha hazır olmadan açığa çıkmamızı istiyorlar. İlk denemeleri olmayacak, biliyorsun! Temsilcilerin işi gücü yalan dolan!"

"Söylendiği gibi bir donanma hazırlanıyorsa, bunu gizli yapmaları mümkün değil," dedi burfen. Parmakları bu defa diğer kulak memesine gitti. "Büyük miktarda erzaka, gemilerde ayak işlerini yapacak miçolara ihtiyaç duyacaklar. Tüm limanlarda adamlarımız var, kolayca öğreniriz."

"Yine de bir tuzak olabilir," diye homurdandı Ternan. "Buna güvenip saldırmamızı bekliyorlarsa, donanma birkaç gün sonra dönüp bizi arkamızdan vurabilir. İki ateş arasında kalırız, bunca yıldır dişimizle tırnağımızla kurduğumuz her şeyi kaybederiz! Uzak Diyarlar, Kâşif Oregtorn'un zil zurna sarhoşken uydurduğu masallardan biri, bunu herkes bilir."

Gözlerini isyancıların üzerinde gezdirdi. Bu cesur erkekleri ve kadınları zincire vurulmuş görmektense ölmeyi tercih ederdi.

Burfen, her şey mümkün, demek ister gibi ellerini iki yana

açtı. Ama haberin doğru olmasını ne çok istediği yüzünden okunuyordu. Ordunun yarısı uzak diyarlardayken, federasyonla başa çıkmaları mümkün olabilirdi. Aksi takdirde hiçbir zaman hazır olamayacaklarından korktuğunu söylemek için-den gelmedi.

O sırada kapı açıldı, isyanbaşlarının Ais'ten sonra en çok saygı duydukları iki kişi, silahşor Leofold ve dostu Guorin yüzlerinde heyecanlı ifadelerle içeri girdiler. Uzun bir yoldan gelmiş gibi görünüyorlardı, kıyafetleri toz toprak içindeydi. Onları gördüğüne sevinen Ais, kollarını iki yana açıp dostlarına selam verdi.

"Bakın şu işe! Ünlü kahramanlarımız gemimizi şereflendirmeye karar vermiş! Artık bizimle geçirecek vaktiniz yok sanıyordum."

"Hiç sorma," dedi Guorin, derin bir iç çekerek. "Yolda başımıza gelmedik iş kalmadı. Şu an zindanda değilsek, şansımız yaver gittiği için. Peşimizdeki büyücüler izimizi kaybedene kadar ormanda oyalandık."

"Haberler ne hızlı yayılıyor," dedi Leofold, kocaman bir gülümsemeyle. Bakışları onları merakla seyreden isyanbaşlarının üzerinde dolaştı. "Sesiniz güvertenin öteki ucuna ulaşıyordu! Uzaklardaki diyarı biz anlatmadan duymuşsunuz! Halbuki müjdeyi biz vermek istiyorduk."

Ais, üzerinde durduğu masadan inmeden ona baktı ve sordu.

"Sen nereden işittin bunu? Mektup bize yeni ulaştı, mührünü kendim açtım. Gizli bir bilgi olduğunu sanıyordum, sana kim söyledi?"

Leofold dönüp kapının dışında bekleyen üç kişiye içeri gelmelerini işaret etti.

"O diyarı bir mektuptan okumama gerek yok sevgili dostum. Diyarın sakinleri yanımda zaten! Onları ormanda bulduk, başları askerlerle dertteydi. Eminim bize anlatacak ilginç hikâyeleri olacak!"

İsyanbaşları, silahşorun yanına gelen genç adama ve aynı yaşlardaki kadına şüpheli gözlerle baktılar. Kadının güzelliği kadar yanağındaki yara izi de dikkat çekiciydi. Mağrur duruşlarına rağmen, etraflarına her şeyi ilk defa gören bir çocuğun merakıyla bakıyorlardı. Tehlikede olup olmadıklarından emin değil gibiydiler, koruyup kollamak istercesine birbirlerine fazlasıyla yakın durmuşlardı. Evet, kıyafetleri oldukça yabancıydı, omuzlarına asılı davulların üstündeki figürleri asiler daha önce Perg'de hiç görmemişlerdi, ama bunlar farklı bir diyardan geldiklerine inanmaları için yeterli değildi.

Ta ki üçüncü kişi içeri girene kadar.

Ternan, bir hayal âleminden çıkıp gelmişe benzeyen yabancıyı büyümüş gözlerle süzdü. Onu kıvrık boynuzlarından kıllı bedenine, pençeli ayaklarından havada kıvrılan yılan kuyruğuna kadar, hayretle inceledi. İki insan boyundaki yaratığın üzerinde etek benzeri bir giysi vardı, ayaklarına ve kollarına sarı çemberler takılıydı. Silah taşımıyordu, ama birini çıplak elleriyle kolayca ikiye ayırabilir gibi görünüyordu.

Yılanbaşlı kuyruk, üzerine dikilen onlarca gözden rahatsız olup sahibinin koluna dolandı, çatal dilini çıkarıp tıslադı.

"Biziii... Tısss... Rahattt... Tısss... Bırakınnn..."

"Belki de uzak diyarlar o kadar da inanılmaz bir öykü değildir," diye mırıldandı Altıf Şahini, hâlâ kolunu tuttuğu Burfenc.

Burfen, gözlerini yabancılardan ayıramadan, bunu başıyla onayladı.

3

"Bütün bunlar fazlasıyla şaşırtıcı," dedi Ais, güçlü yumruklarını dizlerine dayayarak. "Demek Oregtorn ve haritaları hakkında söylenenler bir efsaneden ibaret değilmiş. Şayet anlattıklarınız doğruysa, Federasyon'un planları hakkında

öğrendiklerimiz de doğru olabilir. Uzak ya da yakın, kendi hâkimiyetlerinde olmayan bir diyara tepkisiz kalacaklarını sanmam."

"Anlattıkları doğru," dedi Guorin, bir Ais'e bir de hemen karşılarında duran Darok'a bakarak. Genç şaman, etrafını saran kalabalıktan gördüğü ilgi yüzünden bunalmışa benziyordu. Fırsatını bulsa dışarı kaçacak bir hali vardı. Güç vermek için uzanıp omzunu sıvazladı.

"İtiraf etmem gerek, başta ben de şüpheye düşmüştüm. Ama uyurlarken onlara Gorba ile dokunmayı denedim, sevgili kılıcım bana karşı koydu. Yüreklerinin iyilik için çarptığına kuşkum yok. En azından hainice bir planın parçası olmadıklarına eminim."

Ais, Guorin'in efsunlu kılıcının yeteneklerine saygı duyardı, Gorba'nın yalnızca kötülüğün yolundakilere zarar verdiğini biliyordu. Başını, anlıyorum manasında salladı.

"Biz zamanında yetişmesek, büyücüler onları çoktan zindana tıkmıştı," diye lafa karıştı Leofold. "Askerlerin gemilerine el koymasına bizzat şahit olduk. Beni tanıyorsun Ais, kendini yabancı hissetmenin, tanımadığın diyarlarda dolaşmanın ne olduğunu iyi bilirim. Yüzlerindeki ifadeler bile onlara inanmam için yeterli."

Darok, "Size tüm olan biteni anlattım," dedi yorgun bir ifadeyle. Yoruldukça Perglilerin bazı kelimelerdeki telaffuz farklılıkları ne dediklerini anlamasını zorlaştırıyordu. "Söyleyecek başka sözüm yok. Buraya gelmek için zorlu bir yolculuk yaptık, dostlarımız esir edildi, bir savaşı engellemek amacıyla yola çıkmışken bir başkasının içine düştük... Bir gemi dolusu yabancıyı ikna etmek için mücadele edecek gücüm kalmadı. Bundan sonrası size kalmış. Bize inanırsanız ortak düşmanımıza karşı birlikte savaşırız, aksi takdirde dostlarımızı kurtarmak için biz kendimiz bir plan yaparız."

Ais derin bir iç çekti, gözleri etraflarında toplanmış, ko-

nuşmalarını dikkatle dinleyen isyancıların üzerinde dolaştı. Prom, burfen, insan, hepsi ağzından çıkacak kelimeleri heyecanla bekliyordu. Federasyon tarafından katledilen yüzlerce dostunu düşündü, bir zamanlar yuvası olan ama temsilciler tarafından el koyulan Avcı Kalesi'ni, zindanda ölen amcasını, yıllardır zulüm gören masumları, alınacak ne çok intikam vardı... Ama bugün burada duygularıyla hareket edemezdi, tüm diyarın iyiliği için en doğru olan kararı almalıydı.

"Diyelim ki Perg ordusu gerçekten de ikiye bölündü," dedi sakin bir sesle. "Hazırlanan donanma Delkarna dediğiniz yere gitti. Biz de burada topyekün bir iç savaş başlattık. Bugüne kadar gizlice mücadele veren tüm dostlarımız, şehirlerdeki destekçilerimiz, hepsi birden ayaklandı, esir promlar sahiplerine başkaldırdı. Tüm güçlerimizle Federasyon Binası'na yürüdük. Peki, ya sonra ne olacak?"

Odadaki herkes soluğunu tuttu. Ais, sesini yükselterek devam etti.

"O donanma Delkarna'yı fethettikten sonra geri dönmeyecek mi? Gelirken yanına Delkarna'dan takviyeler almayacak mı? Onlar dönmeden zafer kazanabileceğimiz ne malum? Ya da bu savaştan kalan gücümüzle onlara karşı koyabileceğimiz? Yeni federasyon binası eskisi gibi deniz kenarında bir sayfiye yeri değil, çok iyi korunuyor, güçlü bir kaleden farksız. Biz yıllardır isyanı güçlendirmeye çalışıyoruz, düşmanımızı zayıflatmak için uğraşıyoruz. Mümkün olan her yere adamlar soktuk, iletişim ağları, gizli silah depoları kurduk. Bütün bunları sonuçsuz kalacak bir girişim uğruna heba edemeyiz. Eğer kaybedersek, Perg'in özgürlüğü için tüm ümitler tükenir."

"Evet, er geç dönerler!" diye bağırdı kalabalıktan biri. Bir diğeri ona destek vermek için yumruklarını havada sallayarak haykırdı.

"Donanma döndüğünde ne olacak? Delkarna düştüğünde

ne olacak? Federasyonu alt etmek için elimizdeki tüm gücu kullanacağız. İkinci bir savaşı nasıl vereceğiz?"

Gürültü gittikçe büyüyordu. Bu ihtimal dile geldikçe zihinlerdeki etkisi artıyor, somutlaşıyor, karşı çıkılamaz, aksi düşünülemez bir gerçeğe dönüşüyordu. Perglilerin bir korku seline kapıldıklarını gören Kaye, daha fazla dayanamayıp yumruklarını sıktı ve az önce Ais'in durduğu masanın üzerine zıpladı. Tüm konuşmaları bastıran güçleki sesi odayı doldurdu.

"Bana bakın! Beni dinleyin!"

Her biri namlı birer savaşçı olan isyanbaşları, bu yabancı kadının cüretinden etkilenip sessizliğe büründüler. Tüm gözler Kaye'nin üzerinde toplandı.

"Kaygılarınızı anlıyorum! Ama Delkarna'nın öyle kolay düşeceğini nereden çıkardınız. Benim halkım en az sizinki kadar cesurdur. Büyücülerimiz sizinkiler kadar kudretlidir. Üstelik Delkarna'ya yardım edebilecek başka dostlarımız da var. Böyle bir savaşta hepsi birleşecektir. Federasyon'un kudretini hafife almıyorum, ama siz de bizi hafife almayın. O donanma buraya dönse bile, yanmış, yıkılmış ve dağılmış halde, perişan vaziyette dönecek, bunun için size söz veriyorum. Perg'in devasa gemileri varsa, Delkarna'nın da onu koruyacak benim gibi şamanları var!"

Genç kadının bedeni birden patladı. Milyonlarca parça halinde etrafa dağıldı. Parçalar aynı saniye içinde birleşerek devasa bir Nazkor ayısına dönüştüler. Ayının üzerinde durduğu masa ağırlığına dayanamayıp parçalandı.

İsyancılar, aniden önlerinde beliren ve dehşet verici bir ulumayla pençelerini havaya savuran ayıya hayretler içinde bakakaldılar. Birkaç saniye sonra, bunun bir federasyon tuzağı olmasından korkanlar kılıç ve yaylarına sarıldı. Ama onlar hamle yapamadan, ayının bedeni içinde yanardağ patlamış gibi milyonlarca parçaya ayrıldı. Parçalar yeniden birleştiğin-

de, kalabalığın ortasında Kaye olanca güzelliğiyle çırılçıplak duruyordu.

Genç kadın, kendisini korku ve hayranlıkla süzen gözlere aldırmadan, gidip ağabeyinin elindeki bohçayı aldı, içinden çıkardığı cübbeyi üzerine geçirdi. Sonra yine insanın içine işleyen bir sesle, "Delkarna, bu gördüğünüz güce sahip binlerce şaman tarafından korunuyor," dedi. "Şamanlarımız Perg donanmasına boyun eğmeyecektir. O donanmanın buraya sağ salim dönmeyeceğine ant içerim. Tabii, eğer dönebilirse!"

O sırada hararetle tartışan kalabalığın arasından baktı ve kamaranın uzak köşesinde yalnız başına oturan bir adam gördü. Diğer herkesin kapıldığı heyecandan çok uzak, sakin ve soğukkanlı bir görünümü vardı. Uzun altın sarısı saçları alnına dökülmüş, kaşlarının üstünden başlayan yara izini büyük ölçüde örtmüştü. Siyah bir gömlek ve pantolon giymişti, belindeki uzun ince kılıç usta silahşorların tercih ettiği bir silahtı. Sanki o an bulunduğu yerde iki diyarın geleceğinin tartışılıyor olması pek umurunda değil gibiydi, elindeki kocaman şarap kadehinin tadını çıkarıyordu. Güçlü bir iradenin okunduğu gözlerini kendisine dikmiş, hiç ayırmadan bakıyordu. Bu bakışların kendine has bir çekiciliği vardı, derin bir keşfetme arzusu ile beğeni pırıltıları birbirine karışmıştı. Kalabalık dalgalanınca iri yarı bir prom, onu gördüğü aralığı kapattı ve adam gözden kayboldu.

Oda yeniden isyancıların sesleriyle doldu, ama bu kez küçük gruplar halinde tartışıyorlardı. Kaye'nin az önceki gösterisinden etkilendikleri yüzlerinden belliydi.

Ais, dostlarının kararsızlığını fark edince güçlü kollarını havaya kaldırdı ve herkesin saygı duyduğu sesi bir kez daha odada yankılandı.

"Kardeşlerim! Bugün burada kaderimizi etkileyecek bir karar alacağız. Acele etmeyelim. Uzun uzun konuşalım. Ortak bir karara varmadan bu odadan çıkmayacağız."

Sonra dönüp Delkarnalılara baktı.

"Biz bir karar verene dek, sizlerden dışarıda beklemenizi rica ediyorum. Bu bizim iç meselemiz. Anlayacağınızı umuyorum."

Darok ve Kaye, itiraz etmeden güverteye çıktılar. Coro da yılan kuyruğunu koluna sarıp sessizce onları takip etti.

O gece Ais tüm isyan liderleriyle tek tek konuştu. Konuştukça hepsinin cesareti artıyordu, gönülsüzler de heveslenivordu. Birbirlerinin heyecanından besleniyor, yüreklerindeki korkulardan kurtuluyorlardı. Bir masanın etrafında toplanıp geç saatlere kadar savaş planları yaptılar, ülkelerdeki güçlerini, hangi şehri nasıl vurabileceklerini, hangi limana nasıl baskın yapabileceklerini tartıştılar. Hâlâ harekete geçmek için erken olduğunu düşünenler vardı, ama saatler geçtikçe sayıları oldukça azalmıştı. Sonunda Ais çoğunluğun düşüncesinin aynı noktada buluştuğuna kanaat getirdi, bu defa bir başka masanın üstüne çıktı.

"Dostlarım! Elbette kaygılarımız var. Elbette kaybedecek çok şeyimiz var. Ama yıllardır savaşıyoruz ve kazanma ihtimalimiz hiç bu kadar büyük olmamıştı. Etrafım cesur adamlarla ve kadınlarla çevrili. Birçoğunuz beklemekten fazlasıyla sıkıldı, ben de öyle. Delkarnalı dostlarımızın federasyon donanmasını yeterince meşgul edeceklerine inanıyorum. Buna güvenerek, ben bugün burada, tüm sonuçların vebalini üstüme alarak, oyunu harekete geçmek yönünde veriyorum. Delkarna'da ne olursa olsun, biz Perg'in özgürlüğü uğruna burada hayatlarımızı ortaya koyacağız! Federasyon'a, yaptığı tüm zulümlerin hesabını soracağız! Benimle misiniz?"

Isyancıların hemen hepsi, kılıçlarını kınlarından çekip havaya kaldırdı, olanca güçleriyle Ais'e olan güvenlerini haykırmaya başladılar. Kararsız kalan birkaçı da çok geçmeden bu ortak duygunun etkisine girdi, onlar da haykırışlara katıldılar.

Ais, masadan atlayıp odadan çıktı, güvertede parmaklıkla-

ra yaslanmış denizi seyreden Kaye ve Darok'un yanına geldi. Şamanlar, onu fark edince dönüp soran gözlerle baktılar. Görkemli savaşçı, elini kalbinin üstüne koyup, "Biz kararımızı verdik," dedi. "Hemen bu gece harekete geçiyoruz. Tanrılar yardımcımız olsun, hiç kolay bir savaş olmayacak."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Kaye. "Biz de üstümüze düşen ne varsa yaparız."

Ais başını salladı.

"Delkarna'da donanmayı durdurabilmeniz gerçekten çok önemli. Her iki savaşı da kazanmamız lazım. Siz şamanların gücüne saygı duyuyorum. Aynı şekilde halkınızın cesaretine ve savaşçılığına da. Ama eğer Federasyon onları beklemedikleri, hazır olmadıkları bir zamanda vurursa, şansımız çok azalır. Size en hızlı ve güvenli gemimizi, Durkgador'u vereceğim. O bizim en önemli savaş makinemiz, onunla ülkenize donanmadan önce varabilir, ordunuzu uyarabilirsiniz."

Darok, kardeşinin konuşmasına fırsat vermeden lafa karıştı.

"Ben burada kalıyorum. Dostlarımız Federasyon'un elinde tutsakken ikimiz birden Perg'den ayrılamayız. Onları esaretten kurtarmalıyız. Kaptan Gura bana güvenerek bu işe kalkıştı, defalarca hayatımı kurtardı. Ben esir düşsem o da beni kaderime terk etmezdi, bundan eminim."

Genç kadına dönüp elini sırtına koydu.

"Ama Ais haklı, Delkarna savaşa hazırlanmalı. Bu yüzden sen dönmelisin Kaye. Yüzüğünle Olein'e daha kıyıya varmadan haber gönderebilirsin. Neyle karşı karşıya olduklarını bilmeleri gerek."

Kaye, başını olur anlamında salladı. Ağabeyini yalnız bırakmak içine sinmese de, en makul yolun bu olduğunu görebiliyordu. Yine de kendisini dizinin dibinden ayırmaktan pek hoşlanmayan, bir başına hareket etmesine hep itiraz eden adamın bu önerisine şaşırmıştı.

Ais odaya dönüp onları güvertede yalnız bıraktığında, Darok kardeşinin koluna girip onu seslerinin duyulmayacağı bir köşeye çekti.

"Delkarna'yı koruyan binlerce şaman mı? Hayal gücüne hayranım doğrusu! Delkarna'daki son şamanların biz olduğumuzu bile bile, bu insanları olmayan bir umudun peşine neden taktın? Hem diyarımız ikiye bölünmüşken, Delkarlar ve Nasralar birbirlerini yerken, Perg ordusuna nasıl karşı koyacaklar?"

Şamanın sesi yargılamaktan uzaktı, daha çok anlamaya çalışır gibiydi. Kaye, ağabeyinin bu güveninden mutlu oldu.

"Delkarna sandığından daha güçlü Darok. Belki şu an ikiye bölünmüş olabilir, ama inan bana, dışarıdan gelecek bir tehdide karşı herkes birleşecektir. Olein'den hiç hazzetmesem de, savaş dehasına saygı duyarım, Perg ordusunu orada kolay günler beklemiyor. Evet, yalan söyledim, çünkü onlara tanımadıkları bir Olein ve bölünmüş bir ülke ile ümit veremezdim. Ama kazanabileceğimize dair umudum yalan değildi."

Darok derin bir iç çekti. "Dilerim umutların boşa çıkmaz," dedi kardeşine sarılarak.

"Peki, sen gitmeme nasıl böyle kolay izin verdin?" diye sordu Kaye. "Genelde yanından ayrılmamam için epey uğraşırdın. Neredeyse beni zorla gönderecek gibisin, şaştım buna."

Darok biraz utanarak gözlerini kaçırdı. Sonra anlayış dileyen bir ifadeyle kardeşine baktı.

"Evimizde daha güvende olacağını düşünüyorum. Burada tanımadığımız insanlarla birlikte savaşacağına orada dostlarımızla birlikte savaş, daha iyi. Hem Eymar'ın güvende olacağına inanmam lazım, başka türlü bu savaşa odaklanamam. Sen onu herkesten daha iyi korursun, bunu biliyorum. Sen haklıydın Kaye, ben ona âşık oldum. Ondan uzak kaldığım günler arttıkça bunu daha iyi anlıyorum. Şayet buradan sağ

dönersem, onunla birlikte yaşamak, onunla yaşlanmak istiyorum. İkimizden biri burada kalmak zorunda olmasa, ben dönerdim Delkarna'ya, ama orada senin yeteneklerine benimkilerden daha fazla ihtiyaçları olacak. Hem sen Gura'ya benim olduğum kadar borçlu değilsin. Bunu ağabeyin için yap, olur mu?"

Kaye, genç adamın ağzından hayatı boyunca ilk defa aşka dair bir cümle duyduğu için şaşkınlıkla karışık bir mutluluk hissetti. Ona yeniden sarıldı ve kulağına "Merak etme," diye fısıldadı. "Eymar'ı kendi canımı korur gibi koruyacağım. Yakında bütün bu kara günler geride kalacak. Birlikte harika bir çift olacaksınız ve bana Delkarna tatlısı yeğenler vereceksiniz."

Güvertesi, yaşanan günlere dair kaygılar, bilinmeyene karşı duyulan korkular, geleceğe ilişkin umutlarla dolu devasa kalyon, yelkenlerini rüzgâra açıp kıyıya doğru ilerlemeye başladı. Sahil hızla yaklaşırken, Kaye parmağındaki yüzüğü sıvazlayıp onu taktığından beri ilk defa varlığından mutluluk duydu. Eğer Pergliler savaş istiyorsa, Olein bu savaşların tanrıçasıydı.

"Gidin bakalım," diye geçirdi içinden, mavi sularda görkemli bir donanma hayal ederek. "Gideceğiniz varsa göreceğiniz de var."

4

"Eveee... Tısss... Dönüyoruzzz..... Eveee.... Dönüyoruzzz! Yelkenlerrr... Foraaa..."

Coro, havada coşkuyla daireler çizen yılan kuyruğuna bakıp güldü. Onu duygularını böyle haykırırken görmek şaşırtıcıydı. Harnanik'i bu kadar özlediğinin farkında değildi.

"Oraya işimiz bittiği için dönmüyoruz, Kornoz," dedi yumuşak bir sesle. "Uzanıp güneşin tadını çıkarmayacağız, ken-

dimizi leziz etlerle şımartmayacağız. Dostlarımızla, ailemizle geçirecek fazla vaktimiz de olmayacak. Yakında patlak verecek bir savaşa hazırlanmak için dönüyoruz. Sakin ve huzurlu günler bekleme sakın."

"Olsunnn..." dedi Kornoz, çatal dilini çıkarıp tıslayarak. Yüzüne mahzun bir ifade yerleşti. "Sanki burasıııı... Tısss... pek sakinnn... Benimmm... savaştan yanaaa... korkum yokkk... Tısss... Öleceksekkk... Evde ölelimmm..."

Coro, koluna sarılan kuyruğun yılan başını şefkatle okşadı. Kornoz haklıydı. Ölecekse o da evinde, sevdiklerinin yanında ölmeyi tercih ederdi. Burada Perglilerin nazarında ürkütücü bir yaratıktan fazlası olmadığını biliyordu. Etrafında uzanmış adamlarına baktı, birçok tanıdık yüz artık aralarında değildi. Yola çıkmalarından beri pek çok dost kaybetmişti, döndüklerinde ailelerine kötü haberi veren kişi olacağını düşünmek içini bunalttı.

Gözleri, etraflarını mavi bir örtü gibi saran sakin denizin üzerinde dolaştı. Ufukta tek bir kaya parçası görünmüyordu. Geri dönüş yolu oldukça uzundu, tanrılara fırtınaları ve diğer belaları uzak tutmaları için dua etti.

Hızlı adımlarla yaklaşan Kaye'yi görünce, elindeki gürzü yere bırakıp ayağa kalktı. Liderlerinin ayaklandığını gören diğer harmanlar da birer ikişer dikildiler. Hepsi gelişmeleri öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Kaye, dev adamın yanına varınca uzanıp omzuna dostça dokundu.

"Haberleri duymuşsundur. Nihayet istediğiniz oldu, Delkarna'ya geri dönüyoruz. Hem de içinde olduğumuz bu benzersiz kalyonla! Çok yakında yeniden yola çıkacağız. Artık mutlusundur sanırım?"

"Halimizden memnunuz," dedi Coro. Dansına devam eden kuyruğunu işaret etti. "Bazılarımız daha da fazla!"

Kaye anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. Elini uzatıp Kornoz'un başını sevgiyle okşadı.

"Senden önemli bir yardım isteyeceğim," dedi ciddileşerek. "Oraya vardığımızda Harnanik'e gidip halkını bu savaşta Delkarna'ya destek olmaları için ikna etmemiz gerek. Perg ordusu çok güçlü, ormanda karşılaştığımız büyücüleri hatırlarsın, bizimkilerin sahip olmadığı efsunlara sahipler. Devasa bir donanma hazırladıklarını duydum, irili ufaklı yüzlerce gemiyle gelecekler. Eğer tüm halklar birlik olmazsa, bu savaşı kazanamayız."

"Bu pek kolay olmayacak," dedi Coro. Düşünceli bir ifadeyle boynuzunu ovuşturdu. "Pek çok harnan, insanlar için savaşmak istemeyecektir."

"Bunun farkındayım. Halkının bizim hakkımızda duygularını biliyorum, onlara hak da veriyorum. Ama bu defa hepimizin ortak bir düşmanı var ve bu savaş ülkelerimizin istikbalini belirleyecek. Sadece Delkarna'nın değil, Harnanik'in de."

Kaye, elini kılıcının kabzasına koydu, gözleri az uzakta toplanmış, onları seyreden yılan kuyruklu adamların üzerinde dolaştı.

"Şunu unutma Coro, eğer Delkarna düşerse, hemen ardından sıra Harnanik'e gelir. Pergliler tüm civarı ele geçirmeden durmayacaktır. Harnanlar sadece insanlara yardım amacıyla değil, kendi gelecekleri için de savaşmalı. Senden rica ediyorum, bu konuda Harnan Meclisi'ni ikna etmek için bana destek ol. Burada gördüklerini, yaşadıklarını onlara detaylarıyla anlat. Daha fazlasını istemeyeceğim."

Coro, dostane bir gülümsemeyle şamana baktı ve elini kalbinin üzerine koydu.

"Bir zamanlar tüm insanlara karşı içimde bir nefret vardı," dedi sakin bir sesle. "Ama Kılıçbalığı'nda edindiğim insan dostlar, geçmişe dair düşmanlıkları yok etti. Zorgo'nun ne demek istediğini artık anlıyorum. Harnanlarla insanların sadece birlikte vakit geçirmeye ve birbirlerini tanımaya ihtiyacı var. Asırlar önce atalarımız birbirini öldürdü diye düşman kalma-

ya devam edemeyiz. Ortak bir amaç uğruna mücadele vermek, bizi yeniden birleştirebilir. Hem dediğin gibi, bu bizim de savaşımız olacak. Halkımın bunu anlaması için elimden geleni yapacağım."

O âna kadar sessizce konuşulanları dinleyen Kornoz, birden ikisinin arasına girip başını yukarı dikti.

"Perglilerinnn... Tısss... Canına okuyacağızzz... Gelsinlerrr bakalımmm..."

Kaye, yılan kuyruğa ve dev adama minnetle bakıp başını salladı.

"Ikinize de teşekkür ederim," dedi içten bir sesle. "Bizi yarı yolda bırakmayacağınızı biliyordum. Umarım Harnan Meclisi de durumun vahametini sizin kadar net görür."

Sonra arkasına döndü, onu beklediklerini bildiği kaptan kamarasına doğru yürümeye başladı.

Gemide hareketli bir gündü. Tayfalar oradan oraya koşturuyor, bazıları içi kim bilir neyle dolu büyük fıçılar taşıyor, bazıları yıpranmış yelkenleri onarıyordu. Güverteyi temizleyenler, kulelerdeki tüfeklere ok götürenler, denizden su çekenler, direklere tırmananlar, herkes fazlasıyla meşgul ve işini bilir görünüyordu. Bu kalyonu ilk gördüğünde olağanüstü boyutlarından mı daha fazla etkilenmişti yoksa burnundaki görkemli aslan heykelinin gerçekçiliğinden mi, emin değildi. Ama Durkgador dedikleri bu muazzam savaş makinesinin içinde kendini güvende hissettiği kesindi. Iki gemici, taşıdıkları halatlarla önünden geçerken durup bekledi, denizin sakinliğini, göğü kaplayan bulutları ve kuşları seyretti.

Isyan liderlerinin çoğu, alınan kararları ülkelerine götürmek ve savaş hazırlıklarına başlamak üzere dün gece gemiden ayrılmıştı. Kalan birkaç kayık da o esnada yolculuğa hazırlanıyordu. Şık kıyafetli bir burfene gözü takıldı, bordo süvari ceketi süt beyazı teniyle hoş bir tezat oluşturmuştu. Burfen sırtını hazırlanan kayığa dayamış, elindeki cam küreyi havaya

atıp tutuyordu, yükselip alçalırken kürenin içindeki yeşil sıvı dalgalanıyordu. Günün birinde onların camdan şehirlerini ve heykellerini görmenin çok keyifli olacağını düşündü.

Merdivenleri tırmanıp kamaraya girdiğinde, içeride isyancıların lideri Ais'i gördü, hemen yanında onları buraya getiren Leofold ve Guorin oturuyordu. Sırtını duvara dayamış, ayakta duran siyahlar içindeki adamı fark edince dün akşamki toplantıyı hatırladı. Genç adam, alnındaki yara izini örten altın sarısı saçlarını eliyle geriye attı ve ona imalı bir şekilde gülümsedi.

Oda oldukça enteresan döşenmişti, bir müzeyi ya da sanat galerisini andırıyordu. Her köşede farklı çağlara ait irili ufaklı heykeller, işlemeli sandıklar, ustaca yapılmış tablolar vardı, her biri ayrı ayrı göz alıcıydı, fakat birbirleriyle son derece uyumsuzdular. Tarzları, renk uyumları, yan yana nasıl durdukları düşünülmeden öylesine konulmuşlardı. Korsanların zengin tüccarların gemilerinden yağmaladığı ganimetler olmalıydı bunlar, başı tavana ulaşan, kollarında bir bebek tutan çıplak bir kadın heykeli özellikle dikkat çekiciydi.

"Merhaba Kaye," dedi Ais, ona masada yer göstererek. "Eve döneceğin için mutlu musun?"

"Hem mutlu hem de kaygılı," dedi Kaye içtenlikle. "Memleket hasreti çektiğim bir gerçek. Fakat ağabeyimi burada bırakıyor olmak içime sinmiyor."

"Merak etme, dostumuza iyi bakacağız," diye gülümsedi Leofold. "Bu iş bittiğinde ona sağ salim kavuşacaksın, sana söz veriyorum."

Guorin, bunu başıyla onayladı. Elindeki kadehi selam verir gibi havaya kaldırdı.

"Sağ salim ve tek parça! Dostlarımızı koruyup kollamaya içiyorum! Biz bunu gerçekten iyi yaparız!"

"Size güvenmiyor değilim," diye içini çekti Kaye. "Beni endişelendiren Darok, siz değilsiniz. Açıkçası kendisi başını

belaya sokmak konusunda epey başarılı. Sürekli kahramanlık yapmak gibi bir takıntısı var. Onu tanıdıkça bunu siz de göreceksiniz."

"Ben böyle birini daha tanıyorum," diye güldü Guorin. Leofold'a bakıp göz kırptı. "Sanırım ağabeyinle iyi anlaşacağız."

Ais, ayakta duran siyahlar içindeki adamı işaret etti.

"Seni neden çağırdığımı merak etmişsindir. Durkgador'un kaptanı Korman ile tanışmanı istedim. Delkarna'ya dönerken Durkgador'la yolculuk etmenin en iyisi olacağını söylemiştim, Korman da bu ricamı kırmadı. Üstüne üstlük bu yolculukta gemiye kaptanlık yapmayı kabul etti. O tanıdığım en usta denizcidir, sizi sağ salim ülkenize ulaştıracağından kuşkum yok."

"Gemimi bir başka kaptanın eline bırakmak içimden gelmedi," diye gülümsedi Korman. "Hem şu Delkarna dediğiniz yeri çok merak ediyorum. Yeni diyarlar keşfetmek her denizcinin en büyük hayalidir. Uzun zamandır hayal kurmayı bırakmıştım, bu yolculuk beni eski heyecanlı günlere döndürdü."

Kaye, genç kaptanın kendisini süzen bakışlarında beğeni diyebileceği bir ifade fark etti. Normal zamanlarda bu hoşuna giderdi, kaptan oldukça yakışıklı bir adamdı, alnındaki yara izi de ona ayrı bir hava katmıştı. Belki de kendi yanağındaki izi andırdığı için böyle hissetmişti. Ama aklı binbir yaşamsal soru ile doluyken bunun üstünde durmadı.

"Teklifiniz için çok teşekkür ederim. Sizinle pazarlık edecek durumda değilim, nasıl isterseniz öyle olsun. Yine de sormadan edemeyeceğim, Durkgador gerçekten elimizdeki en iyi seçenek mi?"

Odadakilerin kendisine şaşkınlıkla baktığını görünce asıl kaygısını açıkladı.

"Evet, hayatımda gördüğüm en büyük gemi, normal kal-

yonlardan iki üç tanesini içine koyabilirsiniz. Okçu kulelerinden zırh kaplı güvertesine, tam bir savaş makinesi olduğu aşikâr. Güvenliğimiz üst düzeyde olacak. Fakat bizim oraya Perg donanmasından önce varmamız gerek. Ya da en azından çok gecikmememiz. Bu kadar büyük bir geminin yeterince hızlı olabileceğinden kuşkuluyum."

Pergliler, birbirlerine bakıp imalı imalı güldüler. Kaptan Korman, kendisini hedef alan bir soruymuş gibi birkaç adım yaklaştı, ellerini masaya koyup Kaye'ye doğru eğildi.

"Bu konuda kaygın olmasın. Durkgador bugüne kadar federasyon kalyonlarıyla çok yarıştı. Bunca yıldır zincire vurulmamış olmamızı ona borçluyuz. Ordunun elindeki en hızlı gemi bile bizim koca devimizle boy ölçüşemez. Onun buralarda haklı bir ünü vardır. Bu konuda bize güven, pişman olmayacaksın."

"Öyle diyorsanız öyledir," diye güldü Kaye. "Ben sadece emin olmak istedim. Umarım haklı çıkarsınız."

Genç adamın gemisi hakkında konuşurken gözlerinin ışıldaması hoşuna gitmişti. Hafif çapkın bir sesle ekledi.

"Bu haklı şöhret sadece Durkgador'a mı ait, yoksa kaptanını da kapsıyor mu?"

"Bunu yolda kendin keşfedersin," dedi genç adam, muzipçe göz kırparak.

Ais, masadan kalkıp yakındaki fıçıya yürüdü, bir kadeh nek birası doldurup şamana döndü. Suratında, alması gereken çok fazla karar olan bir adamın yorgunluğu vardı.

"Anlaşabildiğinize sevindim. Korman'la dostluğumuz uzun yıllar öncesine dayanır. Federasyon kurulmadan önce Avcı Kalesi'nin en iyi kaptanlarından biriydi, zaman içinde Perg'in en iyisi oldu. Ona Delkarna'ya nasıl gideceğini tarif et, yeter. Birlikte bu işin üstesinden geleceğinize eminim."

"Avcı Kalesi..." diye mırıldandı Kaye. "Burada avcılardan hep hayranlıkla söz ediliyor. Senin de geçmişte onların lideri

olduğunu söylüyorlar. Merak ettim, ne avlıyordunuz?"

"Canavarlar," diye güldü Ais. Kadının ona inanmaz gözlerle baktığını görünce açıklaması gerektiğini fark etti.

"Uzun zaman önce Savaş Tanrısı Tshermon Perg'e musallat olmuştu. Diğer tüm tanrılar gibi Öte Diyarlar'da sürgündü, oradan kurtulmak için efsunlu bir kitap yapıp Perg'e gönderdi. Entrikalar kurup, hırslı bir Lord olan Asuber'in eline geçmesini sağladı. Lord Asuber, kitapta yazılı olan cümleleri okudukça, onun için savaşacak yeni bir canavar peydahlanıyor, Asuber bu yaratıklar sayesinde düşmanlarını kolayca alt ediyordu. Ama bu arada Tshermon da her geçen gün onun bedenine biraz daha fazla yerleşiyordu. Öyle ki bir süre sonra Asuber'den geriye bir şey kalmayacak, tamamen Tshermon'a dönüşecekti."

Ais, minnet dolu gözlerle Leofold ve Guorin'e baktı.

"Şu masada gördüğün iki dostumuz, tanrıların diyarına kadar gidip büyük bir mücadele vererek Tshermon'u Perg'e gelmeden yok ettiler. Onların yaşadığı maceraları Perg üzerinde başka kimse yaşamamıştır... Savaş Tanrısıyla birlikte diyarda dolaşan canavarların da birçoğu yok oldu, ama hepsi değil. Biz Avcılar, diyarımızda kalan bu tehlikeli yaratıkları bulup öldürmek için eğitilmiştik."

"Peki, sonra ne oldu?" diye sordu şaman merakla. Dinlediği öyküden etkilendiği bakışlarından belliydi.

"Avcı Kalesi'ni amcam Durtemen yönetiyordu. Turayfor'da Lord Asuber'e karşı yapılan son savaşın da kahramanlarındandı. Halkın ona ve Avcılara çok değer vermesi bir süre sonra Federasyon Temsilcilerini rahatsız etti. Bizi iktidarlarına karşı bir tehdit olarak gördüler, önce amcamın adını kirlettiler, sonra da kalemizi kapattılar. Silahlarımızı elimizden alıp bizi Perg'in farklı ülkelerine sürdüler. Diyardaki hâkimiyetlerini perçinlemek istemişlerdi. Ama planları ters tepti, mücadelemizin temellerini bu cesur savaşçılar sayesinde attık. Yerleştikleri ülkelerde isyanın liderleri oldular."

Kaye, genç adama şefkatli gözlerle baktı. "Yaşadığınız zor günler için üzüldüm," dedi içtenlikle.

"Siz burada bizse Delkarna'da, güce doymayan insanlardan ne çok çekmişiz... Anlaşılan iki diyarın kaderi ortak yazılmış."

Mağrur bir ifadeyle onları süzen kaptana baktı ve gülümsedi. Önündeki kadehi havaya kaldırıp öylece tuttu.

"Peki, o zaman cesur Avcılar! Ağabeyimi size, kendimi de Durkgador'a emanet ediyorum. Gemiyi sefere hazırla, deniz kurdu. İblislerin donanması demir almadan yelken açalım. Uzun ve tehlikeli bir yolculuk olacak... Umarım şans tanrıları bu kez yüzümüze gülerler!"

5

Nerodir, dürbünü bir kez daha gözlerine götürdü ve ilerideki yaşlı kalyona dikkatle baktı. Deneyimli gözleriyle aralarındaki mesafeyi ölçtü, sonra rüzgârın hızını anlamak için yanındaki rüzgâr gülünün dönüşünü izledi. Önemli bir atıştan önce hep yaptığı gibi, şans getirsin diye burnunun üstünü ovuşturdu, kötü talihi kovalamak için yere okkalı bir balgam savurdu. Kesin kararını verince, iki adım sağında duran askere seslendi.

"İki tur yukarı çevir, sonra bir tur sola."

Genç denizci, mancınıkbaşının emrini hiç sorgulamadan yerine getirdi. O önündeki dümenleri çevirdikçe, devasa mancınık usul usul geriliyor ve dönüyordu.

"Şimdi tamam," dedi içinden Nerodir, diğer gemilerin de hazır olmasını umarak. Gazabından herkesin korktuğu azametli Başkomutan Arasket seyrederken bu atışı ıskalamayı hiç istemezdi. Arasket, böyle hassas konularda kimseye ikinci bir şans vermemesiyle meşhurdu.

Başkomutanın yaveri, elindeki borazanı dudaklarına gö-

ıürüp olanca nefesiyle çaldı. Sekiz gemiden arka arkaya havalanan devasa mancınık taşları, havada ıslık çalarak uçtu, biri hariç hepsi gerekli yüksekliğe çıkabildi. Yedi kaya parçası, hurdaya çıkarılmış boş kalyonu hemen hemen aynı anda vurdu, biri yelken direğini parçaladı, biri burnundaki heykeli yerinden kopardı, diğerleri güvertede onulmaz yaralar açtı. Perişan haldeki gemi, iç burkan gıcırtılarla üç parçaya bölündü, yavaş yavaş suya gömülmeye başladı.

Yeterince yükselemeyen mancınık taşı, kalyonun biraz uzağında suya saplanmış, balıkları korkutmak dışında bir işe yaramamıştı. Nerodir, o taşın atıldığı gemiye öfkeyle baktı, oraya atadığı mancınıkbaşını bu gece okkalı bir ceza bekliyordu.

Başkomutan Arasket, talim atışını seyrettiği kumandanlık kulesinden mağrur adımlarla indi. Arkasında bir dizi subayla, yıllardır donanmanın mancınıkbaşlarını eğiten Nerodir'e doğru yürüdü. Yaşlı adam, onun gelişini fark edince hemen elini göğsünün üzerine koyup selam verdi, başını önüne eğdi.

Arasket, uzun boylu ve geniş omuzlu bir adamdı. Çenesini kaplayan gür, siyah sakalının hemen üstünde, yanaklarına yayılmış çeşitli kılıç ve ok yaraları vardı. Saçları hafif seyrelmiş, yer yer beyaza kesmişti. Her sabah düzenli yaptığı talimler, onu hâlâ yeni yetme bir delikanlı kadar dinç ve sağlam gösteriyordu. Tüm hayatı savaş meydanlarında geçmiş bu gösterişli adam, federasyon ordusuna sıradan bir süvari olarak katılmış, bulunduğu noktaya sayısız zaferden ve kahramanlıktan sonra yükselmişti. Müthiş bir strateji ustası olduğu bilinirdi, bir savaşa hazırlanırken her adımını planlar, tüm riskleri göz önüne alırdı, subaylarının da kendisi kadar özenli davranmasına önem verir, bu özeni göstermeyenleri yanında barındırmazdı. Onun sayesinde federasyona karşı zaman zaman patlak veren isyan çabaları kolaylıkla bastırılmıştı. Askeri dehası kadar astlarına adil davranması, cesareti ve örnek olmasıyla da orduda

herkesin sevdiği, emrinde kılıç savurmak istediği bir komutandı. Delkarna denilen gizemli ülkeyi fethetmek için hazırlanan tarihin en büyük donanmasının ona emanet edilmesi kimseyi şaşırtmamıştı.

"Affınızı diliyorum, şanlı Arasket," dedi Nerodir, mahcup bir ifadeyle. "Maalesef birini ıskaladık. Bunun bir daha yaşanmayacağına dair size söz veririm."

"Sekiz atıştan yedisi hedefi buldu," dedi Arasket, babacan bir gülümsemeyle. "Bu hiç de kötü bir sonuç değil. Gene de kusursuz olmamız gerekiyor Nerodir, bunu biliyorsun. Iskalanan tek bir atış, bir savaşın kaderini değiştirebilir. Yapılan tek bir hata, eve atımızın üstünde dönmek yerine kefende dönmemize yol açabilir. O atışı yapan mancınıkbaşı Perg'de kalsın, yerine ikinci filodan Oreklar'ı görevlendir, şimdiye kadar hiç ıskalamadı. Sizin filonuz komuta kalyonuna refakat edecek, bu yüzden en iyilerden oluşmalı."

"Emredersiniz efendim," dedi Nerikor, başını sallayarak. "Ikinci filonun komutanıyla hemen konuşacağım. Atama işlemini yarın gerçekleştiririz. Başka bir emriniz var mı?"

Arasket, yaşlı adamın omzunu sıvazladı, yelken direği de suya gömülmekte olan kalyona bakarak, "Uzun bir yolculuğa çıkıyoruz asker," dedi. "Şimdi git ve ailenle vakit geçir, torunlarını doya doya öp. Birkaç gün sonra denize açılacağız. Savaşı ve emirleri o zaman düşünürüz."

Arasket, o gün güneş batana kadar sefere hazırlanan tüm filoları bir bir denetledi. Yüzlerce gemi, on binlerce asker, yüzbinlerce ok ve kılıç, uzun bir yolculukta yetecek kadar su ve erzak, muazzam bir planlama gerektiriyordu. Tüccarların filolarındaki gemilerden işe yarayanlara da hatırı sayılır miktarda altın ödenerek el konulmuştu. Günlerdir limanlara kafileler akıyor, gerekli malzemeler Perg'in dört bir yanından taşınıyordu. Son filodan da ayrıldığında, kendisini yorgun ama mutlu hissediyordu. Hemen hemen her şey hazırdı, as-

kerlerin ve subayların heyecanı yerindeydi. Delkarna hakkında hepsinin aklında farklı hayaller vardı, ama çoğunluk orada büyük servetler, güzel kadınlar ve bereketli topraklar bulacaklarına inanıyordu. Kendisinin bununla ilgili şupheleri vardı, ama tersiyle karşılaşana kadar, öyle olacağını umut etmek en iyisiydi.

Günün işleri bitince, koruma subaylarını sevdikleriyle vedalaşmaları için evlerine gönderdi. Kendisi de hayatta en sevdiği insanın, genç yaşta bir hastalıktan kaybettiği karısının emaneti olan kızının malikânesine doğru at sürdü.

Arasket'in kızı şehrin zengin mahallelerinden birinde oturuyordu. Oldukça varlıklı bir ailenin tek çocuğu olan komutan Soritek ile evliydi. Arasket, damadını komutan olarak pek sevmezdi, fazla düşüncesiz ve askerlerine karşı duyarsız bulurdu, askeri bilgisini de yeterli bulmazdı. Gene de kızına olan düşkünlüğü yüzünden onu başyardımcılarından biri yapmaktan geri durmamıştı. Böylece onu koruyup kollayabiliyor, tek başına kalırsa savaşlarda yapabileceği hataları önleyebiliyordu.

Aslında kızı için bambaşka hayalleri vardı, onun kocasına bağımlı olmayan, kendi ayaklarının üstünde durabilen bir kadın olmasını düşlemişti hep, bu olmasa bile en azından ekmeğini bileğinin hakkıyla kazanan, gurur duyabileceği bir adamla evlenmesini. Ama hayatı hakkında kararları ona bırakmış, mutlu olmasına her şeyden çok önem vermişti.

Konağın rengârenk çiçeklerle bezeli görkemli bahçesine girdiğinde, uşaklar onu heyecanla ve saygıyla karşıladılar. Bahçedeki bodur ağaçların bir kısmı usta bahçıvanlar tarafından kocaman vazolar ya da çeşitli hayvanlar şeklinde budanmıştı. Bu ağaçların arasında dört yanı cam kaplı, kocaman bir çay odası vardı. Babasının geldiğini haber alan genç kız, evden apar topar çıktı, yaşlı adama doğru çığlıklar atarak koştu.

"Baba! Babacığım! İyi ki geldin!"

Ona sımsıkı sarılıp başını geniş göğsüne gömdü.

"Gitmeden seni göremeyeceğim sanmıştım. Soritek tüm vaktini gemileri teftiş ederek geçirdiğini söyledi. Seni aylarca göremeyecek olmak içimi yakıyordu, iyi ki geldin baba."

Arasket, kızın saman sarısı saçlarını şefkatle okşayarak gülümsedi.

"Ilenka'mı son bir defa görmeden uzak diyarlara nasıl giderdim! Şayet Soritek bana yardım etseydi denetleme daha çabuk biterdi, ama haylaz kerata tüm günü seninle geçirmek istedi, ben de hayır diyemedim. Âşık kumruları ayıramadım birbirinden."

Ilenka, babasına minnetle bakıp yaralarla dolu yüzünü sevgiyle okşadı. Sonra elinden tutup onu eve doğru sürükledi.

"Hadi içeri gel, Soritek de geldiğini duydu, seni bekliyor. Yarın beni burada yalnız bırakacaksınız, bu akşamı sevdiğim iki adamla birlikte geçireyim bari."

Başkomutan, altın çerçeveli resimlerle, camdan heykellerle, duvarları boydan boya kaplayan halılarla süslenmiş koridordan geçerken, her zamanki gibi bu gösterişe burun kıvırdı. Soritek'in aileden gelen zenginliğini böylesine göze sokması hiç hoşuna gitmiyordu, ama genç adamın kumaşı buydu, bu yaştan sonra değişecek hali yoktu.

İçeri girdiklerinde, Soritek pencerenin önünde kollarını kavuşturmuş dışarı bakıyordu. Üzerinde şık ve tek parça bir kıyafet vardı, bir ordu komutanından daha çok soylu bir federasyon temsilcisine benziyordu. Aslında babası ısrar etmese, orduya katılmak yerine federasyon yönetimine girer, savaş meydanlarında kılıç savurmaktansa politika arenasında mücadele etmeyi kendisi de yeğlerdi.

Genç adam, Ilenka'yı ve şehirde daha pek çok kadını kendisine âşık eden yakışıklı yüzünü Arasket'e çevirdi ve zoraki olduğu her halinden belli bir selam verdi. Alnına düşen koyu kızıl saçlarını eliyle düzeltti.

"Hoşgeldiniz komutanım. Umarım donanma teftişi sorunsuz geçmiştir. Ne de olsa hepimiz o adını ilk defa duyduğumuz iblis yuvasına yelken açmak için sabırsızlanıyoruz."

Arasket, genç adamın sesindeki ve sözlerindeki imaları anlamazdan geldi. Bu sefere katılmak istemediğini bilmiyor değildi. Ama orduda yükselmesi için bunca uğraşmışken, şimdi böylesine önemli bir görevde onu yanında götürmemesini kimseye açıklayamazdı.

"Her şey yolunda evlat. Burada bana komutan yerine baba demeni tercih ederim. Ne de olsa yanımızda gösteriş yapmamız gereken subaylar yok. Kendimiz olabiliriz."

"Elbette, baba," dedi Soriket, gizlemeye çalışmadığı bir hoşnutsuzlukla. İçinde engel olamadığı bir mide bulantısı büyüdü. *Tereskor Savaşı Kahramanı Arasket... Büyük ve Şanlı Başkomutan Arasket... Asla yenilmeyen Arasket...* Kayınpederi tepeden tırnağa gösterişin ta kendisiydi, mağrur yürüyüşü, insanları ezen bakışları, konuşma tarzı, hepsi birer gösteriş abidesiydi, o gösterişi severdi, hatta düpedüz buna âşıktı. Şimdi bu söylediği samimiyetsizliğin dik alasıydı.

Ordudaki herkesin bu yaşlı adama duyduğu hayranlık ve saygı onu boğuyordu, kendisi hakkında aynı iyi düşüncelere sahip olmadıklarını biliyordu. Arasket onu sürekli yanında tuttuğu için bugüne kadar yeteneklerini kanıtlama fırsatı olmamış, hiçbir zafere kendi ismiyle imza atamamıştı. Bu sefer de farklı olmayacaktı, bundan şüphesi yoktu. Kayınpederinin gölgesi, etrafındaki her şeyi kaplayacak kadar büyüktü, onun dizinin dibinden ayrılmadıkça daima gölgede kalacaktı.

"Gemilerin hazır olmasına sevindim," dedi yüzündeki tatsızlığı silmeden. "Bir an evvel yola çıkalım da aynı hızla dönelim. Askerler orada bizi tanrıların şerbetleri bekliyor sanıyor, ama ben sadece kan ve yıkımın beklediğini biliyorum. Yanımızdaki orduyla Delkarna'nın üzerinden geçtiğimizde geriye toz ve topraktan başka bir şey kalmayacak."

Gözleri Ilenka'nın sevimli yüzüne ve aşkla bakan gözlerine kaydı.

"En değerli hazinelerimizi burada bırakıp o iblis diyarına gidiyoruz. Tanrılar yardımcımız olsun da bir an evvel sevdiklerimizin yanına dönelim."

"Sizin için her gün dua edeceğim," dedi Ilenka çocuksu bir sesle. "Hem de tüm tanrılara, ayrı ayrı dua edeceğim. Bana sapasağlam döneceksiniz, bunu biliyorum."

"Endişe etme aşkım, güvende olacağız," dedi Soritek. "Öyle bir donanma hazırlandı ki, gören savaş tanrısının evini basmaya gidiyoruz sanır! Aslında epey gereksiz bir masraf olacak. Esir ettiğimiz Delkarnalılar ülkelerinin askeri gücü hakkında epey bilgi vermiş, görünen o ki gemilerimizin yarısı tek bir mancınık taşı atmadan, tek bir Delkarnalı öldüremeden geri dönecek. Binlerce askeri oraya boşuna sürüklüyoruz."

Her şeyi bildiğini sanan baban beni de oraya boşuna sürüklüyor demek istedi, ama dilinin ucuna gelen bu sözü son anda yuttu.

Askeri kararlarını bir başkası sorgulasa, Arasket epey öfkelenirdi, ama damadının iğneleyici laflarına alışkın olduğu için omuz silkti.

"Delkarna hakkında bildiklerimiz, Delkarnalıların anlattıklarından ibaret. Düşmanı sadece düşmanından tanıyorsan, sürprizlere hazırlıklı olmalısın. Çok uzak bir yola gidiyoruz evlat, denizler binbir tehlikeyle, şiddetli fırtınalarla doludur, daha oraya varmadan birçok gemimizi kaybedebiliriz. Orada başımız derde girerse, beklemediğimiz bir dirençle karşılaşırsak, buradan yardım gelmesi mümkün olmayacak. Sen daha önce böyle uzun deniz seferlerine çıkmadığın için riskleri görememen normal. Neyse ki bu tür kararları almak sana değil bana düşüyor."

Soritek, "Her zaman olduğu ve her zaman olacağı gibi,"

diyerek imalı bir şekilde gülümsedi. Arasket de ona benzer bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Ilenka, babası ve kocası arasında artan gerginliği fark edince telaşlandı. Yaşlı adamın koluna girip, genç adama yalvarırcasına baktı.

"Birkaç gün sonra beni burada bir başıma bırakacaksınız, lütfen artık savaştan, askeri konulardan konuşmayın. Ben uşaklara söyleyeyim, bize güzel bir sofra hazırlasınlar. En iyisinden nek birası getirsinler. Babama sevdiği Peluk pilavından yaptıracağım. Bu gece sadece güzel şeylerden konuşalım, olur mu?"

Iki adam, farklı şekillerde ama tüm kalpleriyle sevdikleri kadına bakıp kendilerini gülümsemeye zorladılar. Ilenka haklıydı, bu gece güzel şeylerden konuşmak en iyisiydi.

Nasıl olsa birbirleriyle uğraşmaları için önlerinde aylarca sürecek bir yolculuk vardı.

6

Eulot ormanının sık ağaçlarının arasında, yorgun bir adam, kendisinden daha yorgun bir atın üzerinde ağır ağır yol alıyordu. Adamın üzerinde gecenin serinliğine dayanmasını sağlayan kalın ve kürklü bir ceket vardı, dizlerinin üstünde geniş cepler olan deri bir pantolon giymişti. Yıpranmış eyerinin iki yanında tıka basa dolu iki koca çanta asılıydı. Dört gündür dur durak bilmeden at sürmüştü, suratında bir karış sakal büyümüştü, artık menzile varmış olmayı umuyordu. Bu yüzden ileride büyük bir hanın ışıklarını görüp sessizliği ısıran belli belirsiz müziği duyunca yüzüne mutluluk yayıldı. Atının başını o yana çevirip yelesini okşadı.

"Hadi dostum, az kaldı, biraz daha dayan. Az sonra ikimiz de dinlenebileceğiz. Sana hak ettiğin ziyafeti çektireceğim, söz veriyorum."

Kancalara asılı kocaman kırmızı tabelada, eğri büğrü harflerle "Eğlence Evi" yazıyordu. Kiralık kadınların ve edepsiz şarkıların yuvası olan bu tür mekânlar, köylerin içinde kendilerine yer bulamaz, ormanın kuytu köşelerine saklanırlardı. Adam atını yanına koşan bir çocuğa teslim edip ufaklığın avucuna birkaç bakır para sıkıştırdı. Atın eyerindeki çantaları omzuna asıp çocuğa kısrağı iyice beslemesini tembihledi. Sonra kendi guruldayan karnını da doyurma hayaliyle gürültülü hana adım attı.

İçerisi oldukça kalabalıktı, bir köşede güzel sesli şişman bir kadın belden aşağı sözlerle dolu komik bir şarkı söylüyor, yarı çıplak iki genç kız onun çevresinde abartılı hareketlerle dans ediyordu. Duvardaki tahta hedefe bıçak atma üzerine bahse tutuşmuş gençler hem kıyasıya yarışıyor hem de yarı sarhoş bir halde şakalaşıyorlardı. Henüz bıçaklardan hedefe ulaşan olmamıştı. Hanın çalışanları dip dibe yerleştirilmiş masaların arasında koşturup müşterilere içki ve yemek yetiştirmeye çalışıyorlardı. Bu masalardan çoğu yakın köylerden gelmiş genç yaşlı demir ustalarıyla, çiftçilerle, esnaflarla doluydu, sadece bir tanesinde dört federasyon subayı çakırkeyif bir halde sohbet ediyordu.

Adam içeri girince, subaylardan en ayık olanı kaşlarını çatarak ona dik dik baktı. Bir yabancının bu handa ne işi olduğunu, neden iki büyük çanta taşıdığını merak etmişti. Adam kendisini şüpheci gözlerle süzen subayı fark etti, ama buna aldırış etmedi. Gittiği her yerde benzer tepkilerle karşılanmaya alışmıştı, artık yadırgamıyordu. Kendinden emin adımlarla bara yürüdü ve elindeki tabağı, tabaktan daha kirli bir suyla yıkamakta olan hancıya seslendi.

"Kolay gelsin efendi. Uzun yoldan gelen birini doyuracak yemeğin var mı? Şu an önüme koca bir ayı koysan kemikleriyle yiyebilirim! Canım fena halde mavi kaz çekiyor, bana bir tane pişirir misin?"

İri yarı ve kel bir adam olan hancı, dönüp ona öfkeyle baktı. Bahsettiği yemek ancak soyluların uğrak yeri olan, süslü ve pahalı hanlarda bulunurdu, herif resmen mekânıyla dalga geçiyordu! Elindeki yağlı tabağı bir kenara bıraktı, ters bir şey söyleyecek oldu, ikisini dikkatle seyretmekte olan federasyon subayını fark edince lafı ağzında kaldı.

"Burada geldiğin şehirlerdeki havalı yemekleri bulamazsın," dedi onun yerine. "Ama içkimiz meşhurdur, iki kadeh diktin mi, taş yesen güzel gelir. Yalnız dayağımız da meşhurdur, paran yoksa yemek yerine onu yersin!"

Yabancı kahkahayla güldü. Cebinden çıkardığı iri bir altını masada kaydırarak hancıya gönderdi. Altının ışıltısını görünce dev adamın yüzüne bir tebessüm yayıldı, ellerini kurulayıp içeri et getirmeye gitti.

"Senin adın ne gezgin? Yolculuk nereye?"

Adam, arkasından gelen sesi duyup başını çevirdi. Epeydir onu gözlemekte olan federasyon subayı ile yüz yüze geldi.

"Adım Persat. Yolculuğum tek bir yere değil, oradan oraya geziyorum. Bugün bu köye yarın başkasına... Peki, senin adın ne?"

Federasyon subayı, kendisiyle böyle rahat konuşulmasına alışık değildi. Yabancının özgüveni onu öfkelendirdi. Bunda saatlerdir içtiği şarabın da etkisi yok değildi.

"Hödük herif! Sana ne benim adımdan? Kim oluyorsun da bunu soruyorsun! Yolculuk nereye dedik, adam gibi cevap ver. Yoksa yeni durağın bizim zindan olur!"

Subayın sesinin yükseldiğini duyan diğer askerler, sohbeti bırakıp o yöne baktılar. Yakın masalardaki köylüler de dikkat kesilmişti.

"Sakin ol komutan," diye güldü Persat, subayın tehdidinden korkmuşa benzemiyordu. "İşverenimiz aynı, biz aynı kaptan yiyoruz. Hem emin ol, yolculuğum son bulursa federasyon temsilcisi buna hiç memnun olmaz."

Subay, yabancının ne demek istediğini anlamaya çalışırken, adamın elini ceketinin cebine soktuğunu ve çıkardığı bir kâğıdı ona uzattığını gördü. İçkiden titreyen elleriyle alıp bir çırpıda okudu. Yazının altında, Kadi'nin federasyon temsilcisinin gösterişli imzasını ve mührünü görünce deminki kabalığından utanmış bir halde kâğıdı geri verdi.

"Demek postacısın... Uzun zamandır bu civara atlı postacı gelmemişti. Temsilcinin sizi yeniden yollara salmasına sevindim. Köylüler kadar bizim askerler de ailelerinden haber alamıyordu. Şu çantalar, onlar mektupla dolu sanırım, yanılıyor muyum?"

Persat, askerin şüphelerinin hâlâ yüzde yüz silinmediğini fark etmişti. Sakin bir tavırla çantalardan birinin ağzını açtı, içindeki mektupları adama gösterdi. Subay teklifsizce uzanıp çantayı karıştırdı, içinde zarflardan başka bir şey olmadığını görünce başını salladı.

"Sana kolay gelsin o zaman. Nertuk köyüne geldiğinde, nöbetçi kalesine de uğra, biz hep oradayız. Bizim askerlerin de sevdiklerine göndereceği mektuplar olacaktır. Sakın ihmal etme, tamam mı?"

Persat, dostça bir ifadeyle, "Bu benim vazifem," dedi. "En kısa zamanda kaleye uğrayacağım komutan, merak etmeyin. Adamlarınıza selamımı söyleyin."

Subay iki yana sallanarak masasına döndü, çok geçmeden o yönden şen kahkahalar yükselmeye başladı. Askerlerin kendisine kadeh kaldırdığını gören Persat, hancının getirdiği kocaman bira bardağını kaldırıp onlara karşılık verdi.

"Bana da mektup var mı, postacı?"

Bu kez yanına gelen kişi, sarhoş bir subaydan daha ilgi çekiciydi. Genç adam, iri göğüslerinin büyük kısmını dışarıda bırakan dar bir elbise giymiş, balıketli, şuh bakışlı kadına gülümsedi.

"Bunu bilebilmem için bana adını söylemen gerek."

"Adım Tatlı Kısrak, Tatlı Kısrak için mektup var mı?"

"Kiralık bir kadın için hoş isim. Gene de gerçek adını öğrenmeyi tercih ederim. Günün birinde sana mektup yazarsam bunun özel olmasını isterim."

Kadın, göğüsleri koluna sürtünecek kadar sokuldu, dudaklarını kulağına yaklaştırdı. Bir kâse olgun çilek gibi kokuyordu.

"Gerçek adımı ancak yatakta öğrenebilirsin. Ama dilersen bana şimdilik mavi kaz diyebilirsin. Hani şu kemikleriyle yiyebileceğin türden."

Persat, kendisine anlamlı gözlerle bakan kadına imalı bir şekilde gülümsedi. Ceketinin cebinden çıkardığı iki altını göğüslerinin arasına sıkıştırdı. Genç kadın onu elinden tutup hanın uzak köşesindeki odasına sürüklerken, federasyon askerlerinin arkalarından tezahürat edip ıslık çaldıklarını duydu.

Odada yalnız kaldıklarında, Tatlı Kısrak parmağını Persat'ın dudaklarına koyup, "Sessiz ol," dedi. "Duvarlar çok ince, dışarı ses gidebilir. Duyulmak istemeyiz, öyle değil mi?" Kaygılı ya da gergin görünmüyordu, sanki bunu her gün yapıyordu. Kapıyı kilitledikten sonra eliyle kendisini takip etmesini işaret etti. Odanın ortasındaki yatağı yana çekerken Persat ona yardım etti. Yatağın altındaki halıyı kaldırdıktan sonra, kadın ancak dikkatli bir gözün seçebileceği çıkıntılardan tutup gizli kapağı kaldırdı. Açılan dar delikten aşağı inen bir merdiven görülüyordu. Persat, onu uysalca takip edip basamakları inmeye başladı.

On dakika kadar orada konuşmadan beklediler. Göz göze, diz dizeydiler, solukları birbirine karışıyordu. Sonra tepelerinde yeni bir kapak açıldı, bitişik odadan aşağı bir başka kiralık kadın ve şişmanca bir adam indi.

"Vaktimiz kısıtlı," dedi kel kafalı adam heyecanlı bir sesle. "Kiralık kadınların hizmet süresi yarım saati geçmez, sonra-

sı dikkat çeker. Hancıdan mavi bir kaz isteyecek yabancıyı kaçırmayayım diye iki gündür handa sabahlıyorum. Merak uyandırmaktan korkmaya başlamıştım. Biz seni dün bekliyorduk, niye geciktin?"

"Ormanda federasyon askerleri dolanıyor. Onlarla karşılaşmamak için dolambaçlı yollardan geldim. Hepsi yukarıdaki sarhoş subay kadar dikkatsiz değil. İçlerinden sahte bir mührü fark edebilecek olanlar çıkabilir."

"Postacı kimliği köyleri dolaşmak için güzel bir kılıf. Peki, bize ne getirdin, sadece zarflar ve kâğıtlar mı? Diğer köylerde isyan hazırlıklarına başlandığı söyleniyor, biz burada kös kös oturuyoruz. Kılıca ve kalkana ihtiyacımız var, Federasyon elimizde ne varsa topladı."

"Ormanda gizli bir yerde iki araba dolusu silah bekliyor," dedi Persat. "Harekete geçeceğiniz günün akşamı dağıtılacak. Öncesinde elden ele gezmeleri riskli olur." Çantasını açtı, zarfları karıştırıp üzerinde "Güzeller güzeli aşkım Eline'ye" yazan, kalplerle süslenmiş pembe zarfı çıkardı.

"Bunun içinde Ais'in sizin köye talimatları var. Hangi gün, nereye toplanacaksınız, isyandaki vazifeniz ne olacak, hepsi tek tek yazılı. Şifre her zamanki şifre, rahatça okursunuz. Siz köyden ayrılmadan önce, nöbetçi kalesini temizlememiz gerek, kaç asker var orada?"

"Kırk kadar. Sürekli gözlüyoruz, geleni gideni sayıyoruz. Sürpriz yaşamayız."

"Epey fazlaymış... Silahların başında yirmi silahşorumuz bekliyor. Deneyimli savaşçılar. Köyün delikanlıları da bize katılırsa onları alt edebiliriz. Fakat hiç beklemedikleri bir anda saldırmamız gerek."

Konuşmayı sessizce dinlemekte olan Tatlı Kısrak, heyecanlı bir ifadeyle araya girdi.

"Daha iyi bir önerim var. Askerler köyde çok sıkılıyorlar, o yüzden sürekli buraya eğlenmeye geliyorlar. Bana istediğiniz

günü söyleyin, o gün askerler için burada özel bir eğlence düzenleyelim. Içki ve kadının bedava olacağını söyleriz, hemen hepsi gelir. Çoğunu donları aşağıda ve körkütük sarhoş yakalarsınız. Burnunuz kanamadan gebertirsiniz köpekleri."

"Seni isyanın başına getirmek lazım!" diye kocaman güldü Persat. "Askerlere olan bu kinin neden?"

Tatlı kısrak yüzünü buruşturdu.

"Bizim gibi kiralık kadınlara hayvan muamelesi yapıyorlar," dedi nefretle. "Istedikleri zaman bedelimizi ödüyorlar, istemedikleri zaman ödemiyorlar. Çoğu zaman sarhoş olup hırpalıyorlar. Geçenlerde sapıkça isteklerini yerine getirmedi diye subayın biri bizim kızlardan birinin suratını hançeriyle doğradı. Yavrucağın yüzü paramparça, kimse onunla birlikte olmak için bedel ödemez, açlıktan ölmesin diye kendi alınımızdan veriyoruz. Federasyon subaylarına şikâyet ettik, bizi döve döve kovdular kaleden. Hak ettiklerini bulsun köpekler."

"Merak etme," diye kararlı bir ifadeyle başını salladı Persat. "Bulacaklar." Sonra şişman adama dönüp sordu.

"Köydeki oranımız nasıl, askerleri hallettikten sonra ne kadarınız isyana katılır?"

"Büyük çoğunluk bizimle. Atalarımız farklı farklı tanrılara inanırdı, Federasyon halkın birlikteliğini bozuyor diye hepimizi kendi seçtiği tanrılara ibadet etmeye zorladı. O günden beri köyde büyüyen bir öfke var. Sürekli artan vergiler de cabası. Yeni bir donanma hazırlanıyor diye duyduk, bilmem nereyi fethe gidecekmiş, o yüzden yine gelip vergi aldılar bizden. Çiftçiler perişan, demirciler perişan, açlıktan nefesimiz kokuyor."

Adam anlatırken öyle heyecanlanmıştı ki, elleri havada daireler çiziyordu.

"En çok da gençlerimiz öfkeli. Çoğunluktan farklı giyinmeleri, farklı müzikler dinlemeleri bile askerler tarafından ıtı-

lip kakılmalarına yetiyor. Geçenlerde sevdiğimiz gençlerden biri Savaş Tanrısı'nın asla dönmeyeceğini savunan bir kitabı okuduğu için meydanda kırbaçlandı. Arkadaşları intikamını almak için yanıp tutuşuyor."

"Savaş Tanrısı'nın dönmesine karşı duyulan korku, federasyonun elindeki en büyük güç," dedi Persat. "İnsanları bu şekilde güdüyorlar... Bu kaygıyla yaşayanlar vergileri ve zulümleri sorgulamıyor. Farklı olanlara düşmanlığı bu endişeler körüklüyor. O kitabı silahtan daha tehlikeli bulmalarına şaşmamalı. Peki, bu korkular sizin köyde yaygın mı, federasyonu korumak için karşımıza dikilecek gafiller çıkar mı?"

"Az da olsa öyle fanatikler var," diye mutsuz bir ifadeyle başını salladı adam. "Bazı güçlü aileler hâlâ Federasyon'a sadık."

Persat, eğilip o âna kadar hiç açmadığı ikinci çantayı açtı. Üstte duran gerçek mektupları karıştırıp en alttaki kare zarflara ulaştı. Bir tomar çıkarıp adama uzattı.

"Bunları iyi sakla. İçlerinde Ais tarafından yazılmış metinler var. İsyanı neden başlattığımızı, derdimizin ne olduğunu güzel bir dille anlatıyor. Federasyon yıkıldıktan sonra bugüne kadar baskı altında tutulan kişilere özgürlük vereceğimizi, ama bizden farklı düşünenlerin kılına dokunmayacağımızı anlatıyor. Savaş Tanrısı bir gün gerçekten geri dönerse, ona karşı hep birlikte daha güçlü karşı koyabileceğimizi yazıyor. Harekete geçeceğimiz gece, sizin çocuklardan biri bu mektupları federasyon yanlılarının kapılarına bıraksın. En azından bir kısmını evlerinde kalmaya, kılıçlarına sarılmamaya ikna eder. Sonuçta onların bizim gibi bir öfkesi, canı yanmışlığı yok, sadece korkuları var. Bu korkuyu alt edemeyenleri de artık biz alt edeceğiz."

Adam mektupları alıp kıyafetinin içine sakladı. Uzanıp Persat'a dostça sarıldı. Sonra yanındaki kadınla birlikte mer-

divenlerden çıkıp odasına geri dondu. Birkaç saniye sonra Tatlı Kısrak ve Persat da yukarı kattaydılar.

Genç adam, çıkmak üzere kapıya yonelmişken, kolunda yumuşak bir dokunuş hissetti ve durdu. Dönup baktığında, Tatlı Kısrak'ın davetkâr bakışlarını gördü. Kadının gözleri ışıl ışıldı.

"Muşterilerim genellikle sürenin sonuna kadar benden ayrılamazlar. Tadıma doyum olmadığı söylenir. Şimdi çıkarsan dikkat çekersin. Şanıma da leke sürersin. Hem paramı ödedin, karşılığını almanı isterim."

Persat, elindeki çantaları yere bıraktı. Çok uzun zamandır bedeninde bir kadının sıcaklığını hissetmemişti, bu duyguyu özlediğini fark etti. Isyan başladıktan sonra uzunca bir süre bunu düşünmeye fırsatı olmayacaktı. Kadını belinden tutup kendine doğru çekti ve kulağına arzuyla fısıldadı.

"Büyük bir zevkle... Hem gerçek adını öğrenmeyi de fazlasıyla istiyorum."

7

Feniroj, sekiz koluyla sarıldığı ağaca hortumlarından en kalın olanını sapladı ve içindeki özsuyu kana kana içmeye başladı. Sırtındaki mavi turuncu tüyler, midesi suyla doldukça keyifle titriyor, göz yormayan, soluk bir kırmızıya dönüyordu. Vucuduna göre orantısız büyüklükteki başını çevirip yaklaşan kalabalığa merakla baktı, insan olduklarını fark edince istifini bozmadı. Yakınlardaki ağaçlara tırmanmış onlarca feriroj da farklı davranmamıştı. Etlerinin sertliğiyle ve kötü kokularıyla meşhur oldukları için insanlar bugüne kadar onlara musallat olmamıştı. Bugün bir istisna yaşanmasını gerektirecek bir sebep yoktu.

Feniroj sürüsünün altından once bir düzine suvari geçti, iri atlara binmiş güçlü kuvvetli adamlardı. Sivri uçlu mığferle-

rine siyah tüyler takılıydı. Onları içleri okçular ve piyadelerle dolu beş büyük savaş arabası takip etti. Altıncı arabada görkemli cübbeleriyle iki büyücü yolculuk ediyordu. Kafilenin sonunda yine bir sıra süvari vardı. Uzun yoldan geliyormuş gibi bitkin görünüyorlardı.

Büyücülerden birinin işaret etmesiyle, önlerindeki arabayı dolduran askerler, yaylarını feniroflara çevirdiler ve oklarını aynı anda fırlattılar. Dördü yere cansız düşünce, diğerleri hortumlarını ağaçlardan çıkarıp telaşla yükseklere tırmandı, dalların arasında gözden kayboldu. Süvariler hayvanları uzun mızraklarının ucuyla toplayıp büyücülerin önüne bıraktılar.

Cübbesi kadar görkemli bir göbeği olan adam, ufak tefek meslektaşına dönüp dişlerini göstererek güldü.

"Uzun zamandır yeni bir efsun denemek için feniroj tüyü arıyordum. Bizim oralarda bulamadık bir türlü, soylarının tükendiğini düşünmeye başlamıştım. Bu düşük seviyeli kalabalığa iştirak etmemizde bir hikmet varmış demek! Tanrıların planlarını sorgulamamak lazım."

"Muhtemelen o köylüleri avlamak bu hayvanları avlamaktan kolay olacak," diye güldü diğeri. Öylesine hızlı konuşuyordu ki kelimelerin bazılarını yutuyor, diğerlerini birbirine yapıştırıyordu.

"Korkarım bize hiç ihtiyaç duyulmayacak. En azından kaleye işine yarayacak bir şeyle dönecek olman güzel!"

"Hiç sorma," dedi adam, bacaklarının arasında can çekişen feniroju seyrederken. "Baldırı çıplak çiftçilere baskın yapmaya büyücü götürmeleri tam bir skandal! Hem de bir değil iki tane... Bizim üstatlar bazen orduya çok taviz veriyor."

"Vergilerden subaylara göre fazla pay aldığımız için olsa gerek. Ses çıkarmasınlar diye onları hoş tutmaya özen gösteriyorlar bence."

"Elbette daha fazla alacağız," dedi büyücü öfkelenerek. Etraflarında yol alan süvarileri işaret etti. "Bir efsunbaşı kaç

askere bedeldir! Şunlara bir bak, ne kadar da basit ve sefil görünüyorlar... Geniş omuzlar, kaslı kollar, ama bomboş bir kafa... İki sihirli kelimeyle yerle yeksan edebileceğimiz zavallı et yığınları. Tek bildikleri kaba kuvvet ve kan dökmek, çoğu bir çift lafı bir araya getiremiyor. Büyücü meclisini ve derin konulardan konuşabilmeyi ne çok özledim..."

Kaşlarını çatıp en yakındaki askeri parmağıyla işaret etti.

"Hele şu ızbandut yok mu... Tam bir kafasız! Dün akşam bana bir haber getirdi, yağmur bekleniyormuş galiba, öyle boş bir konu işte. O kadar yavaş konuşuyor ki, dört cümlelik lafı bitirene kadar güzel bir öğle uykusu çekip sonuna yetişebilirsin!"

Kendi espirisine kıs kıs güldü.

"Ne yapsın garip, insanın aklı ağır olunca, ağzı da ona ayak uydurmak zorunda! Bunlarla işimiz zor, mirim..."

Diğeri sessiz kalıp süvariyi alıcı gözlerle süzdü. Adamın zekâsı umurunda değildi, ama iri vücudu ve sert hatlı yüzü oldukça çekici görünüyordu. Bir kadın olsaydım onu arzulardım diye düşündü, içinde sahiden de arzu denebilecek bir his büyüyünce bundan korkup bakışlarını kaçırdı.

Federasyon birliğinin en önünde at süren Olmaren, yanıbaşındaki başaskeri imrenerek süzdü. Kendisinin önde gitmesinin tek sebebi diğerlerine yol göstermekti, yaşça ondan genç olan bu başaskerin konumuna asla yükselemeyeceğini biliyordu. Hayatı boyunca bir prom köyünden diğerine gezerek gözcülük yapacaktı, girdiği askeri sınavlarda aldığı felaket notlarla bundan fazlasını umamazdı.

Başasker, Olmaren'in onu yan gözle kestiğini fark edince bir rahatsızlık hissetti.

"Daha ne kadar yolumuz var asker? Saatlerdir at üstündeyiz, herkes yoruldu. Midemize bir lokma yemek girmedi nicedir. Hâlâ köye yaklaşmadıysak burada mola verelim."

"Aman efendim, çok az kaldı, biraz daha dayanın," dedi

Olmaren telaş içinde. "Bu promları bilmezsiniz, pek sinsidirler, burunları iyi koku alır. Geldiğimizi fark ederlerse tası tarağı toplayıp kaçarlar, onları tüm ormanda kovalamak zorunda kalırız."

"Kaçmaları büyük bir problem değil," diye omuz silkti başasker. "Geri döndükleri zaman evlerinin yerinde sadece ateş ve kül bulurlar. Bu onlar için yeterli bir ceza olur."

"Haklısınız, ama bu köydekiler gemi azıya aldı. İyi bir ders vermezsek diğer prom köylerine yanlış mesaj göndermiş oluruz. Federasyon subaylarına saldırmanın, onları tehdit etmenin nasıl sert karşılık göreceğini öğrenmeleri lazım. Yoksa aynı olayı diğer köylerde de yaşayabiliriz. En azından birkaçını ibret olsun diye meydanda sallandırmak gerek."

Başasker sessiz kaldı. Olmaren'e hak vermiyor değildi, gene de federasyon binasının rahat ve ışıltılı salonları yerine ormanın nemli loşluğunda olmaktan hoşnutsuzdu. Bir federasyon subayının tencere tava çalınarak bir köyden kovalanması elbette hafife alınacak olay değildi. İsyancıların seslerinin yükselmeye başladığı şu dönemde, yılanın başını küçükken ezmek gerekirdi. Bu yüzden tek silahları ekmek bıçakları ve tırmıklar olan promların üzerine kocaman bir birlikle yürüyeceklerdi. Pek kahramanca olmayacaktı, ama köyde taş üstüne taş bırakmamak için gerekli bir tedbirdi. Güçlü kuvvetli bir promun ekmek bıçağıyla bile oldukça tehlikeli olabileceğini biliyordu.

Bir saat kadar yol aldıktan sonra, birliğin önündeki ağaçlar seyrekleşti, nihayet kendilerini geniş bir meydanda buldular. Prom mimarisine özgü kubbe çatılı, tek katlı evler az ileride sıralanıyordu. Meydandaki taştan örülmüş kuyunun üzerinde asılı kova, rüzgârda hafif hafif sallanıyordu. Kuyunun yanında gece kadar kara bir köpek patilerini toplamış ölü gibi uyuyordu. Gözle görülen her yer sessiz ve ıssızdı, başasker Olmaren'e dönüp sordu.

"Köyü boşaltmış olabilirler mi? Belki geldiğimizi duymuşlardır."

"Olabilir," diye sıkıntıyla söylendi Olmaren. "Mümkün olduğunca çabuk geldik; başka ne yapabilirdik, bilmiyorum. Hatta ben biraz daha yolumuz var sanıyordum. Henüz saat çok erken, belki de hepsi uykudadır. Civarı ateşe verdiğimizde anlarız nasıl olsa."

Başaskerin emriyle, en öndeki savaş arabasında bulunan askerler aşağı inip meşalelerini tutuşturdular. Etrafa dağılıp yakındaki evlere doğru yürüdüler. Meşaleler ahşap kapılara dokunur dokunmaz, tahta duvarlar ve kubbe çatılar büyük bir hızla aleve boğuldu. Bu o kadar ani olmuştu ki, askerler kıvılcımlar üzerlerine sıçramasın diye aceleyle gerilediler.

Ufak tefek büyücü, yanındaki şişman arkadaşına sıkıntıyla baktı. Adam federasyon binasına dönmeyi bekleyememiş, kuşağından çıkardığı keskin bir bıçakla fenirojların derilerini yüzmeye şimdiden başlamıştı. Yere akan kanın ayaklarına bulaşmaması için ondan olabildiğince uzaklaşmıştı, ama arabanın içinde hayvanların feci kokusundan kaçmak olanaksızdı. İleride yükselen alevleri fark edince bunu iyi bir bahane sayıp aşağı atladı, hızlı adımlarla oraya doğru yürüdü. Süvarileri geçip başaskerin ve Olmaren'in yanına gelince birden içinde garip bir rahatsızlık büyüdü. Karnında bir karıncalanma vardı, başı sebepsiz yere ağrımaya başlamıştı. Bu duygu ona yabancı değildi, ama burada hissetmeyi hiç beklemiyordu. Yakınlarda güçlü bir sihir olduğu anlamına geliyordu, büyülerden hiç anlamayan promların köyünde bu nasıl mümkün olabilirdi? Efsunlu sözleri mırıldanıp elini havaya kaldırdı, parmaklarından çıkan mavi ışıklar havada bir süre dans ettikten sonra ateşler içindeki evlere doğru uçtu. Birkaç saniye sonra, askerlerin ve süvarilerin şaşkın bakışları altında, koyun sıradan evleri birer birer silikleşti, yerlerine üst üste yığılmış kocaman saman balyaları geldi.

"Bu bir tuzak!" diye haykırdı başasker, neler olduğunu anlayınca. "Bu lanet olası bir göz boyama buyusu!"

Bir cümle daha haykıracaktı, ama ağaçların arasından uçup gelen bir ok sağ yanağından girip sol yanağından çıkınca, yalnızca anlamsız bir hırıltı çıkarabildi.

Ormanın her köşesinden onlarca ok havalandı, hâlâ olup biteni anlamaya çalışan askerlerin ve süvarilerin üzerine amansızca yağdı. Birçoğu o esnada öldü, diğerleri ise ağaçların arasından koşarak gelen ve üzerlerine acımasızca çöken promlar tarafından lime lime edildi. İri kıyım promların üzerlerinde ışıl ışıl zırhlar, ellerinde keskin baltalar ve demirden gürzler vardı. Her şey öylesine ani olmuştu ki, büyücüler tek bir ateş topu atabilecek vakti bulamadı. Ayakta tek bir insan kalmadığında, promların bazıları hâlâ yıllardır biriktirdikleri kinle cesetleri paralamaya devam ediyordu.

Genç prom Odire, uzunca bir süre dolandıktan sonra bir köşede can çekişen Olmaren'i bulmayı başardı. Avladığı geyikleri vermediği için kendisini acımasızca döven mağrur federasyon subayı, şimdi bir ağacın dibinde çaresizce yardım dileniyordu. Dizinin altından ve bir omzundan okla vurulmuştu. Eğilip yüzünü yüzüne yaklaştırdı, onu tanımasını umdu, ama adam acıdan ve korkudan aklını yitirmiş gibiydi. Alçak sesle durmadan yalvarıyor, çocuk gibi ağlıyordu, belli birine seslenmiyor, boşluğa konuşuyordu. Odire onu birkaç saniye tiksintiyle seyretti, sonra elindeki bıçağı boğazına sokup acısını dindirdi.

Katliam sona erdiğinde, alevler içindeki saman balyalarının arasında genç ve güzel bir insan kadın göründü. Uzun siyah saçları sırtına akmıştı, üzerinde sade bir büyücü cübbesi vardı. Etkileyici ve derin bakışlarıyla yaşından olgun görünüyordu. Hemen yanında yürüyen güçlü kuvvetli insan savaşçı ile birlikte promların yanına geldi, öne çıkan yaşlı bir proma dostça gülümsedi.

"Umarım az da olsa hırsınızı almışsınızdır, Kere. Bugüne

kadar size yapılanların yanında pek bir anlamı olmasa da... En azından iyi bir başlangıç oldu sanırım."

Kere, minnettar bir bakışla büyücuye gülümsedi.

"Her şey için teşekkür ederiz Nela. Dediğin gibi bu bir başlangıç. Federasyon ateşler içinde yanıp, promlar hürriyetlerine kavuşana kadar durmayacağız. Getirdiğiniz silahlar ve zırhlarla artık eşit koşullarda savaşabiliriz."

"Heyecanını anlıyorum, ama savaş daha yeni başlıyor," dedi büyücü kadın. "Konuştuğumuz gibi, ancak birlik olursak federasyonla başa çıkabiliriz. Şu an isyanbaşları tek tek köyleri dolaşarak silah dağıtıyor, herkesi bir araya topluyor. Zafer için birlikte hareket etmemiz gerek. Burada olanların haberi birkaç güne duyulur, dilerseniz ormanda saklanıp peşinize düşecek askerlerle tek başınıza mücadele etmeyi deneyebilirsiniz. Ya da benimle gelip Ais'in ordusuna katılırsınız, isyanın başarıya ulaşması için omuz omuza çarpışırız. Tüm Perg özgür olmadan, hiçbirimizin hürriyeti uzun sürmez. Teklifimi halkınla konuştun mu, bizimle misiniz?"

Kere, gözlerini etrafında toplanan promların üzerinde gezdirdi. En gencinden en yaşlısına, yüzlerindeki umut ve coşku dolu ifadelerde hep aynı isteği okudu. Köyün ileri gelenleriyle bunu çoktan tartışmış, karara bağlamışlardı. Genç kadına bakıp elindeki kılıcı havaya kaldırdı.

"Perg'in ve tüm promların özgürlüğü için sizinle birlikte at süreceğiz!"

Orman köylülerin güçlü haykırışları ve savaş çığlıkları ile yankılandı. Nela, yanındaki isyancıya dönüp "Hemen Ais'in yanına gidip bir köyün daha bize katıldığını haber ver," dedi. "Ben onları en yakın toplanma yerine götürürüm."

Ardından mahcup bir ifadeyle ekledi.

"Guorin'e de iyi olduğumu ilet lütfen, beni merak etmiştir."

İsyancı anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi, sonra süvarilerin

başıboş kalmış atlarından birine atladı, dörtnala ağaçların arasına daldı.

8

Dev örümcek, altı metreden uzun bacaklarından biri çamurun derinleştiği bir noktaya girince dengesini kaybetti, devrilecekmiş gibi sağa doğru yattı, ama son anda kendini toplamayı başardı. Koca hayvanın yalpalamasıyla üzerindekiler aynı yöne doğru savruldular. Örümceğin kalın kıllarına sımsıkı yapışmış olan Darok, o an fena halde korkup bir kartala dönüşmeyi düşündü, pis kokulu bataklığa kafa üstü düşme düşüncesi tüyler ürperticiydi. Ama dev yaratığın yavaş yavaş doğrulduğunu fark edince duygularına hâkim oldu. "Ben bunu hak edecek ne yaptım," diye geçirdi içinden, "Bu dehşet verici yerde ne arıyorum ben?" Hemen yanında sakin bir şekilde oturan Guorin'e döndü ve yüzünü buruşturarak sordu.

"Yolculuk etmek için bundan daha iyi bir yöntem bulamayacağımıza emin misin?"

"Merak etme," dedi ufak tefek adam, sevimli bir gülümsemeyle. "Porengorlar buradaki en iyi binek hayvanlarıdır. Ben de onları ilk gördüğümde senin gibi hissetmiştim, ama güvenilir olduklarını defalarca kanıtladılar. Sen sadece sıkı tutun yeter."

Perglilerin porengor dedikleri bu hayvanlar, devasa boyutlarına ve ürkütücü görünümlerine rağmen aslında oldukça uysaldılar. Uzun zamandır yolda olmalarına karşın hiç huysuzlandıkları ya da yorgunluk belirtisi gösterdikleri olmamıştı. Üç dev örümcekten oluşan küçük bir kafile halinde yolculuk ediyorlardı, dikkat çekmemek için fazla kalabalık olmamayı tercih etmişlerdi. Her porengorda iki kişi vardı, en öndekinde rehberlik yapan iki burfen, ortadakinde Darok ve

Guorin, arkalarını sağlama alan hayvanda ise Leofold ve bir başka burfen yolculuk ediyordu.

Tenleri süt beyazı olan, vücutlarında tek bir kıl bulunmayan burfenler Darok'a büyüleyici geliyorlardı, ufak tefek yaratıklar olmalarına karşın mağrur ve kendilerinden emin duruşları hoşuna gidiyordu. Hepsi yeni yetme delikanlılar gibi görünüyordu, ama kendilerinden çok daha yaşlı olduklarını biliyordu. Suratlarının yetmiş yaşına kadar bu görünümü aldığını, sonra da hiç değişmediğini öğrenince hayrete düşmüştü. Guorin, ona burfenlerin cam sanatında usta olduklarını da anlatmıştı, bellerine asılı cam kürelerin içlerindeki farklı renklerde sıvıların farklı işlevleri olduğunu söylemişti. Düşmanlarına fırlattıkları bu kürelerin bazıları ölümcül zehirlerle, bazıları ise birbirine karıştığında patlayan sıvılarla doluydu. Darok, olağanüstü irilikte mantarların dizildiği uçsuz bucaksız bataklığa bakarken, bu yapış yapış çamurun altında burfenleri o cam küreleri taşımaya sevk eden kim bilir ne iblisler yaşadığını düşündü.

Bir saat kadar yol aldıktan sonra, öndeki porengorun durmasıyla hepsi yavaşlayıp durdular. Burası çamurun nispeten az olduğu, sadece bileklerine kadar yükseldiği bir yerdi. Örümcekler bacaklarını dört eklemlerinden kırıp oturdular. Burfenler çevik hareketlerle aşağı atlayıp hayvanların sırtlarındaki demir çubuklar ve levhalarla duvarsız kulübeler yaptılar. Darok onları seyrederken merakına hâkim olmayıp Guorin'e seslendi.

"Neden çadır kurmuyoruz, daha kolay olmaz mıydı?"

"Fuoli'de yağmur bildiğin yağmurlara benzemez. Damlalar gökyüzünden yumruk büyüklüğünde düşer. Ufak bir tanesi bile alnını morartmaya yeter. Şimdilik hava güzel, ama ne kadar bekleyeceğimiz bilinmez, kendimizi güvenceye almakta fayda var."

Leofold, porengordan indikten sonra çamura mümkün olduğunca az batmaya çalışarak dostlarının yanına yürüdü.

Yüzüne düşen sarı saçlarını geriye atıp, "Nasılsın Darok?" diye sordu içten bir ilgiyle. "Fuoli'yi sevdin mi bakalım, kendine buradan bir ev almak ister misin?"

"Burfen dostlarımız alınmasın, ama pek bana göre değil! Buraya neden Bataklık Ülke dediğinizi şimdi daha iyi anlıyorum. Hayatım boyunca böyle bir yer görmemiştim. Delkarna'daki en büyük bataklığı iki saatte aşabilirsin. Burada bir gündür yol alıyoruz, ama daha kuru bir yere ulaşamadık."

"Fuoli'de aşacak bir bataklık yok, çünkü ülkenin hemen her yeri böyle," diye güldü Leofold. "Lakin burfenlerin rengârenk kentlerini görsen farklı düşünürdün; ışıl ışıl parlayan çok güzel camdan evleri, göz alıcı sarayları var; minik dostlarımız bu konuda birer sanatçıdır."

Darok, ayağını oturduğu taşa dayayıp bileğini kaşındıran çamuru temizledi.

"Şu arkadaşınızla neden şehirde buluşmadık? Burfenler Federasyon'a katılmadı demiştiniz."

"Tedbir, sevgili dostum," dedi Guorin, uzaklara bakarak. "Tedbirli olmamız gereken günlerdeyiz. Fuoli, Federasyon'un bir parçası olmayabilir, ama her köşesinde casuslar var. Burfenler de biliyor bunu, ancak buna göz yumdukları sürece Federasyon onlara karışmıyor. Fuoli Emirliği bağımsızlık karşılığında Federasyon'a yüksek bir haraç ödüyor, yine de temsilciler burayı tam bir göz hapsinde tutuyor. Aksi takdirde kendi istedikleri şekilde yaşamalarına asla müsaade etmezler. Cam kentlerden birine gitseydik, biz daha iki adım atmadan haberi temsilcilere ulaşırdı."

Darok sessiz kaldı. Etrafındaki bataklığa bakarken, Federasyon'un bu ülkeyi kendi haline bırakmasında pek az insanın burada yaşayabilecek olmasının da etkisi olabileceğini düşündü.

Burfen dostlarının kendilerine ikram ettiği olopo etini ve mantarlı sandviçleri yiyerek karınlarını doyurdular. Uzun bir

bekleyişten sonra, ileride sislerin içinde dev bir örümceğin silüeti görünür oldu. Sakin ve temkinli hareketlerle yaklaşıyordu, adımları dengeliydi. Sisten ardı ardına dört porengor çıktı, üzerlerinde yüzleri örtülü burfenler vardı, göğüslerine çaprazlamasına astıkları iplerde rengârenk küreler sallanıyordu. Gelenler dost da olabilirdi düşman da, Guorin gayri ihtiyari belindeki Gorba'yı çıkardı ve önünde tuttu, bu kısa kılıcın benzersiz özellikleri kendisini güvende hissettiriyordu. Bir anda üzerlerine yağabilecek zehir dolu cam kürelere ya da farklı bir kötü sürprize hazırlandı.

Porengorlardan ne cam küreler ne de başka bir şey fırlatıldı. Dev örümcekler sakinliklerini bozmadan yaklaşıp onların on metre önünde yere çöktüler. Burfenlerden ikisi hemen çamura atlayıp beyazlara bürünmüş üçüncü bir burfenin yere inmesine yardımcı oldular. Ona karşı tavırlarında belirgin bir saygı ve hürmet olduğu göze çarpıyordu. Beyazlar içindeki burfen, diğerlerini gerisinde bırakıp hızlı adımlarla Guorin'e doğru yürüdü. Genç adam onun yeterince yaklaşmasını bekledi, sonra yüksek sesle parolayı haykırdı.

"Renklerin kaybolduğu gecede ışık bizden doğacak!"

Burfen olduğu yerde durup gülen gözlerle Guorin'e baktı.

"Işığın renge dönüştüğü yerde, gece bizden sorulacak."

Parola doğruydu, Guorin rahatladı. Tam bu adamın sesini nereden hatırladığını düşünüyordu ki, burfen hızlı adımlarla geldi ve onu sımsıkı kucakladı.

"Parolayı söylemen gerekmezdi sevgili dostum," dedi burfen mutlu bir sesle. "Bu güvenilir yüzü ben asla unutmadım, unutmam da!"

"Erogmet! Bu sen misin?"

Burfen yüzündeki örtüyü çekip attı.

"Elbette benim, başka kim olacak?"

O sırada Darok'la birlikte yanlarına gelen Leofold, büyük bir hayretle onlara baktı.

"Erogmet! Bugün seni görmeyi hiç beklemiyordum. Koskoca Fuoli Emiri, sarayından bu kadar uzakta ne yapıyor? Hem de yanında üç beş korumayla! Bu hiç güvenli değil, neden böyle bir risk aldın?"

Guorin, burfene hem sevgiyle hem de yaramaz bir çocuğu azarlar gibi baktı.

"Bize bir temsilcini gönderebilirdin. Sana haberlerimizi iletirdi. Buraya kendin gelmen cidden çok tehlikeli. Ya federasyon casusları bundan haberdar olursa?"

Erogmet, aldırmaz bir tavırla omzunu silkti.

"Federasyon zaten canımıza tak etti. Bundan daha kötüsü olamaz... Son aylarda bizden aldıkları haracı iki kez artırmışlardı. Birkaç gün önce yeni bir donanma hazırladıklarını, uzak diyarlarda bir ülkeyi fethe gittiklerini söyleyip saray hazinemizde kalan ne var ne yoksa el koydular. Halk perişan, biz öfkeliyiz. İsyancıların federasyona karşı bir savaş başlatmak üzere olduğu haberini alınca sizinle bizzat konuşmak istedim. Uzun zamandır bu anı bekliyoruz, ama ülkemi bir savaşa sokacaksam, bunu kulaktan dolma haberlerle yapamam. Sizden kendim duymalıydım."

Burfen Emiri etrafa bakındı, sanki birilerini arıyordu. Sonra merakla sordu.

"Güzel eşleriniz nasıl? Sanırım yanınızda değiller, umarım iyidirler?"

Guorin'in yüzü bulutlandı.

"Hepimiz kadar iyiler. Epeydir görüşemiyoruz. Nela köyleri dolaşıp bize yeni müttefikler buluyor. Ermira birkaç ay sonra anne olacak, o yüzden güvenli bir yerde bekliyor. Bizim Nela'yla henüz buna fırsatımız olmadı, belki savaştan sonra..."

"Tebrik ederim Leofold," diye gülümsedi Emir. "Umarım çocuğunuzu barışın egemen olduğu bir Perg'de özgürce bü-

yütürsünüz. Sağa sola minik ateş topları fırlatacak bir ufaklığı da senden ve Nela'dan bekliyorum Guorin!"

Leofold, yanında duran Darok'un omzunu sıvazlayıp, "Erogmet, seni bahsettiğin uzak diyarlardaki ülkeden, Delkarna'dan gelen dostumuzla tanıştırayım," dedi. "Kendisi bir şaman, şaman nedir dersen, istediği zaman devasa hayvanlara dönüşebilen çok güçlü insanlar, diyebilirim. Delkarna onlarla doluymuş, oraya giden Perg donanmasını zor günlerin beklediği açık! Darok, seni de Fuoli'nin kutsal Emiri, tüm Bataklık Ülke'nin lideri Erogmet'le tanıştırayım. Kendisi şahane biridir, geçmişte birlikte omuz omuza savaştık."

Erogmet, yakışıklı şovalyeye gülerek baktı.

"Pek öyle denemez. İşin aslı, Leofold ve Guorin önce benim hayatımı kurtardılar, sonra da Fuoli'yi kaçınılmaz görünen bir felaketten kurtarmama yardımcı oldular. Onlara hem ben hem de burfen halkı minnet borçlu."

"Teveccühünüz efendim," dedi Leofold sevgiyle. "Yapmamız gereken neyse onu yapmıştık! Federasyona gelince... Evet, nihayet topyekün bir savaş açmaya karar verdik. Delkarna'yı fethe giden donanma, buradaki orduyu önemli ölçüde zayıflattı. Bu yıllardır beklediğimiz bir fırsat. İsyanın ne kadar yayıldığını, ne kadar organize ve savaşa hazır olduğumuzu bilmiyorlar. Onları gafil avlayabiliriz."

Derin bir soluk alıp burfene dikkatle baktı.

"Yine de Burfenlerin yardımı olmadan bu savaşı kolay kolay kazanamayız, bu bir gerçek. Federasyon Binası çok iyi korunuyor, ordunun yanında pek çok güçlü büyücü var. Çok ölüm olacak, bir sürü iyi insan, prom ve burfeni kaybedeceğiz. Bu zorlu günlerde senin ordun ve cam kürelerin yanımızda olacak mı, onu sormaya geldik."

Erogmet, Leofold'a cevap vermeden önce Darok'a döndü. "Tanıştığımıza memnun oldum Darok," dedi, şamanı başıyla selamlayarak. "Keşke seni daha güzel günlerde ağırlayabilsey-

dik. Ülken için tanrılarıma dua edeceğim, umarım federas burada bize çektirdiklerini senin halkına da yaşatmaz. U rım şamanlarınız onlara gereken dersi verir."

Darok, Delkarna'da ancak bir iki şaman kaldığını dü nünce kendini kötü hissetti, ama bunu onlara söyleyeme Nefret ettiği sultanlık ordusuna ve Olein'e güvenmekten k ka çaresinin olmayışı oldukça ironikti.

"Teşekkür ederim," dedi yalnızca.

Bataklık Ülke'nin genç emiri, Guorin'in omzuna elini yup Leofold'a döndü.

"Yıllar önce birlikte Fuoli'nin özgürlüğü için savaş Şimdi de tüm Perg'in hürriyeti için savaşma zamanı ge Burada eskiden bir Özgür Bölge vardı, biliyorsunuz, hepi için tatlı bir rüyaydı, bir ilham kaynağıydı. Burfenlerin gu ruydu. Bugün tüm Perg'i bir Özgür Bölge yapmak için ha tımızı ortaya koymamız gerekiyorsa, varsın gereksin. Ben halkım yanınızda olacağız."

Leofold, kendisini yan gözle süzen Guorin'e bakıp mu bir ifadeyle gülümsedi. Dostunun gözlerinden şu an için büyüyen umut ve coşkuyu okuyabiliyordu. Kendisi de a duygularla dolmuştu.

"Bu defa olacak," diye geçirdi içinden. "Bu defa biz ka nacağız, ne pahasına olursa olsun..."

9

Elirnet, geceyi kulede geçiriyor olmaktan hiç hoşnut değ Nöbetleri yazan subay Kaliko bu aralar kendisine fazlas aksi davranıyordu, uzun zamandır diğer askerler haftada gece kule nöbeti tutarken o iki gece tutuyordu. Kule nö askerler arasında hiç cazip değildi, çünkü tek başına tutu du ve bütün bir geceyi iç sesini dinleyerek geçirmek oldu can sıkıcıydı. Dört köşeye dikilmiş meşalelerin ışığında k

deki nöbetçi karargâhın her yerinden görülebilirdi, bu yüzden diğer nöbet yerlerinde olduğu gibi arada taşların üstüne oturup ayakları dinlendirmek, diğer nöbetçi etrafı kolaçan edip subayların gelişini kollarken birkaç dakika olsun uyuklamak mümkün değildi. Laflayabilecek bir arkadaş olmadan saatlerce dikilmek ve zifiri karanlığa gömülmüş ormanı seyretmek, bir süre sonra içinize afakanlar basmasına neden olurdu.

Ayakta durmaktan yorulduğu için bir elini yanındaki ahşap çarka dayadı. Daha önce yaşanmış birkaç başarısız sızma girişimi sonrası, karargâhın kapısı karmaşık bir düzenekle nöbetçi kulesinde bulunan bu çarka bağlanmıştı. Bir isyancının karargâha gizlice girmesi mümkün olabilirdi, ama her katında kilitli kapılar bulunan kulenin zirvesine fark edilmeden çıkması olası değildi. Aslında Elirnet'e göre bu karargâhta nöbet tutmak bile anlamsızdı, son isyan girişiminde Pasrek Düzlükleri'nde yaşayan köylülere öyle bir ceza kesmişlerdi ki, bir daha başlarını yerden kaldırmalarına ihtimal vermiyordu. Sadece kendisi bir gecede yirminin üzerinde çiftçinin kellesini almış, bir o kadar evi ateşe vermişti. O gecenin hatırası bir anlığına gözlerinin önünde belirdi; yalvaran ve çığlık atan kadınlar, alevler içinde bedenler, her yanı kaplayan kanın kokusu... Yanmış insan etinin kokusu mu daha baskındı, yoksa kanın mı, emin olamadı. İçinden bir ürperti geçti, kafasını iki yana sertçe sallayarak kendini hayallerden kurtardı.

Bu sessizlikte bastıramadığı iç seslerini dinlemek ona köyünde bekleyen sevgilisini hatırlatıyordu; genç kızın kömür karası gözlerini, dalgalı saçlarını, ince ve yumuşak belini, ona dair her şeyi çok özlemişti. Kalbinin üstünde taşıdığı resmi çıkarıp güzel yüzüne aşkla baktı, yaptıkları kaçamaklardan birinde gezgin bir ressam bu tatlı suratı dakikalar içinde kâğıda nakşetmeyi başarmıştı, o ressamı minnetle anıyordu. Yine de ardı ardına yazılan bu kule nöbetlerinde elindeki resmin de payı yok değildi. Bir gün yine baygın baygın sevgilisinin yü-

zünü seyrederken Kaliko yanına gelmiş, omzunun üstünde resmi görünce saklamaya çalışmadığı bir kıskançlıkla "Seni kız tam bir afetmiş, şanslı adamsın," demişti. Kule nöbetleri günden sonra sıklaştığına göre yaşlı ve çirkin subayın hasetliği fark ettiğinden de fazla olmuştu.

Elirnet, Kadi'nin kuzeyine atanır atanmaz köyüne yakın bir karargâhta görevlendirilmek için talepte bulunmuştu, ama hiçbir askerin bir senesi dolmadan yer değiştiremeyeceğini biliyordu. Daha altı ay bu yabancı memlekette, Kaliko'nun saçmalıklarını ve bölgenin sert rüzgârlarını çekmek zorundaydı. Neyse ki er geç kendi topraklarına, sevdiğinin yanına dönecek, onun yumuşak tenini okşayarak hayallerden hayallere dalma fırsatı bulacaktı.

O sırada omzunun üstünden bir sinek geçti. Oldukça iri bir hayvandı, mutlak sessizlik içinde vızıltısı onu ürkütmüştü. "Kuzeyin pisliği..." diye geçirdi içinden, burada her yer sinek ve böcek doluydu. Eliyle hayvanı kovalayıp dikkatini yine elindeki resme verdi. Birdenbire arkasında bir rüzgâr hissetti, hemen ardından da hırıltıyla karışık bir nefes. Kuleyi birinin çıkması için alışılmadık bir vakitti, Kaliko sürpriz bir teftişe mi gelmişti acaba? Uykulu gözlerle dönüp baktığında başı çatıya ulaştığı için iki büklüm duran devasa bir ayı görmek en son beklediği şeydi.

Nazkor ayısı, kocaman pençesini askerin başına indirdi ve genç adamın cansız bedenini bir ağaç dalıymış gibi kolayca kaldırıp taştan zemine çaldı.

Darok, yeniden bir insana dönüştüğünde, kulenin üzerinde esen sert rüzgâr içini titretti. Askerin hırpalanmış kıyafetini hızla çıkarıp üzerine geçirdi, kendisine uzun geldiği için gömleğin eteklerini pantolonuna sıkıştırdı. Aşağıdan gelebilecekleri önlemek için zemindeki demir kapının zincirini birkaç kez dolayıp düğümledi. Görünmeyecek şekilde yere çöktü, ahşap çarkın koluna asılıp olanca gücüyle çevirmeye başladı.

Surların üzerinde dalgın bir ifadeyle dolaşmakta olan Kaliko, karargâhın kapısının ağır ağır açılmakta olduğunu fark edince bir an gözlerine inanamadı. Bu aptal Elirnet nasıl bir oyun oynadığını sanıyordu! Gözlerinin önünde genç adamın sevgilisinin yüzü belirdi, bugüne kadar sahip olamadığı, bundan sonra da sahip olamayacağını bildiği bu güzelliğin kıt zekâlı bir askere nasip olması, içinde yine bir öfke doğurdu. Delikanlı herhalde kulede uyuyakalmış, kapıyı açan çarkın üstüne yatmıştı; başka ne olacaktı? Ona vereceği amansız cezayı hayal ederek kulenin tepesine baktığında orada kimseyi görememek bu düşüncesini güçlendirdi.

"Gözlerini aç aptal herif!" diye bağırdı yukarıya. Diğer nöbetçiler subayın sesini duyup bağırdığı yere şaşkın şaşkın baktılar.

Elirnet hâlâ görünmüyordu ve kapı açılmaya devam ediyordu. Kaliko birdenbire baştan ayağa ürperdiğini hissetti. Delikanlı çarkın koluna kazara bastıysa, kapı biraz inip sonra dururdu, inmeye devam ettiğine göre biri kolu bilerek çeviriyordu. Elirnet belki bir aptaldı, ama böylesine bir çılgınlık yapması beklenemezdi. Olan biteni anlayınca kuleye doğru bütün hızıyla koşmaya başladı. Bir yandan da avazı çıktığı kadar haykırıyordu.

"Kulede yabancı var! Kuleye ok yağdırın!"

Surlardaki nöbetçiler, bir an için emri doğru anladıklarından şüpheye düştüler. Hangi yabancı kulenin tepesine ruhları duymadan çıkabilirdi ki? Çok geçmeden birkaçı yaylarını oraya çevirip görmedikleri düşmana ok fırlattı. Oklar kulenin tepesine varmadan hemen önce, dalgalanan federasyon bayrağının altında beliren bir adamın dev bir kartala dönüşmesi, kartalın geniş kanatlarını açarak kuleden aşağı süzülmesi, birkaç kanat çırpışıyla ormana uçup gözden kaybolması, hayatlarında gördükleri en olağanüstü sahneydi.

Karargâhın kapısı olabildiğince açık ve dışarıdan gelebile-

cek her türlü saldırıya karşı savunmasızdı. Kaliko, panik halinde etrafa emirler yağdırıyor, uyanan her askere o yöne koşup mevzilenmesi için bağırıyordu. Kısa sürede karargâhtakilerin çoğu kapının arkasında kümelenmiş, ormandan gelecek düşmanı göğüslemek üzere hazır bekliyordu. İhtiyar subay, peşine takılanlarla kuledeki yedi katı yıldırım hızıyla çıktı, zirveye açılan kapıya baltalarla girişti. Kapı güçlü kuvvetli askerlerin amansız darbelerine çok uzun dayanamadı, önce ikiye sonra dörde ayrıldı. Önündeki engel, parçalar halinde etrafa dağıldıktan sonra, Kaliko son basamakları da çıkıp can havliyle çarkın koluna sarıldı.

İhtiyar subay, tam kolu çevirmeye başlayacaktı ki, aradan geçen bunca zaman içinde niye ormandan kimsenin çıkmadığını merak etti. Asiler karargâhın kapısını indirmek için bu kadar zahmete girmiş, ama açık kaldığı süre zarfında saldırmayı denememişlerdi. Yüreğinde büyüyen bir kaygıyla doğruldu, kolu neden çevirmediğini anlamayan askerlerin sorgulayan gözleri üzerindeyken, kafasında devleşen bu soruyla aşağıya baktı.

Askerlerinin yarısından fazlası, açık duran kapının yerine kendi bedenlerinden bir sur örmek ister gibi, kalenin girişinde kümelenmişti. Her geçen saniye bu kümeye yenileri katılıyordu. O sırada havada bir ıslık sesi duydu. Islık sesleri büyük bir hızla arttı, o yöne baktığında ağaçların ardından yükselen sayısız cam küre gördü. Basit sapanlarla fırlatılabilecek büyüklükte kürelerdi bunlar, karanlıkta seçmek zordu ama sanki iki renkliydiler. Neler olup bittiğini anlayınca çaresizlik içinde canhıraş bir sesle haykırdı.

"Oradan çekilin! Kapıdan uzak durun!"

Ama artık bunun için çok geçti. Cam küreler bir yağmur gibi surların ardına, omuz omuza, kol kola, neredeyse tek bir beden gibi yığın halinde duran askerlerin üzerine yağdı. Küreler, miğferlere, kalkanlara, zemine çarptıkları anda kırı-

lıyor, birbirine karışan kızıl ve yeşil sıvılar büyük bir gürültüyle patlayarak etrafı ateşe boğuyordu. Birkaç saniye içinde karargâhtaki askerlerin büyük bölümü alevler içinde kalmıştı. Birbirlerine öylesine yakın duruyorlardı ki tek bir küre onlarcasını kavurmaya yetiyor, kaçacak yer bulamıyorlardı. Kaliko aşağıda yaşanan kıyımı seyrederken, gökyüzüne yükselen feryatları dinlerken, bütün vücudunu bir titreme aldı. İçindeki deneyimli subay, bir çocuk gibi panikleyen vücudunu kontrol etmeye çalışıyordu. Ne olursa olsun gözlerini o manzaradan kaçırmalı, eğilip kolu çevirmeli, kapıyı kapamalıydı. O sırada ormandan çıkagelen devasa bir kartalın kuleye doğru uçtuğunu gördü. Kartal öylesine büyüktü ki gerçeküstü görünüyordu. Dev kuş tam üzerlerinden geçerken, Kaliko hayvanın pençelerinde cam bir kürenin parladığını fark etti. Küre üzerlerine düşerken, yaşadığı olayın şaşkınlığıyla olduğu yerden bir adım bile gerileyemedi. Karargâh kulesinin çatısı, içindeki herkesle birlikte büyük bir gürültüyle aleve boğuldu. Taş ve demir parçaları, aşağıdaki yangınla boğuşan askerlerin üzerine yağdı.

Surlardaki askerler, tam o esnada ağaçların arasından yüzlerce isyancının fırladığını gördü. Sadece civar köylerde yaşayan çiftçiler değildi bunlar; aralarında tepeden tırnağa silahlı promlar, süt beyazı tenleriyle burfenler, tarih olduğunu sandıkları Avcı Kalesi'nin armasını taşıyan zırhlı savaşçılar vardı. Her yanı saran alevlerden paniğe kapılıp kaçanlar hariç, kalan askerler kanlarının son damlasına kadar karargâhlarını kahramanca savundular. Ama, isyancıları yavaşlatabilecek kadar kalabalık değillerdi.

O gece, Perg'de ilkler yaşandı. İlk defa bir federasyon karargâhı isyancılar tarafından ele geçirildi. Ve ilk defa isyancılar, bu savaşı kazanabileceklerine yürekten inandılar.

İsyan, Burfen Emiri'nin savaşa katılacağını açıklamasından on yedi gün sonra, tüm ülkelerde aynı anda başlamış-

tı. İkinci gece farklı bölgelerde dokuz federasyon kara
isyancılar tarafından taş üstünde taş kalmayacak şekild
kıldı. Delkarna'yı fethe giden donanma, Perg'de olan b
öğrenemeyecek kadar uzaklaşmıştı. Yine de onlara h
ulaştırılması riskine karşılık öncelikle limanlara saldır
İsyancıların gizli korsan limanlarında yıllardır sakladı
onlarca kalyon, isyanı destekleyen ordu kaptanlarıyla bi
te geride kalan federasyon gemilerini kolayca kuşattı. Bi
yerde federasyon ordusu, saldırıları püskürtmeyi başarsa
demirli gemilere donanmaya yetişmeleri mümkün olmaya
şekilde hasar verilebildi.

Her ülkede isyanı örgütleyen ayrı liderler vardı. Bunla
çoğu federasyon tarafından kapatılan Avcı Kalesi'nden
rıldıktan sonra Perg'e dağılmış deneyimli savaşçılardı. Pr
köleler efendilerinin çiftliklerini, malikânelerini yağmala
yakmakta, ellerine silah geçtikçe asilere katılmaktaydı. H
kın büyük bölümü, isyana yalın kılıç katılmasalar bile, uz
zamandır federasyonun uygulamalarından ve ağır vergilerd
sıkıldıkları için asilere karşı savaşmıyordu. Perg'in dört
yanından her gün yeni zafer haberleri geliyordu. İsyancı
mutlu, liderleri coşkuluydu. Federasyon ordusu hâlâ güçlü
dü, kolay pes etmezdi, ama en azından yenilebileceği be
olmuştu.

Ais, Leofold ve Guorin, başbaşa kaldıklarında uzun uzı
savaş planları yapıyor, Federasyon Binası'na yapılacak es
saldırı için hazırlanıyorlardı. Limanlardaki ve karargâhlarda
başarılar sadece halkın isyana desteğini artıran küçük adın
lardı. Federasyon Binası olanca azametiyle var olmaya deva
ettikçe, herhangi bir zafer kazanmış sayılmayacaklardı. Gör
derde dalgalanan bayraklardaki on altı pençeli ejderha, fed
rasyona inananlara cesaret vermeyi sürdürecek, temsilcile
güvenli duvarların ardında isyanı bastırmak için yeni sinsilik
ler düşünme fırsatı bulacaktı.

Perg'den ayrılan donanma geri dönene kadar bu savaşı bitiremezlerse, bir daha bunun için fırsatları olmayabilirdi.

10

"Kadi'yi kaybettik," dedi Lezgol, hüzünlü bir ifadeyle. "Turayfor'da dayanıyoruz, ama kuvvetlerimiz üç koldan saldırı altında. Onlara yardım gönderemiyoruz. Munia'daki birliklerimizden uzun zamandır haber alamıyoruz. Oraya iki tümen gönderdim, fakat yolda pusuya düşürüldüler. Iblisler her yanı kuşatmış! Daha önce kaybettiğimiz kalelerle birlikte, sadece üç ülkede durum lehimizde."

Federasyon Başkanı Birseran, kolu sargılı komutana dalgın gözlerle baktı. Sanki bir kâbusun içindeydi ve ne yaparsa yapsın uyanamıyordu. Yeşertmek için hayatını harcadığı güzellikler, bir bir elinden koparılıp alınıyordu. Ilk günler yaşadıklarının gerçek olabileceğine ihtimal vermemişti, uyanacak ve her şey geride kalacaktı, ama şimdi bu kopkoyu gerçeklikten kaçamıyordu. Federasyon'un temelleri sarsılırken elinden hiçbir şeyin gelmemesi dehşet vericiydi. Oturduğu altın işlemeli koltukta rahatsızca kıpırdandı.

"Nasıl göremedik..." dedi zor duyulan bir sesle. Ağzından çıkan cümleler sanki uzun bir tünelin ucundan geliyordu. "Bu kadar organize olduklarını, böylesine çok yandaş topladıklarını nasıl fark edemedik. Kirli elleriyle yıllarca altımızı kazmışlar. Fareler gibi yerin altında çoğalmışlar, zayıf düşmemizi beklemişler. Bir avuç çapulcu diyorduk... Onları olay çıkarmayı seven bir grup serseri sandık. Ne derin bir uykudaymışız..."

Lezgol, birkaç gün önce birliği pusuya düşürüldüğünde yaralanan omzunu sıvazladı. Boynunu hedefleyen ok, birkaç santim yukarıdan gitse şu an o bataklıkta çürüyor olacaktı. Kaçarken adamlarının çoğunu geride bırakmak zorunda kal-

mıştı, duyduğu utanç yüzünden ailelerine haber vermek için kimseyi gönderememişti. Acıdan ve gördüğü kâbuslardan günlerdir uyuyamıyordu, kendisini yorgun hissediyordu. Tek arzusu biraz uzanıp dinlenebilmekti, buna çok ihtiyacı vardı. Yine de görev bilinciyle bilgi vermeye devam etti.

"Delkarna'ya giden donanmaya haber ulaştırmak, geri dönmelerini söylemek için elimizdeki en hızlı iki kalyonu gönderdik. Maalesef kıyıdan çok uzaklaşamadan Burfen gemileri tarafından batırıldılar. Hain burfenler ellerindeki tüm güçle isyanı destekliyor. Fuoli'yi denetim altında tuttuğumuzu sanıyorduk, ama gizli gizli silah depolamışlar. Heyhat... Zamanında onlara tanıdığımız haklar başımızı yaktı. Donanmanın erken dönmesini ummamız doğru olmayacak. Savunma planımızı buna göre yapmamız gerek başkanım."

"Halkımız neden hâlâ ayaklanmadı?" dedi Birseran öfkeli bir sesle. Yumruğunu sıkıp görünmez bir düşmana doğru salladı.

"Federasyon yıkılırsa onları Savaş Tanrısı'na karşı kim koruyacak sanıyorlar? O çapulcu sürüsü mü? Niye öyle pısırık oturuyorlar evlerinde? Ordumuza dört koldan saldırı varken niye ellerine geçenle yanımızda savaşmıyorlar...?.."

Sesi ölgünleşti, kolu yanına düştü.

"Bu korkaklıklarını hiç anlayamıyorum... En çok da gençlerin vurdumduymazlığını. Okullarda onlara yıllarca Federasyon'un değerini, Savaş Tanrısı'na karşı bir olmamızın önemini anlattık. Onları zihinlerini bulandıracak kitaplardan, vatan hainî âlimlerden özenle koruduk. Törenlerde 'Canımız Federasyon'a feda olsun!' diye hep birlikte haykırırlardı. Demek hepsi yalanmış..."

"Asiler beyinlerini yıkamış olmalı," dedi Lezgol ümitsiz bir ifadeyle. "O iblisler yalan söylemekte ustadır. Savaş Tanrısı'nın geri dönmeyeceğine halkı inandırmak için ellerinden geleni artlarına koymadılar. Onca kitabı yasakladık, yüz-

lerce adamı zindana tıktık, yine de bu zehirli sözleri yaymaya devam ettiler. Maalesef çok güvendiğimiz köylerden bile asilere katılanlar var. Hatta kendi ordumuzdan bile... İsyancılar onlara neler vaat etti, kim bilir!"

"Bu ihanetlerin hiçbiri cezasız kalmayacak," diye homurdandı Birseran. Duvardaki ejderha kabartmasına öfkeyle baktı, dehşetengiz yaratığın her biri bir ülkeyi temsil eden pençeleri hayalinde kana bulanmıştı. Perg'i kaosa sürükleyen herkes belasını bulacaktı. Kaşlarını çatarak kendi kendine söylendi.

"Bunların hepsi Savaş Tanrısı'nın işi... Döneceğinden korkmaya gerek yok artık, bence çoktan döndü bile, bundan şüphem yok. Perg'in her köşesi cenk meydanı şu an, tam da onun sevdiği gibi! Bunca insanın gafilete düşmesinin başka açıklaması olamaz. Savaş Tanrısı'nın fanileri nasıl kandırabildiğini tarihimiz bütün çıplaklığıyla anlatıyor."

"Haklı olabilirsiniz başkanım," dedi komutan, sakalını sıvazlayarak. "Ya da belki şu Delkarna denilen gizemli yerin tanrıları başımıza musallat oldu. Büyülü güçleriyle bize bir komplo kurdular. Kalleşçe yollarla ve süslü vaatlerle halkımızın aklını çeldiler. Federasyonun gücünden, güçlenmesinden korktular. Bu yaşadıklarımızda dış mihrakların parmağı yoksa şuracıkta ölcyim!"

Birseran, komutanın yorumuna sessiz kaldı. Bu konuda derin şüpheleri olsa da şu an herhangi bir tartışmaya girmek istemiyordu. Savaş Tanrısı'nın dönüşünü yıllarca beklemişti, kendini buna hazırlamıştı, ona göre kaçınılmaz olan gerçekleşmişti. Fakat yabancı bir ülkenin komplosunu da ihtimal dışı bırakamazdı.

"Ordumuzdan ayrılıp isyana katılan subaylardan birini esir ettik," dedi Lezgol buz gibi bir sesle. "Iki gündür işkence görüyor, ama bize ihanetinin sebebini söylemedi. Sadece delirmiş gibi kahkahalarla gülüyor. Acı çekmekten zevk aldığını

düşünmeye başladım. Büyücülerimiz çeşitli efsunlarla aklına girmeye çalıştı ama başaramadı. Onu konuşturabilirsek bazı sorularımıza cevap bulabiliriz."

Birseran'ın gözlerinden bu haberi önemsediği anlaşılıyordu. Oturduğu yerde sırtını dikleştirdi, yaşlı adama sert bir ifadeyle bakıp, "O subayla yalnız görüşmek istiyorum," dedi. "İşkenceyi durdurun, biraz soluklanmasına izin verin. Karnını doyurup iyice temizleyin, konuşabilecek kadar gücünü toplasın. Sonra beni hücresine götürün, ona bizzat sormak istediğim sorular var."

Lezgol, bu buyruğu garipsemişti ama içinde bir tartışma isteği yoktu. Dışarıda kafa yorması gereken sayısız cephe ve gücünün sınırlarını bilmediği zorlu bir düşman vardı. Ama her şeyden önce biraz dinlenebilse, kısa bir süre de olsa tüm sorumluluklardan uzak kafa dinleyebilse... Bataklıkta ölüme terk ettiği adamlarının acı dolu haykırışları kulaklarında yankılandı, kâbus görmeden birkaç saat uyuyabilmeyi diledi. Emredersiniz, deyip topuklarının üstünde geri döndü, kendisini bekleyen yatağın hayalini kurarak hızlı adımlarla başkanlık makamını terk etti.

Güneş tepeye yükseldiğinde, Birseran'ı zindan katına götürmek için iki iri yarı subay bir düzine askerle birlikte odasına geldi. Mahkûmlar bazen kapıların parmaklıklarından olmadık şeyler fırlatırdı, bu yüzden federasyon başkanına tepeden tırnağa zırhla kaplı bir kıyafet giydirdiler. Pek atletik bir adam olmayan Birseran bu ağır zırhın içinde hızlı hareket edemediği için yerin altında bulunan zindana inmeleri oldukça uzun sürdü. Oraya vardıklarında başkan, etrafı görebilmek için subaylara biraz açılmalarını emretti.

Federasyon Binası'nın zindanı zararlı düşünceler yayan öykü anlatıcıları, halkın kafasını bulandıran şairler ve resmi söylemleri sorgulayan âlimlerle doluydu. Katiller, tecavüzcüler, hırsızlar ve diğer adi suçlular, şayet idam edilmedilerse

şehirlerdeki sıradan hapishanelerde tutulur, cezalarını çektikten sonra federasyona daha fazla yük olmamaları için serbest bırakılırlardı. Buradaki hücreler ise sakinleri ölene kadar asla boşalmazdı. Birseran ve diğer ülke temsilcileri, haydutların ve canilerin uslanabileceklerini, ama düzeni sarsacak fikirlere sahip olanların kolay kolay yola gelmeyeceğini biliyorlardı. Hem bir hırsız sadece bir avuç kişinin malını çalardı, katiller birkaç kişiyi öldürdükten sonra yakalanırdı, onların zararları kendi çevreleriyle kısıtlıydı. Tehlikeli düşünceler ve inançlar ise kalpten kalbe, zihinden zihine bulaşıcı bir hastalık gibi yayılıyor, üstüne üstlük idam edilemiyordu. Bu yüzden Perg'in düzenini, federasyonun varlığını tehdit eden fikirleri yayanlar, eli uzun ya da eli kanlı mahkûmlardan daha tehlikeliydi. Kahraman ilan edilmemeleri, efsaneye dönüşmemeleri için öldürülmezlerdi, ama bir daha gün yüzü görmelerine, zehirli sözlerini halkın kalplerine akıtmalarına izin verilmezdi.

Zindan bir süredir her zamankinden kalabalıktı, çünkü Delkarna denilen gizemli ülkeden gelen esirler de burada tutuluyordu. Federasyon işkencecileri onlarla işlerini bitirdikten sonra geriye posaları kalmış olsa da bazıları hâlâ hayattaydı. Her yandan gelen kan, idrar ve pislik kokusu yüzünden Birseran'ın midesi bulandı, koluyla burnunu kapayarak adımlarını hızlandırdı.

Önünden geçtiği hücrelerden birinde, içeriye sığabilmek için birbirlerine sarılarak neredeyse tek vücut olmuş, perişan halde yatan onlarca yılan kuyruklu yaratık gördü. Arada bir huzursuzca kıpırdanmalarından hayatta oldukları anlaşılıyordu, ama ölüden tek farkları buydu. Bu pörsümüş et yığınının yanında, tek başına bağdaş kurup oturmuş, öne arkaya sallanan yaşlı bir adam vardı. Saçı sakalı birbirine karışmış, açlıktan bir deri bir kemik kalmış olsa da, gözleri açıktı ve parmaklıkların dışına sanki meydan okurcasına bakıyordu.

"Delkarnalılar size sorun çıkarıyor mu?" diye sordu Birse-

ran, arkasından gelen subaya. "Kaderlerini kabullendiler mi artık? Birkaç defa kaçmaya çalıştıklarını duydum."

"Eskisi kadar isyankâr değiller," dedi adam, sakin bir sesle. "Çoğu işkence ve sorgulama sırasında öldü zaten, hayatta kalanların hepsi burada. Kendilerine harnan diyen iblislerin sıcak ve havasızlıktan kıpırdayacak halleri kalmadı. Bir tek şu insan kaptanları arada bağırıp çağırıyor, gemisi Kılıçbalığı'nı sayıklıyor, biz kulak asmayınca bir süre sonra yorulup susuyor. Bazen kendini kaybedip kahkahalar atarak 'Kartallar geliyor! Kartallar geliyor!' diye çığlıklar atıyor, gözlerinde garip bir umut ışığı yanıyor, ama o deli gözleriyle ne tür bir hayal görüyor, bilemiyoruz."

"Demek kartallar gelip onu kurtaracak, ha! Bunu görmek isterdim! Çılgın ihtiyarın gemisini ne yaptınız? Kılıçbalığı güzel isimmiş."

"Kendisi de güzeldi," diye başını salladı subay. "Yapanlar her detayına özenmiş. Donanmaya teslim edildi, şu an Delkarna'da etrafı yakıp yıkıyor olmalı."

Federasyona ihanet eden subayın hücresine ulaştıklarında, askerler aldıkları emir gereği birkaç adım uzakta durdular. Demir parmaklıklı kapı açıldıktan sonra, Birseran kendisine uzatılan meşaleyi aldı ve derin bir nefes alarak karanlık hücreye girdi. Adam odanın tam ortasında bir sandalyeye bağlanmıştı, sandalyenin yere çivilenmiş olduğu belliydi. Tamamen çıplaktı, ama yaraları ve morlukları yüzünden üzerinde sanki kırmızı- mavi bir kıyafet varmış gibi görünüyordu. Saçları sıfıra vurulmuştu, çenesi göğsüne yapışmıştı. Yaşamdan çok uzak görünüyordu, yine de nefes alıp verişi duyulabiliyordu.

Birseran, az ötedeki taş çanağı aldı, mahkûmun dudaklarına götürüp içindeki suyu ağzına akıttı. Suyun çoğu adamın boynuna döküldü, gene de birkaç damlasını içmeyi başarmıştı. Sandalyede kıpırdanıp hafifçe inledi.

"Kalermat, ismin bu, öyle değil mi?" diye sordu yaşlı

adam. "Ben Federasyon Başkanı Birseran. Bir zamanlar emrinde kılıç savurduğun... Sana uyuyacak yatak ve yiyecek ekmek veren federasyonun başkanı. Sen bize ihanet edip ruhunu iblislere satsan da buraya seni görmeye geldim. Pişman olduğunu, seni kandırdıklarını itiraf et, bu işkenceden kurtul. Seni aldatılar çocuğum, öyle değil mi? Zehirli sözleriyle beynini yıkadılar. Belki de kahpece büyülediler! Benimle rahatça konuşabilirsin. Burada sadece sen ve ben varız."

Kalermat, çatlak dudaklarında kalmış son iki damla suyu diliyle yaladı. Biraz hayat bulmuş gözlerle başkana alay edercesine baktı.

"Pişman olmak mı?.. Ne için pişman olacakmışım? Zorbalıklarınıza isyan ettiğim için mi? Kendim ve halkım için özgürlük istediğim için mi?.."

Midesinden yükselen bir avuç kan ağzına doldu, öksürerek yere tükürdü.

"Beni onlar kandırmadı. Beni asıl sen aldattın... Senin gibiler aldattı... Onlar yalnızca ışığı görmemi sağladı."

Birseran'ın içinde bir hiddet büyüdü. Demir eldivenli eliyle adamın suratına okkalı bir tokat savurdu. Kalermat'ın hırpalanmış ağzından bir diş fırladı, yerdeki yosunların içine düştü.

"Hain! Seni Alçak! Demek seni kandırmadılar! O zaman neler olduğunu iyi biliyorum. Bu bir alışveriş, öyle değil mi? Sana neler vaat ettiler, ha? Kadın mı, altın mı, neydi derdin? Söyle bana ülkeni ve halkını satmanın bedeli neydi? Yabancı ajanların kuklası olmak için ruhunu kaça sattın?"

Kalermat, yorgun gözleriyle ihtiyar adamı baştan ayağa süzdü. Sandalyeye bağlı ve kanlar içinde olan kendisi olmasına rağmen, bu bakışlarda belirgin bir acıma vardı.

"Size sadece sizin yaptıklarınız yüzünden isyan etmiş olduğumuza inanamıyorsunuz, öyle değil mi? Bizi ne kadar öfkelendirdiğinizi, her şeyi göze alacak hale getirdiğinizi gö-

remiyorsunuz... Kendi kafanızda yarattığınız iblislere suç atmak kolayınıza geliyor. Yabancı düşmanlar... Büyük komplolar... Buna inanmak sizi rahatlatıyor, öyle değil mi? Peki, yatağınıza uzandığınızda, kendinizle baş başa kaldığınızda, o zaman da gerçeklerin sesini duyamıyor musunuz?"

"Bize niye isyan edesiniz?" diye sesi zayıflayarak sordu Birseran. "Hele sen, bir federasyon subayı, ne için öfke duyacaksın? Karnın doyuyordu, cebinden altın eksik olmuyordu. Federasyonda bir geleceğin vardı be adam, kendine ait bir evin, bir atın vardı. Daha ne istiyordun?"

"Pek çok şeyim vardı..." diye güçsüz bir sesle mırıldandı Karelmat. Boğazından yuvarlanan birkaç damla su ile canlanan enerjisi tükenmek üzereydi. Zihni uyanınca bedenindeki acıyı daha fazla hissetmeye başlamıştı. "Özgürlük hariç her şey... Sahip olduklarımız sizin lütfettiğiniz şeylerdi. Kendi istediklerim değil. Düşündüklerimi gönlümce söyleyemiyordum. Doğru bildiğim şekilde değil, sizin istediğiniz şekilde yaşıyordum. Günlerim sürekli bir korku içinde geçiyordu. Yasaklarınızın ve kurallarınızın yarattığı bir korkuyla... Kendi hayatımı değil, sizin dayattığınız hayatı yaşıyordum."

Sesi zayıflayarak sonunda duyulmaz oldu. Öncesinde Birseran yalnızca tek bir cümle daha ayırt edebildi.

"Korkuyla yaşamaya ne kadar dayanabilirsin..."

Federasyon başkanı, karşısındaki et yığınını birkaç dakika sessizce seyretti. Mahkûm onun gözünde artık bundan fazlası değildi, pörsümüş, kokuşmuş bir et yığını. Kendisine söyleyebileceği bir söz, verebileceği bir bilgi olmadığını anlamıştı. Adamın cümlelerini aklında biraz tarttı, sonra başını iki yana sallayıp dalga geçerek güldü.

"Az kalsın beni kandıracaktın... Savaş Tanrısı'nın insanı nasıl aldattığını unutacaktım az daha. O ne kurnaz bir iblistir o... Özgürlükmüş, yasaklarmış, bunlar için kim ayaklanır,

kim bu kadar büyük acıları göze alır? Çocuk mu kandırıyorsun Savaş Tanrısı! Başımıza açılan bu bela senin işin, cahil köylüleri kandırabilirsin, ama bana sökmez! Çok büyük bir komplo kurmuşsun, aferin sana, ama ben oyununu bozacağım!"

Neden sonra, yumruklarını havada sallayarak boşluğa bağırdığını fark etti. Dönüp baktığında, demir parmaklıkların ardından subayların ve askerlerin onu kaygıyla seyrettiklerini gördü. Üzerine çekidüzen verip hızlı adımlarla kapıya yürüdü, açılır açılmaz hücreden çıkıp derin bir soluk aldı.

"Beni komuta merkezine götürün," dedi kararlı bir ifadeyle. Bunca işkenceden sonra bu adam hâlâ yalanlara devam edebiliyorsa, Savaş Tanrısı'nın asiler üzerindeki büyüsü çok güçlü olmalıydı. Konuşarak çözebileceği bir durum yoktu, isyanı bastırana ve sorumluları tek tek avlayana dek tüm güçleriyle savaşmaları yegâne çareydi.

Askerlerin arasında zindan katının çıkışına doğru yürürken, belli belirsiz mırıldanıyordu.

"Özgürlükmüş... Bunların özgürlükten anladıkları ülkeyi yakıp yıkmak... Çapulcu sürüsü... Ama onlara göstereceğim... Onlara günlerini göstereceğim..."

11

Savaş aylarca sürdü. Perg ordusu ilk başlarda bazı ülkelerde hâkimiyetini korumuştu, yüksek surlarla çevrili kaleleri onlara avantaj sağlıyordu, ama erzakları ve okları tükendikçe bir bir teslim bayrağı çekmeye başladılar. İsyancılar yönetimi devraldıkları ülkelerde söz verdikleri gibi federasyon yandaşlarına zarar vermiyor, herkesin özgürce yaşayabileceği ortamlar yaratıyor, bu sayede halktan aldıkları destek günbegün artıyordu. Asilerin lideri Ais, promları köle gibi kullanarak

zenginleşmiş tüccarların mallarına el koymuş, tek altınına dokunmadan halka dağıtmış, bu davranışı isyana desteğin artmasında önemli rol oynamıştı.

Perg ordusunun federasyona sadık kalan neferleri, ülkelerden def edildikçe Durs'ta toplanmış, federasyon binasının çevresinde aşılması zor bir çember oluşturmuştu. Bu çember deneyimli askerler, zırhlı savaş arabaları, güçlü büyücüler ve devasa mancınıklardan oluşuyordu. Asilerin tüm sözlerine karşın, federasyon yıkıldığı takdirde Savaş Tanrısı'nın canavarlarının döneceğine dair korkularından kurtulamamış ciddi bir kalabalık da silahlanarak onlara katılmıştı. Perg'in büyük bölümünde savaşı kaybetmiş olsalar da ülke temsilcileri, sığındıkları federasyon binasında kendilerini güvende hissediyor, donanmaları Delkarna'da işini bitirip ülkeye dönünce isyancılara hak ettikleri dersi vereceklerine inanıyorlardı. Arka arkaya kazandıkları zaferlere rağmen asilerin de bu konuda kaygıları büyüktü.

Masaya yaydığı Durs haritasına ellerini dayamış, düşünceli bir ifadeyle önlerindeki tepeleri, dereleri, vadileri inceleyen, bunu yaparken aslında aklı çok başka yerlerde olan Ais, derin bir iç çekerek başını kaldırdı ve etrafını saran dostlarına baktı.

"Hiç kolay olmayacak... Sayıca onlardan çok üstünüz ama donanımları bizden iyi. Bizimkilerin çoğu savaşmayı yeni öğrenen halktan insanlar... En azametli büyücüler ve en deneyimli savaşçılar, temsilcileri korumak için Durs'ta toplandı. Üstelik onlar, sağlam surların ve siperlerin ardında savunmada olacak, bizse saldırıya geçtiğimizde açık hedef olacağız."

Parmağını federasyon binasını temsil eden kale çiziminin üzerine koydu.

"Bugüne kadarki zaferlerimiz bizi yanıltmasın, asıl zorlu mücadeleyi burada vereceğiz."

"İşin kötü yanı," diye homurdandı Guorin. "Burfenlerin patlayan küreleri tükenmek üzere. Yenilerini yapmaları ay-

lar sürermiş. Diğer ülkeleri bu kadar kolay almamızı onlara borçluyuz. O küreler olmadan binayı çevreleyen surları nasıl aşacağız, bilemiyorum."

"Erzaklarının bitmesini beklesek?" dedi Leofold. "Belki donanma dönmeden açlık ve susuzluktan teslim olurlar."

"Bunu önermem," dedi Darok başını iki yana sallayarak. "Dün gece bir kartala dönüşüp siperlerin ardında uçtum. Binanın dibine kadar gidemedim, bana ok fırlatmaya başladıklarında döndüm, ama gördüğüm yerlerde devasa erzak depoları ve sayısız su kuyusu vardı. Uzun sürecek bir kuşatmaya hazırlıklılar."

"Donanma Perg'den ayrılalı epey oldu," diye hatırlattı Ais. "Delkarna'da neler yaşandı, bilmiyoruz. Belki de yakın zamanda dönecekler. Elimizde çok az sağlam gemi kaldı. Askerlerimiz yorgun, halk savaşmaktan bıktı bıkacak. Donanma hatırı sayılır bir güçle geri dönerse onlara karşı koyabileceğimizi sanmıyorum. Federasyon binasını ele geçirirsek, ülke temsilcileri elimizde olacağı için donanmadaki komutanlarla pazarlık yapabiliriz. Aksi bir ihtimal isyanda dökülen onca kanı anlamsız kılabilir."

Birdenbire ortamda şen bir kadın sesi yankılandı.

"Bu ne karamsarlık beyler! Gören de onlar değil biz kuşatıldık sanacak!"

Dört adam, aynı anda başlarını çevirip kendilerine doğru yürüyen genç ve güzel kadına baktılar. Uzun yoldan geldiği belliydi, cübbesinin etekleri yer yer yırtılmış, tozlanmıştı. Sırtına akan siyah saçları bakımsızdı, suratında ve bakışlarında yorgunluğun izleri vardı. Guorin, diğerlerinden ayrılıp ona doğru koştu, beline sımsıkı sarılıp dudaklarını uzun uzun öptü.

"Nela'm! Aşkım! Sağ salim gelebildiğine çok sevindim! Turayfor'daki savaşta çok kaybımız olduğunu duydum, senden haber alamadığım için meraktan ölüyordum. Bugün ya-

rın gelmesen burayı dostlara bırakıp Turayfor'a yelken açacaktım. Keşke bana bir haberci gönderseydin!"

"Bir değil iki ulak gönderdim... İyi olduğumu bilmeni istedim. Ama ilki yolda yakalanmış, diğerinin başına gelenleri kimse bilmiyor. Ben buraya ulaşamadıklarını daha yeni öğrendim."

"Neyse, yanımdasın ya," dedi Guorin, gözleri aşkla parlayarak. Elleri kadının saçlarında gezindi, yanaklarını okşadı. Camdan yapılmış gibi özenle dokunuyordu.

"Gerçekten zor günlerdi," dedi Nela hüzünlü bir sesle. "Çok adam ve kadın kaybettik, cesur insanlardı... Sana dönemeyeceğimi düşündüğüm anlar oldu. Ama üstesinden geldik işte, zor da olsa kaleyi aldık ve artık birlikteyiz. Ne pahasına olursa olsun, federasyon binasını da alacağız. Buraya kadar gelmişken kimse bizi durduramaz."

Başını çevirdi, iki âşık kumrunun sevgi gösterilerini gülümseyerek seyreden dostlarına baktı. Umut dolu gözlerle onlara seslendi.

"Savaş planlarına gömülüp içinizi karartacağınıza, biraz adamlarınızın arasında dolaşın. Gerçek hayatın içine karışın. Buraya gelirken kaç kişinin yanından geçtim, konuşmalarına kulak kabarttım, hepsi kazanacaklarına yürekten inanıyor. Yüzleri ışıl ışıl, sanki aylardır ölümle burun buruna yaşayan onlar değil. Federasyon Binası'nı kuşatmış olmak bile onların hayal edemeyeceği bir zaferdi, bugün özgürlüğe yalnızca bir adım uzak olmanın coşkusunu duyuyorlar. Savaşlar planlarla yapılır, bunu biliyorum, ama yüreklerle kazanılır. Karşımızdaki düşmanda eksik olan da bu."

Genç kadın, yüzüne düşen saçlarını rahat bir tavırla arkaya attı.

"Bizim savaşmak için iyi bir nedenimiz var, onlar ise sadece emirleri yerine getiriyorlar. Bu yüzden er ya da geç çözülecekler, bundan eminim."

"Bize her zamanki gibi ışık getirdin," dedi Ais, güzel bü-

yücüyü başıyla selamlayarak. "Söylediklerin çok doğru. Evet, bu defa hepsinden zor olacak, ama ben de kazanacağımıza inanıyorum. Senin zekân ve büyülerinle aramızda olman bu inancımı kuvvetlendiriyor. Elbette bunca fedakârlıktan sonra pes edecek değiliz. Yanımızda dovuşürken ölenlere bir zafer borçluyuz."

"Peki, ne zaman başlıyoruz?" diye sordu Darok. Bu cesur insanların yanında aylarca cenk ettikten sonra, artık mücadelelerini kendi mücadelesi gibi görüyordu.

"Hemen başlayalım!" diye neşeyle bağırdı Guorin. Şamana dostça göz kırptı. "Gorba kımında çok sıkıldı!"

Darok ona gülümsedi. Doğrusu buna sevinirdi. Ara vermeden savaşmak, kendisini Delkarna'da yaşananları merak etmekten, orada bıraktığı Eymar'ını ve yanına gönderdiği biricik kardeşini düşünmekten alıkoyuyordu. Başını çevirip uzakta mağrurca yükselen federasyon binasına baktı. O yıkıldıktan ve Kaptan Gura ile diğer Delkarnalılar serbest kaldıktan sonra vatanına dönmesini engelleyen bir şey kalmayacaktı. Bunu öyle çok istiyordu ki...

"Yarın şafakta federasyon binasına doğru yürüyüşe geçeceğiz," dedi Ais. "Tüm isyanbaşlarına haber verin, hangi sırayla ve taktikle saldıracaklarını anlatın. Savunmanın dış çeperleri o kadar güçlü değil, birkaç gün içinde binaya pencerelerini sayacak kadar yaklaşırız. O pencerelerden bizi gördüklerinde ülke temsilcilerinin duyacakları korku, umarım tüm ordularına yayılır... Sonra karşımıza seçkin askerler ve lanet olası büyücüler çıkacak. O zaman yeniden bir araya gelip savaş planımızı gözden geçiririz."

Darok, kol kola uzaklaşan ve arada birbirlerini tutkuyla öpen Guorin'le Nela'nın ardından imrenerek baktı. Bir an için Eymar'ın güzel yüzü gözlerinin önünde canlandı, genç kızın dudaklarının sıcaklığını ve yumuşaklığını hatırladı. Sonra

uzunca bir vakit bundan mahrum kalacağını anımsayıp bu hayali zihninden aceleyle kovaladı.

Silahlarını kuşanan Leofold'a dönüp, "Bu savaşta arkanı kollayacak birine ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Sanırım dostumuz Guorin bir süre aile işleriyle meşgul olacak. Onun gibi okları havada ikiye bölemem, gene de dilersen yerini alabilirim."

"Elbette," diye gülümsedi silahşor, "Kimin yok ki? Sırtımı dev bir ayıya yaslamaktan daha iç rahatlatıcı bir şey düşünemiyorum!"

Genç şaman güldü ve silahşorla birlikte ilerideki kamp çadırlarına doğru yürüdü. Onların yaklaştığını gören asiler, promlar ve burfenler, getirecekleri haberleri merak ederek toplanmaya başladılar.

"Sence Gura ve adamları hâlâ hayatta mıdır?" dedi Darok, kaygılı bir ifadeyle. Bu karanlık düşünceyi bir türlü aklından çıkaramıyordu. "Yoksa boş yere mi ümit besliyorum? Uzun zamandır onlardan haber alamadık. İnsan bazen kendini kandırıp kandırmadığından emin olamıyor."

Leofold, yeni silah arkadaşına anlayışlı gözlerle baktı. "Donanma Delkarna'dan dönmeden onları öldüreceklerini sanmam. Yeni bilgiler gerekirse diye en azından bir kısmını sağ tutarlar. O binada yalnızca senin dostların tutsak değil Darok; pek çok masum insan, parmaklıklar ardında acı çekiyor. Başarılı olursak, sadece Gura ve tayfasını değil, onları da kurtarmış olacağız. Bunun için mücadele etmeye değer, öyle değil mi?"

"Elbette değer," dedi Darok, samimi bir sesle. Suratındaki kararlılık, silahşoru gülümsetti. "Zulüm, nerede olursa olsun zulümdür... Biz şamanlar için zalime karşı mücadele etmek bir onurdur. Madem şu an buradayım, size yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Gura hayatta olsun ya da olmasın... Yine de onu kurtarabilmeyi çok istiyorum. Birlikte öyle

şeyler paylaştık ki... Sen ve Guorin gibi... Böyle dostluklar kolay kurulmuyor, beni en iyi siz anlarsınız."

Leofold, elini yanı başında yürüyen şamanın omzuna koydu. Anlayışlı bir ifadeyle başını salladı.

"Seninle aynı safta savaşmak da benim için onur olacak," dedi yürekten hissederek. Birkaç adım daha attıktan sonra yumruklarını kaldırdı, yaklaştıkları çadırların önünde biriken kalabalığa güç gösterisi yapar gibi salladı. Coşkuya kapılan adamlar da benzer şekilde havayı dövüp naralar attılar. Leofold'un yüzündeki ifadeden ve hareketlerinden, federasyon binasına saldırıya geçeceklerini anlamışlardı.

Ais, masanın önünde yalnız kaldığında, başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Yukarıda sakin sakin süzülmekte olan bulutları, kaygısızca uçan ve birbirlerinin etrafında dönen iki kuşu, gözlerini kamaştıran güneşin parlaklığını, bulutların arasından huzurla yere vuran ışık hüzmelerini seyretti. Hafif hafif esen rüzgâr yüzünü nazikçe okşuyordu. İrice bir arı yanağının yanından geçip ilerideki ağaçlara doğru vızıldayarak uçtu. Ağaçların yaprakları belli belirsiz sallanıyor, o an kim bilir dallarının arasında kaç farklı canlı, sadece karnını doyurmayı dert ederek soluk alıp veriyordu. Yaşanan tüm acılara ve yaklaşan savaşa tam bir kayıtsızlık içinde, kâinat olanca dinginliğiyle varlığına devam ediyordu. Bu savaşta ölecek dostlarının bedenleri toprak olduktan, kemikleri toza döndükten asırlar sonra da, aynı şekilde varlığını sürdürecekti.

Nela'nın umut dolu sözlerini karşılıksız bırakmak istememişti, ama onları bekleyen günlerin korktuklarından bile daha zorlu geçeceğini tahmin ediyordu. Federasyon, her ne kadar kendisini içeriden vuran bir isyana hazırlıksız yakalanmış olsa da, yıllardır Savaş Tanrısı'nın ve canavarlarının dönüşüne hazırlanıyordu. Federasyon binasının sakin görünüşünün ardında bu hazırlıkların eseri birçok gizemin yattığını biliyordu, kulağına gelen dehşet verici söylentileri, karanlık

odalarda denenen esrarlı büyüleri hatırlayınca içi iyice bunaldı.

"Ne olursa olsun, bu savaşı kaybettiğimizi görmeyeceğim," diye mırıldandı gökyüzüne, sanki orada onu dinleyen birine seslenerek. O esnada gözlerinin önünde, hayali bir perdenin üstünde, başlattığı isyanda hayatını kaybeden yüzlerce iyi insanın, promun ve burfenin suratları yanıp sönmeye başladı. Kendisine güvenerek yola çıkmış, onun peşinden yürürken toprağa düşmüş bu cesur adamları ve kadınları hiçbir zaman unutmamıştı. Yanıp sönen suratların arasında, uzun yıllar önce ülke temsilcilerinin ilk kurbanlarından olan sevgili amcası Durtemen'in de yüzünü seçebiliyordu.

"Ya federasyonun yıkıntıları üzerinde zafer dansı yaparak intikamımızı kutlayacağım, ya da gözlerimi bu hayata yumup yanınıza geleceğim," dedi başını sallayarak. "Ama asla, neye mal olursa olsun asla, sizi utandırmayacağım."

12

"Durumumuz nasıl?" diye sordu Darok, alnından süzülen kanı kirli bir paçavrayla silerek. İlkin yaralandığını sanmıştı, fakat sonra bunun başka birinin kanı olduğunu anlamıştı. Tam o anda ıslık çalarak gelen bir ok başının birkaç karış uzağına saplandı. Eğilip iyice hedef küçülttü, kalkanını yere bırakıp önündeki tahtadan sipere yaslandı. Siperin bir ucu az evvel iri bir mancınık taşı tarafından parçalanmıştı. Bu taş, kendisinden önce oraya sığınan iki isyancıyı pestile çevirmişti. Midesi bulanmasın diye adamların ezilmiş vücutlarına bakmamaya özen gösterdi.

"Sağ kanadı tutan askerler çözüldü," diye bilgi verdi soluklanırken. "Arkalarına bakmadan kaçıyor namussuzlar. Bizimkiler onları bir sonraki sipere kadar sürdüler. Burada neler oluyor, kazanıyor muyuz?"

Leofold, bir balta darbesiyle yaralanan omzunu sarmakla meşguldü. Çok kötü bir yara değildi, ama onu biraz yavaşlatacağı kesindi. Biraz uzakta alevler içinde kalmış barikatlara baktı ve kalabalık bir grubun daha gerideki siperlere çekildiğini gördü.

"Son kalanlar da gidiyor. Dün gece onları büyük ölçüde dağıttık, askerler kolay lokmaydı ama federasyon gönüllüleri iyi direndi. Köpogulları sanki hayatları federasyonun devamına bağlıymış gibi savaşıyor. Onları da kovaladık sonunda, fakat zayiatımız büyük."

Uzaklardan atılan bir mancınık taşı üzerlerinden uçtu ve elli adım ötelerine gürültüyle düştü. Havaya kalkan toz toprak yığınını oldukları yerden görebildiler. O yönden gelen çığlıklara bakılırsa hedefini vurmuştu.

"Buraya gelmeden önce Guorin ve Nela'ya da uğradım," dedi şaman, derin bir soluk alıp. "Onların birlikleri de iyi iş çıkarmış. Sanırım gün batmadan birkaç siper daha geçebiliriz."

"Kuleye yaklaştıkça savunma sertleşiyor," dedi Leofold. "Karşımıza daha dişli adamlar çıkıyor. Eğitimli ve tecrübeli savaşçılar... Burfenlerin patlayan kürelerini mümkün olduğunca az kullanmaya dikkat edelim. Onlara son saldırıda çok ihtiyacımız olacak."

"Yenilerini ürettiklerini duymuştum. Nasıl gidiyor o iş?"

"Ellerinden geleni yapıyorlar. Kürelere doldurdukları sıvılar için zor bulunan hammaddeler gerekiyor. İşleme süreleri de oldukça uzun. Birkaç haftaya kadar bir parti göndereceklerdi ama büyük miktarda olmayacak."

"Yaran nasıl?" diye sordu Darok, genç adamın omzunu işaret ederek. "O kolla devam edebilecek misin?"

"Daha kötülerini görmüştüm, merak etme," dedi Leofold. "Ufak bir sıyrık sadece."

"Buna sıyrık diyorsan, kelleni kaybettiğinde biraz yaralandım dersin herhalde..."

Silahşor, şamanın koluna dostça bir şaplak atıp kocaman güldü.

Biraz uzakta büyük bir gürültü koptu, ikisi de aynı anda başlarını çevirip o yöne baktılar. Sağ kanatta bir grup isyancı topluca saldırıya geçmişti, avazları çıktığı kadar nara atıyorlardı. Çoğunluğu prom ve burfendi, tepeden tırnağa zırha bürünmüş, kocaman gürzler taşıyan promlar iri bedenleriyle burfenlerin yanında birer dev gibi kalıyorlardı. Ama burfenlerin çeviklikleri ve hızları, eğri uçlu keskin kılıçlarıyla birleştiğinde en az promlar kadar ölümcüldü.

Saldırıya geçen birlik, ilerideki yüksek barikatlara yaklaşırken şaşırtıcı şekilde ok yağmuruna tutulmadı. Öylesine rahat ilerliyorlardı ki, hiçbir engelle karşılaşmadan federasyon binasına kadar gidecek gibiydiler. Kendilerinin de buna şaşırdığı adımlarının yavaşlamasından belliydi. Barikatlara ulaşınca olanca hızlarıyla tırmanıp diğer tarafa atlamaya başladılar. Darok ve Leofold, federasyon askerlerinin nereye kaybolduğunu anlamaya çalışırken, birdenbire siperlerin ardından canhıraş çığlıklar geldi. Az önce barikatları aşan savaşçılar, bu kez can havliyle öteki tarafa atlıyor ve gerisin geri asilerin safına kaçmaya çalışıyordu.

"Bin ejderha!" diye kükredi Leofold. "Orada ne oluyor böyle?"

"Şuna bak!" diye dehşet içinde ileriyi işaret etti Darok. Gördüğü şey onu tepeden tırnağa titretmişti.

Silahşor, şamanın gösterdiği yere bakınca, daha önce benzerine rastlamadığı tüyler ürpertici bir yaratık gördü. Sivri dişleriyle bir promu öğütürken, üç keskin tırnağı olan ayağıyla da bir burfeni eziyordu. Kaçan asileri kovalamak için barikata tırmanmış olmalıydı, adamların her yönden kaçıştıklarına bakılırsa, tahta siperlerin ardında bu canavarlardan daha çok vardı. Ama neyse ki diğer yaratıklar oldukları yeri terk etmeye niyetli görünmüyordu, peşinden gelen olmamıştı. Ca-

navar, kuyruğu oldukça kısa, dev bir kertenkeleye benziyordu, vücudu sert bir kabukla kaplıydı, büyük bölümü koyu maviydi, ama kuyruğuna doğru siyahlaşıyordu. Ateş renginde üç gözünden en üstte olan büyük ve yumurta şeklindeydi, diğerleri cüssesine göre küçük ve yuvarlaktı. Ağzındaki prom parçalarını tükürdükten sonra etrafına bakındı, panik içinde kaçmakta olan bir başka adamın peşine düştü. Pençeli ayaklarının üzerinde yarı koşuyor yarı sürünüyor, ama oldukça hızlı ilerliyordu.

Leofold, ilk andaki şaşkınlığı üzerinden atınca, ok tabancasını sıkıca kavrayıp ayağa fırladı. Yaratığın kovaladığı promun ondan kaçamayacağı belliydi, hayatı saniyelere bağlıydı. Darok, silahşorun o yöne doğru olanca hızıyla koştuğunu görünce, dostunu koruma içgüdüsüyle arkasından seğirtti.

"Buraya gel! Bu yana bak çirkin şey!"

Leofold, bir yandan koşuyor, diğer yandan avazı çıktığı kadar bağırarak canavarın ilgisini üzerine çekmeye çalışıyordu. Prom, ensesinde yaratığın nefesini hissettiği an paniğe kapılıp dengesini kaybetti ve yere yuvarlandı. Dönüp toparlanmaya çalıştı ama geç kalmıştı, yaratık sivri pençelerini bacağına indirip onu kan içinde bıraktı. İkinci pençe tam göğsüne ölümcül bir darbe indirecekti ki, yaratık üst gözünün hemen altına saplanan bir okla acı dolu bir çığlık atıp birkaç adım geriledi.

Silahşor, isabetli bir atış yapmanın sevinciyle tabancayı bir kenara fırlattı. Kınından çıkardığı uzun ve ince kılıcıyla dev yaratığın karşısına dikildi. Sağa sola sıçrayıp anlamsızca çığlıklar atarak kafasını karıştırmaya çalıştı. Darok, Leofold'un rahatlığını seyrederken, bu genç adamın daha önce ne tür tehlikelere atıldığını, ne inanılmaz canavarlarla boğuştuğunu merak etti. Karşısında iri bir köpek varmış gibi soğukkanlı, bunlar her gün yaşadığı olaylarmışçasına sakindi. Yine de cesaret ve deneyim böyle bir yaratığa karşı yeterli değildi. Ona yardım etmek üzere içinde kalan son gücü toplayıp derin bir nefes aldı.

Leofold, sivri dişleri ve pençeleriyle hamleler yapan y
ratıktan çevik hareketlerle kaçarken, bir yandan da yara
promun asilerin siperlerine doğru sürünmesini seyrediyo
du. Elindeki kılıçla bu muazzam canavarı alt edebileceğir
dair bir umudu yoktu, tek isteği yaralı adamın güvenli b
mesafeye ulaşabilmesiydi. Sonra o da gerisin geri koşacak
yaratığın ona yetişememesini umacaktı. Yaralı omzu fena ha
de acıyordu, sargının altından kan sızmaya başlamıştı. Şu a
kendisine "Bekçi" dediği günlerdeki gücüne ve pençelerir
sahip olmayı çok isterdi, o halini özleyebileceği hiç aklır
gelmezdi.

Birdenbire yanından rüzgâr gibi geçen dev bir ayı, kerte
kelenin üzerine çığ gibi çökünce, gayri ihtiyari iki adım ge
sıçradı.

Ayı ile canavarın kapışması oldukça görkemli bir boğu
maydı. İkisi de pençelerini birbirlerine savuruyor, sivri di
leriyle hasımlarının etinde kanlı izler bırakıyordu. Arada b
kucaklaşıyorlar, yerde birlikte yuvarlanıp yeniden ayrılıyo
lardı. Darok, sürüngenin vücudunu kaplayan sert kabuğu
oldukça güçlü bir koruma sağladığını fark etmişti, bu dövü
kazanabileceğinden şüpheye düşmüştü. Üç gözünden biri
çıkarma umuduyla suratına hamle yaptığında, yaratık çev
boyun hareketleriyle bundan kurtuluyor, sivri dişleriyle pe
çelerini ısırıyordu. İkisi de cüsse ve kuvvet olarak denkti
bu yüzden birbirlerine sarıldıklarında yenişemeyerek ayrı
yorlardı.

Darok tam yorgun düşecekken, yaratığın sırtında kab
kaplı olmayan ufak bir bölgenin varlığını fark etti. Yalnız
birkaç avuç kadardı, ama ona hiç ummadığı bir avantaj sa
layabilirdi. Oraya bir ayı olarak ulaşması mümkün değil
bu yüzden farklı bir plan yapması lazımdı. Yaralı promu k
caklayıp sipere taşıyan Leofold'un hayret dolu bakışları altı
da, nazkor ayısı birden patladı, milyonlarca parçaya ayrıl

parçalar aynı saniye içinde birleşerek insan boyutunda bir kartala dönüştü. Canavar, ayının nereye gittiğini anlamaya çalışarak şaşkın şaşkın etrafına bakıyordu, pençelerini beyhude yere boşluğa savuruyordu. Kartal, hasmının sersemlemesinden faydalanarak geniş kanatlarını çırptı ve on metre kadar yükseldi. Sonra zıpkın gibi inerek keskin pençelerini yaratığın sırtındaki korumasız alana geçirdi.

Kertenkelenin acı ve çaresizlik dolu inleyişi yürek paralayıcıydı. Neredeyse üç gözünden de yaş boşanacaktı. Üzerindeki ızdırap veren ağırlığı atmak için olanca gücüyle çırpınıyordu, ama pençeleri sırtındaki kartala ulaşamıyordu. Darok bir süre gagasıyla oradaki eti parçalayıp yaratığı kan içinde bıraktıktan sonra kanatlarını çırparak havalandı. Yeniden saldırabilmek için güvenli bir yükseklikte soluklanıp güç topladı. Canavar perişan bir halde dönüp arkasından çıktığı sipere doğru süklüm püklüm sürününce, onu kendi haline bıraktı.

Birkaç metre daha yükselip siperlerin ardına doğru uçtuğunda, gözleri dehşetle büyüdü. Tahta barikatların arkasında geniş hendekler kazılıydı ve içleri bu kertenkelevari yaratıklardan yüzlercesiyle doluydu. Sürünüyor, yüzüyor, birbirleriyle kavga ediyor, oradan oraya kıvrılıyor ve sivri dişleriyle havayı ısırıyorlardı. Daha önce keşif amaçlı olarak bu civarda uçtuğunda hendekleri görmüştü, ama o gün tamamen boştular. Bu lanet olası yaratıklar ne zaman ve nereden gelmişlerdi?

Federasyon binası, aralarındaki mesafe oldukça azalmış olmasına karşın, şu an onlara hiç olmadığı kadar uzak görünüyordu.

13

"Şu yaratıklara bakar mısın?" dedi Terterop, titrek bir sesle. "En kötü kâbuslardan çıkıp gelmiş gibiler..."

Arkadaşı Alivekar, şişman okçunun uzattığı dürbünü alıp

işaret ettiği yöne baktı. Hendeklerde dolaşan ve birbirlerini ısıran dev kertenkeleleri bir süre kaygıyla seyrettikten sonra, içinde büyüyen bir öfkeyle dürbünü geri verdi.

"Okulda bize anlatıp durdukları Savaş Tanrısı Tshermon'un canavarlarına benziyorlar," dedi yüzünü ekşiterek. "Tek fark, bu kez onları yaratan bizim büyücülerimiz oldu."

Uzun zamandır nöbet kulübesinde dikilmekten ikisi de yorgundu. Siperleri kuvvetlendirmek için federasyon binasındaki askerlerin çoğu barikatlara gönderilmişti, bu yüzden kalanların her zamankinden daha sık nöbet tutması gerekiyordu. Alivekar'ın çocukluğundan beri hayatı ona zehir eden sırt ağrısı, saatlerce ayakta durmak zorunda kaldığı bugünlerde dayanılmaz hale gelmişti. Ama başkaları aşağıda savaşırken sırt ağrısından şikâyet etmek şımarıklık görüleceği için bunu kendine saklıyordu.

"Federasyon, Perg'i bu tür iblislerden korumak için kurulmamış mıydı?" diye alaycı bir ifadeyle güldü Terterop. Bu imalı gülüşte kendisini kandırılmış hisseden bir adamın hayal kırıklığı saklıydı.

"Asi ya da değil, kendi halkımızdan insanları canavarlara yem edeceksek Tshermon'dan ne farkımız kaldı? O da zamanında zafer kazanmak için böyle yaratıklardan medet ummamış mı? Ben daha çocuktum o zamanlar, kendi gözlerimle görmedim, ama dediklerine göre canavarlar Perg'e geldiklerinde tam bir katliam yapmışlar."

Alivekar, arkadaşını onayladığını göstermek için başını salladı.

"Dün Udimar'la konuştum. Hani şu beyaz saçlı, sessiz çocuk var ya, süvari taburundan. Havadan sudan konuşurken bile yüzü kıpkırmızı kesilen utangaç delikanlı... Hendeklerden kaçan birkaç tanesi bizim askerlerin bir bölüğünü mideye indirmiş. Bu yüzden o bölge tamamen insandan arındırılmış. Udimar, çığlıkları korkunçtu, dedi. Kertenkelelerin mi, yedikleri insanların mı, onu soramadım."

"İnanırım," diye yüzünü buruşturdu Terterop. Deri zırhın altında tüm bedeninin tere bulandığını, koltuk altlarının yapış yapış olduğunu hissediyor, bu duygudan hiç hoşlanmıyordu. "Federasyon başkanı bizden çok sinsi büyücülere güvendikçe bakalım başımıza ne işler açılacak?"

Yaklaşan ayak seslerini duyunca ikisi de sessizleşti. Kime güvenip kimden korkacaklarını bilemedikleri günlerdi. Göz ucuyla baktıklarında, süslü cübbesi ve mağrur ifadesiyle bir başbüyücünün geçtiğini gördüler. O uzaklaşana kadar kıpırtısız beklediler, sonra Alivekar yüzünü midesi bulanmış gibi buruşturup yere tükürdü. Terterop buna kıs kıs güldü.

Başbüyücü Ulaba, yanından geçtiği askerlerin ciddiyetle nöbet tuttuklarını görünce mutlu olmuştu. İsyancıların güçlü bir efsunun eseri dev sürüngenleri aşabileceğine inanmıyordu, yine de görevini doğru yapan insanlar görmekten haz duyardı. Şimdi gittiği yerde de görevini en iyi şekilde yerine getiren kişiler olacaktı. En değerli efsunbaşlarının katıldığı büyücü konseyi toplantısına davet edilmekten saklamaya çalışmadığı bir gurur duyuyordu.

Aslında ona göre konseye yıllar önce kabul edilmesi gerekirdi, zekâsı, yenilikçiliği ve adanmışlığı ile bunu çoktan hak ettiğine inanıyordu. Ama işte bazen insanın değeri böyle sonradan anlaşılıyordu. Gençken efsun okullarında da ilk seneler kimse yüzüne bakmazken sonunda daima en parlak öğrencilerden biri haline gelmişti. Keşke bu defa kıymetinin bilinmesi için Perg tarihindeki en kanlı isyanın patlak vermesi ve federasyonun yıkılmanın eşiğine gelmesi gerekmeseydi. Bıçak kemiğe dayanmış olmasaydı, çalışmalarının belki de hiçbir zaman ciddiye alınmayacağını bilmek, Ulaba'da hafif bir buruklık yaratıyordu. Gene de hayatta bazı şeylerin geç olması hiç olmamasından iyiydi.

Ulaba önünde hiçbir askerin nöbet tutmadığı, onun yerine birbirinden güçlü büyülerle korunan gorkemli konsey

kapısına ulaştığında durup üzerine çeki düzen verdi. Cübbesinin kıvrımlarında, parmaklarındaki yüzüklerde bir eğretilik olmadığına kanaat getirince yüzüne mütevazı bir ifade yerleştirip içeri girdi.

Kazandığı başarının emektar konsey üyelerinde bir miktar hasetlik yaratabileceğini biliyordu, bu yüzden kimsenin öfkesini celbetmeyecek alçakgönüllü bir edayla, gözlerini yerden kaldırmadan odanın ortasına kadar yürüdü. Başını kaldırıp baktığında onu ışıldayan gözlerle seyreden Federasyon Başkanı Birseran'ı gördü.

"Başbüyücü Ulaba..." dedi Birseran, kollarını onu kucaklayacak gibi iki yana açarak. Ama ne büyücüye doğru yürüdü ne de yaklaşmasını işaret etti. Sadece diğerlerine Ulaba'ya verdiği değeri gösteren bir jestten ibaretti bu.

"Bizi büyük bir beladan kurtaran adam... Federasyon'un bayrağını dik tutan kahramanımız... Burada olduğun için çok şanslıyız. Gerçek bir mucize yarattığını itiraf etmeliyim!"

Ulaba, elini kalbinin üstüne koyup başkanın iltifatlarını sakin bir şekilde kabul etti. Sonra çaktırmadan etrafı gözledi, sakalları göğüslerine varan on iki başbüyücü kıskançlıktan çatlayarak kendisini süzüyordu.

"Sonunda çalışmalarımın işe yaramasına çok sevindim haşmetlim," dedi minik bir tebessümle. "Bildiğiniz üzere yıllarımı buna adadım, gece gündüz durmadan çalıştım. Kimi zaman uçurumun kenarında gözlerim bağlı yürüyor gibi hissettim. Düşmekten, karanlıklarda kaybolmaktan korktuğum oldu... Sayısız başarısızlık bizi yıldırmadı, nihayet büyük sırları çözdük, Savaş Tanrısı'nın güçlerine boyun eğdirdik. Belki buluşlarım başta pek ilgi görmedi, fakat gerektiği zaman federasyona hizmet edebilmeleri beni fazlasıyla mutlu etti."

Konsey başkanı başbüyücü Eslerkae, yüz yaşına yaklaşmış bedenini zorlukla kımıldatarak oturduğu geniş koltuktan seslendi.

"Sevgili oğlum... Buna, hizmet etmek denmez. Bizi büyük bir felaketten kurtardın. Savaş Tanrısı'nın kitabı üzerine çalışmalarını yıllar önce bana sunduğunu hatırlıyorum. O zaman bunları oldukça enteresan ve sıradışı bulmuştum. Bizim için tabu denebilecek bir olaydı. Yine de sana bu konuda çalışma izni vermekle doğru karar almışım. Sen de sana olan güvenimi boşa çıkarmadın."

Ulaba, dokunsan toza dönüşecek gibi görünen ufak tefek adama duygularını saklayarak baktı. O günler hakkında tek hatırladığı, böyle tehlikeli sularda yüzmemesi için verilen nasihatler, çalışmalarını sonlandırmasını öğütleyen üstü kapalı tehditlerden ibaretti. Kimse ona herhangi bir izin ya da destek vermemişti, bilakis önünü kesmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Öğrencileriyle birlikte kuytu köşelerde yıllarca gizli gizli çalışmışlardı. Birkaç hafta önceye kadar Eslerkae'nin ulaştıkları sonuçlardan haberi bile yoktu. Gene de konseyde büyük ağırlığı olan bu ihtiyar tilkiyi karşısına almamak için gülümseyerek "Teşekkür ederim Büyük Eslerkae," dedi. "Sizlerin desteği ve güveni olmasaydı başarmamız mümkün olmazdı."

Birseran heyecanlı bir ifadeyle ellerini ovuşturdu.

"Şimdi bana biraz daha detay ver. Dev kertenkeleler harikaydı, asiler neye uğradıklarını şaşırdı! Peki, başka neler yapabiliyorsun, Tshermon'un Kitabı'ndaki tüm yaratıkları çağırabilir misin?"

"Hayır efendim," dedi Ulaba. "Maalesef elimizde o kitapla ilgili çok az bilgi var. Tshermon, Lord Asuber'in vücuduna yerleştiğinde kitabı özenle saklamış. Okuması gerektiğinde de hep yalnız olmaya dikkat etmiş. Sadece uşaklarından biri, Imersen isimli yaşlı bir prom, onu birkaç sefer perdenin arkasından gizlice dinleme fırsatı bulmuş, duyduğu her şeyi günlüğüne not almış. Bu günlük elimizde, ama dumduz okunduğunda işe yaramıyor. Yıllar süren efsun denemelerinden sonra

içindeki cümlelerin karanlık sırlarını çözdük, ama kitaptaki canavarlardan sadece birkaçını getirebiliyoruz."

"Anlıyorum," dedi Birseran biraz hevesi kaçmış bir ifadeyle. Ardından yüzü yine aydınlandı.

"Olsun, ne yapalım, elimizde olanla yetiniriz. Bu kadarı bile savaşın gidişatını lehimize çevirdi. Kertenkeleler isyancıları donanma dönene kadar oyalar. Gemilerimiz gelince diğer canavarları da çağırır, hep birlikte onları doğduklarına pişman ederiz. Federasyon'a meydan okumanın ne demek olduğunu herkes görecek!"

Büyücülerin arasından cılız bir ses yükseldi. İki kadın başbüyücüden biri olan Oaley'di bu.

"Efendim, Ulaba'nın çalışmalarından haberdardım, kendisine büyük saygı duyarım. Hayatını federasyona ve efsun sanatına adamıştır. Ama bildiğim kadarıyla bu canavarları Savaş Tanrısı'nın dönmesi durumunda, onunla eşit koşullarda savaşabilmek için istiyordu. İblislerin karşısına iblisler koyacaktı. Her ne kadar isyan etmiş olsalar da, kendi insanlarımıza karşı böyle yaratıklar kullanmamız halkta tepki yaratacaktır. Tshermon'u defettikten sonra, Avcılar ülkemizi geride kalan canavarlardan temizlemek için yıllarca uğraştı. Perg'i yeniden iblislerle doldurmak istediğimize emin miyiz?"

"Elma ile armudu birbirine karıştırmayalım," dedi federasyon başkanı sert bir sesle. "Savaş Tanrısı hepimizi yok etmeden durmayacak, kandan ve ölümden beslenen bir yaratık. Canavarlar onun elindeyken tüm insanlık için bir tehditti! Bizlerse bu ülke için en iyisini isteyen medeni insanlarız. Hayatlarını Perg'e adamış, seçilmiş temsilcileriz. Bugün canavarlara ihtiyacımız olabilir, ama zaferimizi ilan ettikten sonra onları geldikleri yere postalarız. Bizim kontrolümüz altında oldukları sürece korkmamıza gerek yok. Öyle değil mi Ulaba?"

Oaley, düşman yaptığında yanlış olan biz yaptığımızda na-

sıl doğru oluyor, demek istedi ama başkanın ona kulak vermeyeceğini anladığı için ses etmedi.

Ulaba, bütün gözlerin kendisine döndüğünü görünce telaşla yanıt verdi.

"Evet efendim, elbette, onları biz yarattığımıza göre istediğimiz zaman yok edebiliriz."

Aslında yaratıkların kontrolü konusunda oldukça derin kaygılara sahipti. Onları bir hendeğe doldurmak ve aşılması zor bir engel olarak kullanmak başka şeydi, Perg'de özgürce dolaşmalarına müsaade etmek başka bir şey. İblisleri karanlık diyarlarından çağırırken bu kadar ileri gitmek aklının ucundan bile geçmemişti. Fakat konseye ilk defa davet edilmişken, kendisine duyulan güveni sarsmak istemiyordu.

"Öyleyse her şey yolunda," dedi Birseran mutlu bir ifadeyle. "Siz, diğer yaratıklar üzerinde çalışmaya devam edin. Asiler canavarları aştıkları takdirde alternatif bir planımız da var, ama onu son çare olarak düşünüyorum. Şimdilik savunmamız sizin üzerinize kurulu."

Ulaba, o an kendisini Perg üzerindeki en değerli şahsiyet gibi hissetti. Hayatı boyunca özlemini duyduğu, peşinden koştuğu bir duyguydu bu. Gözleri ışıldayarak başkana selam verdi ve odadan çıkmak üzere arkasına döndü.

Tam o sırada konsey odasının kapısı ardına kadar açıldı ve Komutan Lezgol kireç beyazı bir yüzle içeri girdi.

"Efendi Birseran... Konsey üyeleri... Hemen gelip şuna baksanız iyi olur."

Ulaba, komutanın suratındaki korku dolu ifadeyi görünce ters giden bir şeyler olduğunu hemen anlamıştı. Büyük bir ödül kazandığını öğrendikten sonra, tam coşkuyla kutlamaya başlayacakken bir hata yapıldığını ve kendisine ödül falan verilmeyeceğini öğrenen bir çocuk gibi kolları iki yanına düştü.

Birseran ve konsey üyeleri, Lezgol'un boş konuşan bir adam olmadığını bildikleri için hiç ikiletmeden onu takip et-

tiler. Bulundukları katın geniş ve dikdörtgen pencerelerinin önüne dizilip aşağıda yaşananlara baktılar. Gördükleri dehşet verici manzara yüzünden bir süre hiçbiri konuşamadı.

Sonunda Birseran, yaşlı bedenini sürükleyerek yanlarına yeni gelebilmiş Eslerkac'ye bakıp, "Alternatif planı hayata geçirmenin vakti geldi," diye homurdandı.

Ulaba'ya öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra tek kelime daha etmeden döndü, sert adımlarla oradan uzaklaştı.

14

Dev kertenkele, oyun oynamak için önündeki türdeşini burnuyla iteledi, ilgisini çekemeyince pençesiyle zırhlı boynuna hafifçe vurdu. Öteki bezgin bir ifadeyle başını çevirip ona baktı, sanki "Ne istiyorsun, beni rahat bırak," der gibi hoşnutsuz bir hali vardı. Arkadaşının gözlerindeki uykulu bakışları görünce, sürüngen onunla uğraşmaktan vazgeçti. Kendisini sıkıştıran üç türdeşinin arasında zorlukla döndü, oynaşmak için daha dinç ve dost canlısı birini aradı. Hendek öylesine dardı ki dev cüssesiyle hareket etmeye çalışmak oldukça boğucu oluyordu.

O sırada etrafında bir hareketlenme hissetti. Uzaklardaki bazı kertenkeleler garip çığlıklar atmaya başlamış, bu da bulunduğu yere tedirginlik verici bir sarsıntı olarak yansımıştı. Etraftaki türdeşlerinin hepsi çığlıkların geldiği yone dönmeye, vücutlarına göre kısa kalan boyunlarını uzatarak neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

Birden sırtında ince bir sızı hissetti. İlk başta belli belirsiz bir acıydı, ama hızla çoğalıyordu. Başını kaldırıp baktığında, hendeğin kenarında daha önce benzerine rastlamadığı garip bir yaratık gördü. Çok uzun bacakları vardı, bu bacakların taşıdığı yuvarlak ve tüylü bedeni barikatların epey üzerinde kalıyordu. Yaratığın üstünde daha ufak başka yaratıklar otu-

ruyordu, bazılarının elinde boruya benzeyen cisimler vardı. Borulardan fırlattıkları minik oklar üzerlerine yağdığında yanındaki arkadaşları da öfkeyle titrediler.

Böyle küçük bir okun onlara ne zarar vereceğini anlamamıştı, ama sırtındaki ağrı durmadan artıyordu. Sanki damarlarındaki kanla bedeninin her köşesine ulaşıyordu. Birdenbire etrafın bulanıklaştığını fark etti, gözlerine bir perde çekilmiş gibiydi. Dişleri kaşınmaya, dayanılmaz bir açlık duymaya başladı. Birkaç saniye içinde bu his öyle bir raddeye ulaştı ki diğer her şey, sırtındaki acı bile anlamını yitirdi. Açlık, varlığın tek anlamıydı sanki. Ne yaptığını bilmez halde döndü ve az önce oyun oynamak istediği arkadaşının boynunu olanca gücüyle ısırdı. Kertenkelenin siyah, sıcak kanı yüzüne fışkırırken, o, doymak bilmeyen bir iştahla yanında çırpınan bedeni ısırmaya devam ediyordu.

"Şurada bir tane daha var!" diye bağırdı burfen binici. Sürüngenlerden ürkmüş porengoru zapt etmek için tüm becerisini kullanıyordu. Aslında kendisi de bineği kadar dehşete kapılmıştı.

"Onu vurabilirsin! Hallet şu iblisi!"

"Hangisini diyorsun? Aşağıda yüzlerce var!"

"Şuradakini! Sıkışıp kalanı!"

Dev örümceğin üzerinde ayağa kalkan prom, burfenin işaret ettiği yere bakınca, birkaç türdeşinin arasında sıkışmış, hareket edemeyen bir kertenkele gördü. Sağa sola hamle yapıyor ama yerinden kıpırdayamıyordu. Yaratığın sırtındaki kabuksuz bölge, şu an oldukça kolay bir hedefti. Ucu aslan kafası şeklinde oyulmuş, geleneksel prom silahı okboru ağzına götürdü. Derin bir nefes aldı, güçlü bir üflemeyle borunun içindeki oku yaratığın sırtına gönderdi. Tam isabet ettirdiğini görünce mutlu bir ifadeyle dişlerini göstererek bağırdı.

"Canına okudum senin! Afiyet olsun tatlı minnoğum!"

Burfen binici, mutlu bir ifadeyle ona katıldı.

"Kendine ziyafet çek çirkin şey! Karnını iyice doyur!"

Promlar için okborlar ve zehirli okları vazgeçilmez savaş aletleriydi. Kılıçtan gürze her silahı ustaca kullanabilirlerdi, ama bu güzel görünümlü borular onların şanlı tarihinin bir parçasıydı. Uçlarının bizzat sahipleri tarafından çeşitli hayvan şekillerinde oyulması bir gelenekti. Bu defa fırlattıkları oklarda her zamanki felç edici ya da öldürücü zehirleri kullanmıyorlardı. Oklarının ucuna isyanı destekleyen insan büyücülerin fazlasıyla dehşet verici bir icadını sürmüşlerdi. Bu zehir kurbanını delirtip önüne gelene saldırmasına yol açıyor, ayrıca tükürük ve kanla birinden diğerine kolayca bulaşıyordu. Böylece yalnızca birkaç düzine kertenkele vurabilmiş olsalar da, hendekler kısa sürede birbirlerinin üzerine atlayan, yoluna çıkanı ısıran, parçalayan ve canlı canlı yiyen yaratıklarla dolmuştu.

Dev sürüngenler, kendilerine saldıran türdeşlerinin korkusuyla ölülerinin üzerlerine basarak hendeklerden çıkmaya çalıştılar. Yarı yolda kalanlar bir diğerine basamak oluyordu. Acının ve felaketin geldiği yöne, yani dev örümceklerin dizildiği, okların yağdığı tarafa değil, çok daha güvenli görünen diğer yöne kaçıyorlardı. Hendeklerden çıktıklarında gözleri dönmüş hasta hayvanların onları salyalar saçarak takip ettiklerini gördüler. Önde onlar arkada diğerleri, olanca hızlarıyla karşılarında yükselen kulevari binaya doğru koşmaya başladılar.

Federasyon binasının etrafını çevreleyen son siperlerde bekleyen büyücüler, askerler ve gönüllüler, kendilerine doğru gelen canavarları fark ettiklerinde can havliyle gerisin geri kaçtılar. Kapıya yaratıklardan önce ulaşmaları yüksek bir ihtimaldi, ama sadece çok az bir kısmı binaya sığabilirdi. Bu yüzden birbirleriyle ölümüne yarışıyorlardı.

Büyücü konseyinin başkanı Eslerkae, seyrettiği dehşet verici sahneyi sindirdikten sonra, dönüp ateş saçan gözlerle Ulaba'ya baktı.

"Seni aptal... Tehlikeli sularda yüzüyorsun, demiştim... O kitaba hiç bulaşma, demiştim... Hemen durdur bu iblisleri! Yoksa seni pencereden aşağı atarım!"

"Deliye dönmüş gibiler," diye mırıldandı Ulaba. "Kontrolümden çıktılar. Beni dinlemiyorlar şu an..."

"O zaman onları geldikleri yere geri gönder! Görmüyor musun, hepimizi yiyecekler!"

Ulaba, hiç itiraz etmeden öğrencilerinin bulunduğu çalışma odasına koştu. Soluk soluğa vardığında, kapıyı iki eliyle itip açtı ve içeridekilere bağırdı.

"Büyüye son verin! Büyüye hemen son verin!"

İçeride kendilerinden geçmiş bir halde efsunlu sözleri tekrarlayıp duran büyücü çömezleri, üstatlarına bir süre boş gözlerle baktılar. Bedenleri orada olsa da zihinleri çok uzaklardaydı. Ulaba en yakındakini omuzlarından tutup sarstı, suratına birkaç güçlü tokat attı. Kendine gelen delikanlı efsunlu sözleri iki üç defa daha yineledikten sonra, sesi azalarak bir mırıltıya dönüştü, sonunda tamamen yok oldu. Ulaba'ya gözlerini kırpıştırarak şaşkınca baktı. Onun ardından diğerleri de birer birer Perg'e döndüler, emri anladıktan sonra sessizliğe büründüler.

Büyük bir kalabalık, federasyon binasının etrafında kümelenmiş, birbirlerini ezerek ilerlemeye çalışıyordu. En öndekiler canhıraş bir halde kapıyı ve surları yumruklayarak bağırıyor, içeri alınmayı talep ediyordu. Kapının açılmayacağını anladıklarında daha büyük bir panige kapıldılar, küfürler savurmaya ya da inandıkları tanrılara dua etmeye başladılar. Dev kertenkeleler, geride kalan askerlerle gönüllüleri yakaladıkça sivri dişleri ve keskin pençeleriyle parçalara ayırıyor, kimi zaman tek parça halinde yutuyorlardı. Açlıkları hiç dinmeyecek gibiydi. Her geçen saniye hendeklerden yenileri çıkıyor ve binanın etrafındaki çaresiz kalabalığa doğru koşmaya başlıyordu. Bazı yerlerde federasyon büyücüleri yakla-

şan yaratıklara ateş topları savuruyordu, fakat sadece birkaç tanesini yavaşlatmayı başarabildiler.

Tam büyük bir katliam yaşanacaktı ki, dev sürüngenler sanki hiç var olmamışlar gibi birden ortadan kayboldu. Geriye onlardan sadece bir avuç toz kaldı. Çoktan ölmüş olanları bile gözden yitip gitmişti. Çaresizce ölümü bekleyen kalabalık, şaşkınlıktan donakaldı, bazıları bitkin halde dizlerinin üzerine çöktüler, duaları kabul görmüş gibi gökyüzüne bakıp bulutların arasında tanrıları aradılar.

O an oraya yeni gelen biri, federasyon binasının çevresinde toplanmış, sinirleri boşalmış halde bağırıp ağlayan koca koca adamlara ne olduğunu asla anlayamazdı.

Eslerkae, ilerideki barikatların isyancılar tarafından yerle bir edildiğini, tepeden tırnağa silahlı asilerin, savaş arabalarıyla porengorlara binmiş promlar ve burfenlerle boşalan hendekleri kolayca aşıp binaya doğru ilerlediğini görünce, sanki gençleşmiş gibi sırtını dikleştirdi. Aşağıdaki askerlerin ve gönüllülerin bu tufanı durdurması mümkün değildi, onlar yaşadıkları korku ve şaşkınlığı üzerlerinden atana kadar binayı kaybederlerdi. İş yine başa düştü, dedi içinden, yüz yılı aşkın hayatında hep öyle olmamış mıydı zaten, her çareyi tükettikten sonra daima ona gelirlerdi, onun mutlaka yeni bir kapı açacağını bilirlerdi. Bu yüzden son nefesine kadar efsun konseyinin başkanı kalacaktı. Elini kaldırıp konsey büyücülerine seslendi.

"Hemen içeride toplanın. Kaleksiz'in Kalkanı'na ihtiyacımız var."

Büyücüler, liderlerinin ardından bir bir odaya girerken, adları kadar iyi bildikleri efsunlu sözleri mırıldanmaya başlamışlardı bile.

15

Porengor, en az altı metre uzunluğundaki dört bacağıyla yerdeki tozun, taşların ve kertenkelelerin parçaladığı cansız vücutların üzerinde rüzgâr gibi ilerliyordu. Yanındaki yüzlerce dev örümcekle dehşet verici bir sürüydüler. Kalın tüylerine yapışarak üstlerinde dengede durmaya çalışan burfen ve prom savaşçıları, oklarıyla okborlarını kavramış, saldırı için uygun zamanı kolluyorlardı. Örümceklerin her adımıyla biraz daha yaklaştıkları görkemli federasyon binası, ağlarına düşmüş çaresiz bir av olarak onları bekliyordu.

Porengor sürüsünün iki yanında, kuşatmayı tamamlayan sayısız insan ve prom süvari vardı. Ordu kalelerinde ele geçirdikleri savaş arabalarıyla desteklenen bu birlikler, aylardır süren çatışmalar yüzünden yorgun ama savaşmak için hâlâ istekliydi. Zaferin her zamankinden daha yakın olması da coşkularını artırıyordu.

Hendekleri aşmaları zor olduğu için yaya birlikler öndeki grubu biraz geriden takip ediyordu, ama üzerlerindeki zırhlara rağmen olanca hızlarıyla koşmaktan geri durmuyorlardı. Bir grup isyancı, yanlarında getirdikleri tahta plakaları hendeklerin üstüne yerleştirerek mancınıkların geçmesi için eğreti köprüler kuruyorlardı. İlk atakta binaya girmeleri mümkün olmazsa, kendilerine yeni kapılar açmak için bu mancınıklara ihtiyaçları olacaktı.

Binayı çevrelemiş askerlerin ve federasyona sadık kalmış halktan gönüllülerin coşkun bir sel gibi yaklaşan isyancıları değil durdurması, yavaşlatması bile zordu. Kendi büyücüleri tarafından yaratılmış canavarlar tarafından kovalanmış olmaları, hayatlarını temsilciler için feda etme heveslerini de bir miktar kırmıştı. Yine de arkaları düz duvar olduğu ve onları binaya almayacaklarını bildikleri için, her şeyden önce kendilerini koruma içgüdüsüyle oklarını yaylarına yerleştirip ellerinden geldiğince mevzilendiler. Birkaç dakika sonra her iki

taraf da diğerinin menziline girdi ve oklar karşılıklı olarak havalandı. Yüzlerce sivri demir, yoluna çıkacak gözleri çıkarmak, kollara saplanmak, göğüsleri yarmak ve ortalığı kana bulamak üzere ıslık çalarak uçtu.

Ama hiçbiri hedefine ulaşmadı.

Tüm oklar, yaklaşan isyancıların ve onları bekleyen askerlerin arasında bir noktada, önlerinde beliren soluk mavi renkli ışıktan bir duvara çarpıp toprağa düştü.

"Bu ne böyle!" diye öfkeyle haykırdı Ais, yumruğunu sallayarak. Dizginlere asılıp atını durmaya zorladı. İri kısrak, hızını aldığı için ancak yirmi adım daha attıktan sonra hareketsiz kaldı. İsyancıların lideri, önlerinde uzanan ve federasyon binasını çepeçevre saran ışıktan duvara büyümüş gözlerle bakarken, kazanmak üzere olduğu bir kâğıt oyununda hile yapılmış gibi hissetti.

"Lanet olasıca büyücüler! İblis herifler!"

Leofold, atını Ais'in yanına sürdü, önce duvara, sonra ona kaygıyla baktı.

"Bir başka efsun numarası, öyle değil mi?" dedi yüzünü buruşturarak. "Konseyin işi olmalı, bunca zamandır sessiz kalmalarının bir sebebi varmış."

"Bunu daha önce de görmüştüm," diye homurdandı isyanbaşı. "Geçen sene Büyücü Konseyi'nin üyelerini taşıyan bir konvoya saldırdığımızda çevrelerinde böyle bir duvar yaratmışlardı. Ne yaptıysak geçememiştik, balta, ateş, koçbaşı, hiçbiri işe yaramamıştı. Sonunda yakındaki askerler yardımlarına gelince kaçmak zorunda kalmıştık. Ama o yalnızca birkaç at arabasını çevreleyecek kadar büyüktü, bu kadarını yapabileceklerini tahmin etmiyordum."

Leofold kaşlarını çattı. Porengor sürüsü ve atlı birlikler durmuş, ne yapacaklarını bilmez halde bekliyorlardı. Yaya birlikler yanlarına gelmek üzereydi ama onlar da ileride olan biteni görünce yavaşlamış, hatta koşmayı bırakıp yürümeye

başlayanlar olmuştu. Duvarın öte yanında, federasyon askerleri ve gönüllüleri, sevinç çığlıkları atıp yumruklarını sallayarak onlara meydan okuyor, sıkıysa bu tarafa gelin diye bağırıp küfürler savuruyorlardı.

Leofold da bu ışıktan duvarın bir benzerini daha önce görmüştü. Ama Perg'de değildi bu, yıllar önce tanrıların diyarına yaptığı yolculukta dost olduğu tılsım efendilerinin yarattığı bir kubbeydi, dışarıdaki tehlikeli yaratıklardan, gözü dönmüş düşmanlardan onları başarıyla korumuştu. O kubbenin nasıl da aşılmaz olduğunu hatırlayınca, benzer bir efsunla karşı karşıya olmaktan korktu, böyle bir gelişme bütün planlarını alt üst edebilirdi. Donanma dönene kadar buraya saplanıp kalabilirlerdi.

"İsyanın liderlerini toplamalıyız," dedi Ais'e mutsuz bir ifadeyle. "Burada mevzilenip ne yapacağımızı konuşalım. Adamlarımız da biraz dinlensin. Kaba kuvvetten ve cesaretten fazlasına ihtiyacımız olacak. Belki hep birlikte düşünürsek bir çıkar yol bulabiliriz."

İsyanbaşı bu öneriyi makul bulduğunu göstermek için başını salladı. Federasyon binası elini uzatıp alabileceği kadar yakın görünüyordu, ama bunaltıcı bir çaresizlik hissi parmak uçlarından saç diplerine kadar tüm vücuduna yayılmıştı.

Aynı anda, binanın diğer yanında Guorin ve Nela yan yana durmuş ışıktan duvarı ilgiyle inceliyorlardı. Genç adam, sevdiği kadının yüzündeki kaygılı ifadeyi görünce telaşlandı, o âna dek sevgilisinin benzersiz büyü gücüyle bu duvarı aşabileceklerine yürekten inanmıştı.

"Bunun ne olduğunu anlayabildin mi? Bildiğin bir efsun mu?"

"Kaleksiz'in Kalkanı..." diye mırıldandı Nela, parmaklarının ucunu duvarın üzerinde gezdirerek. "Aslında Kaleksiz ve Alya'nın Kalkanı demek daha doğru."

Dokunduğu yerlerde ışığın maviliği koyulaşıyor, ten tema-

sı kesilince yine soluklaşıyordu. Yüzeyi cam gibi pürüzsüzdü, yağ sürülmüş gibi kaygandı.

"Kaleksiz kim? Büyücü konseyinden biri mi?"

"Asırlar önce yaşamış gezgin bir büyücü. Hiçbir lorda ya da konseye sadakati yokmuş, başına buyruk bir adammış. Günün birinde zengin bir köy ağası Alya isimli kızını sihirbaz olarak yetiştirmesi için ona emanet etmiş. Tek derdi kızıyla etrafa caka satmakmış, üç beş efsun öğrensin yeter diyerek birkaç hafta birlikte çalışmalarını istemiş. Ama Kaleksiz kızdaki yeteneği keşfedince onunla çok daha yakından ilgilenmeye başlamış. Yıllar boyunca gizli gizli buluşup ormanda büyü çalışmışlar, zaman içinde dostlukları aşka dönüşmüş. Ağa, kızını orada burada sürten bir büyücüye vermeyeceğini söyleyince, birlikte köyden kaçmışlar."

"Ağa, bunu hoş görmemiş olsa gerek," dedi Guorin. "Böyle adamlar otoritelerinin sarsılmasına dayanamaz."

Dinlediği öykü onu duygulandırmıştı. Nela'ya bakarken gerekirse kendisinin de onun için aynı şeyi yapabileceğini düşündü.

"Aynen öyle," dedi genç kadın. "Kızını evlatlıktan reddetmiş. Namusunu temizlemek için peşlerine ödül avcıları takmış, ikisini de ölü getirmelerini istemiş. Günün birinde, bu avcılar iki aşığı ormanlık bir alanda kıstırmışlar. Kaleksiz ve Alya, çevrelerine ışıktan bir duvar örmüş, boyu ağaçları da aşıyormuş, o güne kadar kimsenin bilmediği bir efsunmuş bu. Ne yaptılarsa aşmayı başaramamışlar, kaba kuvvet de işe yaramamış, başka efsunlar da. Âşık büyücüler o duvarı ayakta tutmak için diz çöktükleri yerde sihirli sözcükleri kesintisiz tekrarlıyormuş. Yorulup durdukları zaman ona ulaşabileceklerini düşünen avcılar orada çadır kurmuşlar, ama Kaleksiz ve Alya günler boyu durmamış. Sanki büyüye devam ettikleri sürece bedenleri yaşamsal ihtiyaçları erteliyormuş; acıkmıyor, susamıyor, uykuya dalmıyorlarmış. Bir tünel kazıp alttan geç-

meyi denemişler, fakat ışıktan duvarın yerin içine doğru da uzadığını görmüşler.

Günler günleri kovalamış, ödül avcıları pes edip gitmişler, ama kendilerinden geçmiş olan büyücüler efsundan kopamamış. Zaman içinde oradaki ağaçlar kesilmiş, bölgeye bir köy kurulmuş, ama Kaleksiz ve Alya, çevrelerine ördükleri duvarla birlikte hep orada kalmış. Çevre köylerden, büyük şehirlerden gezginler onları görmeye gelirmiş, sanatçılar resimlerini yapar, ozanlar onlar hakkında şarkılar yazarmış. Aslında yaşlanıyorlarmış, bu dışarıdan belli oluyormuş, ama herkesten yavaş oluyormuş bu. O köyde iki nesil göçüp gitmiş, üçüncü neslin çocukları, günün birinde duvarın yerinde olmadığını, büyücülerin toprağın üzerinde huzurla yatmakta olduğunu görmüşler. İki yaşlı aşığın elleri birbirine kenetliymiş. Onları oldukları yere gömmüşler ve anılarını yaşatmak için oraya taştan bir duvar örmüşler."

"Çok dokunaklı bir hikâye," diye başını salladı Guorin. Uzanıp sevgilisinin yanağını okşadı. "Ama pek ümit verici değil... Şayet benzer bir büyüyse, başımız fena halde dertte."

Bir zamanlar Erdem Tanrısı'nın kılıcı olan, insan yapımı her şeyi kesebilen Gorba'yı kınından çıkardı. Leofold'la yaptığı yolculuklarda edindiği bu keskin dost, belki onlara bir kapı açabilirdi. Duvara sertçe savurdu, kılıç gergin bir yaya çarpmış gibi geri tepti.

"Sen bir büyü denesen?" diye sordu kadına. "Bir ateş topu ya da öyle bir şey?"

"Dakikalardır deniyorum," diye içini çekti Nela. "Ona elimi koyduktan sonra gücünü aklıma gelen her şeyle sınadım; bana mısın, demedi. Efsunlarım işe yaramıyor."

"Öyleyse bildiğimiz tüm tanrılara dua edelim," dedi Guorin, kadının elini tutarak. "İşimiz onlara kaldı gibi."

Duvarın hemen dibinde kurulan büyük ve siyah çadırda, isyanın başladığı günden beri yaşanan en ateşli tartışma vuku

buluyordu. Aylardır süren savaş, kaybedilen dostlar, karşılaşılan tehlikeler ve zafere bu kadar yaklaşmışken durmak zorunda kalmak herkesin sinirlerini alt üst etmişti. Promların liderleri, Burfen Sultanı'na çatıyor, korsanlar federasyon ordusundan kaçıp isyana katılan askerlere kızıyor, Avcı Kalesi'nin mensupları aralarındaki halktan insanları suçluyor, yeterince hızlı olsalardı, doğru planlar yapsalardı, daha fazla mühimmat sağlasalardı, büyücüler bu duvarı yaratmadan önce federasyon binasına ulaşabileceklerine dair öfkeli söylemler havada uçuşuyordu.

Ais, onları seyrederken büyük zorluklarla kurduğu bu birliğin aslında bozulmaya ne kadar müsait olduğunu fark edip ince bir sızı duydu. Onları kazanacaklarına dair inançları bir araya getirmişti, bu umut kaybolursa rüzgâra kapılmış yapraklar gibi dört yana dağılabilirlerdi.

Her zaman olduğu gibi bu tartışma da, isyanbaşının güçlü ve karşı konulmaz kükremesiyle bir son buldu.

"Yeter artık!" diye haykırdı Ais, sıkılı yumrukları titrerken. "Bugüne kadar hepimiz çok fedakârlık yaptık! Herkes aynı riskleri aldı, herkes dostlarını yitirdi! Çoğu kişinin aşılmaz sandığı engelleri aşıp buraya kadar birlikte geldik. Bir yolunu bulup daha ileri de gideceğiz. Birbirimizi suçlamanın ne yeri ne de zamanı. Moralimizi yüksek tutmalıyız! Dışarıdaki adamlarımıza bunu borçluyuz! Şimdi *'kim, ne yaptı*'yı değil, bu duvarı aşmak için ne yapacağız, onu konuşalım!"

Promların liderlerinden Enyebu, bir balta darbesiyle yarısını kaybettiği kolunu kaldırıp havada salladı.

"Biz adamlarımla bu konuyu uzun uzun tartıştık. Promlar toprak işinde oldukça ustadır, güçlü kollarımız ve sağlam bileklerimizle duvarın altından tüneller kazabiliriz."

"Çok akıllıca!" diye alay ederek güldü eski federasyon subayı Lakorat. "Aynı anda kaç tünel kazacağız, bin tane mi? Porengorlar, atlar ve mancınıklar burada kalacak, diğer uçtan beşer onar çıkacağız, sonra ne olacak? Duvarın arkasında

hâlâ hatırı sayılır miktarda asker var, tünelden çıkan küçük grupları keklik gibi avlarlar. Ya da diğer uçtan iki kova kızgın yağ dökerler, olur biter. Promların sağlam bileklerine değil, akıllıca bir plana ihtiyacımız var!"

Enyebu, yaşlı askere ateş saçan gözlerle baktı, ama adamın haklı olduğunu fark ettiği için sessiz kaldı.

"Mancınıklarımız var, duvarın üzerinden içeri taş yağdırsak? Onları dışarı çıkmaya zorlayabiliriz."

Ais, bunu söyleyen iri kıyım avcıya bakıp başını iki yana salladı. Avcı Kalesi'nden tanıdığı bu güçlü savaşçı, mancınıklar hakkında pek bir şey bilmiyor olmalıydı.

"Duvar neredeyse binanın tepesine kadar yükseliyor. Elimizdeki mancınıklar taşları oraya ulaştıramaz. Açıkçası, bildiğim hiçbir mancınık yapamaz bunu."

Herkes çaresizlik içinde sessizleştiğinde, eskiden ülkesinin temsilcisi olarak federasyonda görev alan, isyancılara yaşamsal bilgiler sağlayan Mertia'nın, sakin bir nehrin akışını hatırlatan, insana huzur veren yumuşak sesi duyuldu. Bu kadına ne kadar borçlu olduklarını bilen isyanbaşları, saygı ve minnetle ona baktılar.

"Kaleksiz'in Kalkanı hakkında bir şeyler duymuştum. Sadece söylentiden ibaret zannediyordum, ama demek ki doğruymuş. Yapılması kolay bir büyü değil, o yüzden son ana dek denememiş olmalılar. Duvarı orada tutmaları için efsunlu sözleri ara vermeden tekrar etmeleri gerek, yani büyücüleri susturabilirsek, büyüyü de bozabiliriz."

"Peki, bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Ais. Yüreğinde ufak da olsa bir umut ışıldamıştı.

"Büyücü konseyinin odası binanın tepesinde, çatı katında. Oraya ulaşabilirsek bir şansımız olabilir. Biliyorum, bunun için uçmak gerek, ama aramızda bunu yapabilecek biri var, öyle değil mi?"

Tüm başlar, kadının imalı gözlerle baktığı yöne döndü. O ana dek konuşulanları sessizce dinleyen genç şaman, başını hafifçe öne eğip gülümsedi.

"Şayet bana düşen bir görev varsa, bundan kaçmayacağımdan şüpheniz olmasın. Ne yapmam gerektiğini söyleyin, yeter."

"Kaç tane patlayan küremiz kaldı?" diye sordu Ais, gözleri parlayarak. Burfenlerin lideri, yaveriyle fısıldaştıktan sonra coşkuyla cevap verdi.

"Birkaç torba daha var. Bir çatıyı havaya uçurmak için yeterli olur."

Ais, Darok'a dönüp soran gözlerle baktı.

"Binanın üst katlarında birçok okçu bekliyor olacak, küreleri uzaktan bırakman gerekecek. İsabet ettirebileceğine emin misin?"

Darok, başını güvenle sallayıp, "Daha önce benzerini yapmıştım," dedi. "O zaman pençelerimdeki yanan bir mancınık taşıydı ama deneyimli sayılırım. Gördüğüm kadarıyla başka bir şansımız da yok. Daha iyi bir çözüm bulunmazsa ben denemek isterim."

Kalabalıktan mutlu sesler yükselmeye başlamıştı ki, dışarıdan gelen korku ve şaşkınlık dolu bağrışmalar hepsinin dikkatini çekti. Ais önde, diğerleri arkada, koşarak çadırdan çıktılar.

Etraftaki isyancılar kümeler halinde toplanmış, dehşete kapılmış bir halde birbirlerine gökyüzünü, federasyon binasının çatısını işaret ediyorlardı.

Ais oraya baktığında, kalbi hızla çarpmaya başladı. O güne kadar gördüğü en büyük kanatlı yaratık, binanın tepesine adeta yuvasına konmuş gibi çöreklenmişti. Başı bir köpeğe benziyordu, uzun ve keskin dişleri bu mesafeden bile seçilebiliyordu. Geriye doğru uzanıp incelen bir yılanı andıran vücudunun onlarca uzantısı aslan pençelerini anımsatıyordu.

Havaya kaldırdığı iki kanadının arasına neredeyse bir gemi sığardı.

Leofold, gözlerini yaratıktan ayıramadan, yanına gelen Guorin'e seslendi.

"Bu iblisi... ben bu iblisi hatırlıyorum..."

"Ben de öyle," dedi genç adam ölgün bir ifadeyle. "Nasıl unutabilirim ki! Savaş Tanrısı Tshermon'un yaramaz kuşu bu. Lord Kozan'ı gözlerimizin önünde midesine indirmişti. O gün vadide tam bir katliam yapmıştı. Sen onun sırtına atlayıp kalbini sökene kadar onlarca adamı yutmuştu..."

"O zamanlar odundan sert bir bedenim ve bıçaktan keskin pençelerim vardı," diye mırıldandı Leofold. "Bu sefer aynı şeyi yapamayacağım kesin."

"Bu iblis burada ne arıyor?" diye kaygıyla sordu Guorin. "Tshermon geri mi döndü?"

Leofold sessiz kaldı, bir yanıtı yoktu. Aynı kolunu sıkıca tutan Ais'in sorusuna Darok'un bir cevabının olmaması gibi.

"Hâlâ oraya uçmak istiyor musun?"

Genç şaman, eğer bir şeyleri değiştirebilecekse ölümün kucağına bile uçmaktan korkmazdı. Ama bu muazzam yaratık orada nöbet tutarken küreleri nasıl hedefine ulaştırabilirdi, hiçbir fikri yoktu.

Savaş Tanrısı'nın köpek başlı dev kuşu, inanılmaz boyutlardaki kanatlarını gerip dehşet verici bir sesle uludu.

Sesi bir kâbusun habercisi gibi her yanda yankılandı.

Delkarna Savunması

1

Filenka, sabah mahmurluğuna rağmen güvertede su dağıtma işini kazasız belasız bitirmiş olduğu için mutluydu. Yelken direğinin dibinde uzanan adama da suyunu verdikten sonra kamarasına dönüp uykusuna ve şanslıysa rüyasına kaldığı yerden devam edebilirdi. Rüyasında geçen sene ayrıldığı köyündeydi; vergi borçlarını ödeyemediği için askerler hayattaki tek akrabası olan amcasını götürmeden, isyancılara katılıp Durkgador'da miçoluğa başlamadan önceye, mutlu ve huzurlu günlere ait bir anıydı bu. Dere başında biricik aşkı Alie ile çimlere uzanmış gökyüzünü ve irili ufaklı kuşları seyrediyorlardı. Alie de kendisi gibi on altı yaşındaydı, her zaman çiçek gibi kokardı, ama ne çiçeği olduğunu asla söyleyemezdiniz, gül deseniz olmaz, zambak deseniz olmazdı, bütün hepsinin bir bileşimiydi sanki, en azından Filenka'ya öyle gelirdi. Yüzüne çok yakışan kıvırcık saçları vardı; minicik elleri ve ayakları, sarılmaya kıyamayacağınız incecik beliyle, şiirlere konu olan güzellere benzerdi. Köydeki tüm erkeklerin gözdesi olduğu halde, Alie'nin neden kendisi gibi sıradan birine gönül verdiğini anlayamazdı; bir defasında cesaret edip sorduğunda, genç kız mahcup bir gülümsemeyle, aşk anlaşılmazdır, demişti. Bu yüzden Filenka anlaşılmaz olan her şeyin çok güzel olduğunu düşünürdü.

Elinde kalan son su testisi ile ileride uyuklayan iri kıyım adama doğru yürüdü. Kendilerine harnan diyen bu ürkütücü

yaratıkları gemide defalarca görmüştü ama daha önce onlara hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Su dağıtma işinden sorumlu arkadaşı hastalanmasa yolculuğun sonuna kadar buna mecbur kalmayacaktı. Yaklaştıkça kalbinin çarpıntısı artıyor, alnında ter damlaları birikiyordu. Elleri titremesin, su dökülmesin diye akla karayı seçiyordu.

İki insan boyunda, geniş omuzlu harnan, kendisine doğru gelen delikanlıyı fark edince boynuzlu başını yavaş yavaş o yöne çevirdi. Tek lokmada bir geyiği mideye indirebilir gibi görünüyordu. Sert bakışlı gözleriyle onu baştan ayağa tartarak süzdü. Tanrılar aşkına! Kocaman eli, bacağına yasladığı görkemli baltaya mı uzanmıştı? Yok yok, sadece dizini kaşıyordu galiba... Delikanlı, birkaç adım uzakta durup titreyen elleriyle testiyi uzattı.

"Su... Su içer misin?"

Yılan kuyruk, miçoya fark ettirmeden aşağıdan yaklaştı, aniden yukarı kalkıp tam yüzünün hizasında sivri dişlerini göstererek usladı.

"Kornozzz... Acıktım..."

Filenka, dehşet içinde sıçrayınca testi elinden fırladı, yılanbaş müthiş bir çeviklikle atılıp onu havada yakaladı. Genç miço arkasına bakmadan koşarak uzaklaşırken, Coro kuyruğuna azarlayan gözlerle baktı.

"Niye korkuttun çocuğu, yüreğine inecekti!"

"Bizeee... Tısss... Canavarmışız gibiii... bakanlaraa... Tısss... İllet oluyorummm..."

"Anlayışlı ol," diye gülümsedi Coro. "Hayatlarında ilk kez bir harnan görüyorlar. Biz de onlar gibi ilk defa bir insan görsek, ürkütücü ve çirkin olduklarını düşünürdük."

Kornoz buna bir yorum yapmadı. İnsanların ürkütücü değil ama çirkin oldukları kesindi. En azından boynuzlarının olmaması büyük bir eksiklikti. Testiyi yere koyup başını daldırdı, kana kana içmeye başladı.

Coro, gözlerindeki çapakları eliyle temizleyip ufka baktı. Güneş yeni doğuyordu, gökyüzü kızılın her tonuyla morun her tonunu karıştıran şahane bir renk cümbüşüne boyanmıştı. Aslında hava esintiliydi, deniz güçlü dalgalarla kabarmıştı, fakat içinde bulundukları gemi öylesine büyüktü ki hiç sarsılmıyordu. Yüzen bir adadayız sanki, diye düşündü Coro. Geminin burnundaki görkemli aslan heykeline her zamanki gibi hayranlıkla baktı.

O sırada heykelin yakınlarda bir yerde küpeşteye yaslanmış sohbet eden iki karaltıyı fark etti. Gözlerini kısıp dikkat kesilince, bunların şaman dostu Kaye ile geminin kaptanı Korman olduğunu anladı. İkisi arasındaki yakınlaşmaya uzun zamandır şahit oluyordu, ne zaman bir fırsat bulsalar soluğu birbirlerinin yanında alıyorlardı. Onların yerinde kendisini ve biricik aşkı Neredik'i hayal etti, içine tatlı bir sıcaklık yayıldı. Bu hayale yeni doğmuş bebeklerini de kattı, birlikte ufkun güzelliğini seyrediyorlardı. Gözlerinin önünde canlanan sahne onu gülümsetti, karısına bir an önce kavuşabilmek için bildiği tüm tanrılara dua etti.

Kaye, beğeni dolu bakışlarını üzerinden ayırmayan genç kaptana sordu.

"Hiç tanımadığın bir diyara doğru yol almak seni korkutuyor mu?"

Korman başını iki yana salladı.

"Bilakis, bu yolculuğa sırf o yüzden katılmak istedim. Gençliğimde yeni ülkeler görebilmek için denizci olmaya karar vermiştim. Perg'de gezmediğim liman bırakmadım, gidilecek her yere gittim. Uzun zamandır keşif arzusunu yitirmiştim, artık yeni bir toprağa ayak basma umudum kalmamıştı. Şu an içimde yine o eski çocuksu heyecan var."

"Seni anlıyorum," dedi Kaye. "Ben de bir şaman olmaktan sıkıldığımda tüm Delkarna'yı gezmiştim. Kiralık bir kılıç olarak oradan oraya dolaşıp durdum. Keyifli günlerdi. Yeni yer-

ler, yeni insanlar tanımak... Yaklaştığın dağın yamacında ne olduğunu bilmemek, hayatın hâlâ seni şaşırtacak sürprizleri olduğunu fark etmek..."

Bir an sessizleşti. Sonra uzaklara bakarak mırıldandı.

"Yolculuklarda insan, kendisini de daha iyi tanımaya başlıyor. Hem kendisini hem de yol arkadaşlarını."

"Bu sefere çıkmayı belki keşif arzusuyla istedim," dedi Korman, gözlerini genç kadının gözlerine dikerek. "Ama gün geçtikçe yolculuğun benim için anlamı fazlalaşıyor. Dediğin gibi sadece diyarları değil insanları da tanımak istiyor insan. Örneğin seni daha yakından tanımam gerektiğine dair karşı koyamadığım, güçlü bir his var içimde."

Kaye, pek alışık olmadığı bir utanma duygusuyla kaplandı. Erkeklerle arası daima iyi olmuştu, ama nedense bu adamın sözleri kendisini küçük, mahcup bir kız çocuğu gibi hissettiriyordu. Genç kaptanın kendinden emin tavırları ve özgür ruhu onu heyecanlandırıyordu. Hayatını kiralık bir kılıç olarak kazanırken bu tür adamlar tanımıştı, ama onda hepsinden daha özel, görmüş geçirmiş bir hal vardı, sanki aynı bedende hem ihtiyaç duyduğunda onu güldürüp eğlendirebilecek bir yaramaz hem de gerektiğinde başını omzuna yaslayıp güvenebileceği olgun ve sağlam karakterli bir adam saklıydı.

Kaptan, kadının kızardığını fark edince konuyu değiştirdi.

"Gemiye son gelen dostların, adamlarımı epey kaygılandırıyor. Uslu durduklarını itiraf etmeliyim, bize sorun çıkardıklarını söylemek nankörlük olur, ama daha önce onlara benzeyen yaratıklar görmemiştik. Ürkütücü bir halleri olduğunu kabul etmelisin. Bize kaybettirdikleri zamanı telafi etmek için bundan sonra hiç durmadan yol almalıyız."

"Bu savaşta her türlü müttefike ihtiyacımız olacak," dedi Kaye, "Onları yanımıza almak, birkaç güne mal oldu ama belki de savaşı kazandırır, kim bilir? Alışırsınız, merak etmeyin. Güvenilir dostlardır. Ayrıca adamlarının çoğundan daha medeni olduklarını kabul etmelisin."

Korman güldü. Buna bir itirazı yoktu.

"Bu yara nasıl oldu?" dedi Kaye, daha önce bir başkasının görünümüyle ilgili bir soruyu bu kadar rahat sorabildiği olmamıştı. Hemen aklına kendi suratındaki iz gelir, utanırdı. Adamın kendisiyle barışık hali onu da rahatlatıyordu.

Korman, genç kadının alnındaki derin yara izini işaret ettiğini fark edince gülümsedi, daha iyi görmesini ister gibi altın sarısı saçlarını geriye attı.

"Yıllar önceydi, o zamanlar aklım bir karış havadaydı. Macera arıyordum, bunun için her tehlikeyi göze alıyordum. Bir korsan gemisine üçüncü kaptan olarak girmiştim, seferdeyken diğer kaptanlar ya hastalandı ya da öldüler, kalyonu yönetmek de bana düştü. Savaş Tanrısı Tshermon'un Perg'de dolaştığı günlerdi, etrafta türlü iblisler cirit atıyordu. Denizden gelen bir canavar gemimize saldırdı, feci bir ölümden kıl payı kurtuldum. Yaratığın üzerimize fırlattığı zehir, adamlarımı delirtmişti, herkes birbirinin boğazına sarılmıştı. Görmeliydin, tam bir kâbustu... Alnım o kargaşada yaralandı, ama diğerlerinin başına gelenleri düşününce ucuz kurtuldum sayılır. Aslında kurtarıldım demek daha doğru, Leofold ve Guorin korudu beni. Gemiden sağ kaçabilmemi onlara borçluyum."

"Oldukça renkli bir hikâye," dedi şaman içtenlikle. "Benim yaramın öyküsü bunun yanında oldukça sıkıcı kalır."

"Yine de bir gün anlatmak istersen, seve seve dinlerim. Senin hakkında yeni şeyler öğrenmek hoşuma gidiyor."

Kaye, kendisine samimi bir ilgiyle bakan adama tebessüm etti. Yanaklarının genç yeni yetmeler gibi kızardığını fark edince kendine kızdı, ama içten içe mutlu hissediyordu.

"Ben bir Eymar'a bakayım," dedi adamın omzuna hafifçe dokunarak. "Sonra seni bulurum."

"Tamam," dedi kaptan çekici bir gülümsemeyle. "Bekliyor olacağım."

Harnanik'ten ayrılalı bir hafta olmuştu. Coro'nun anlat-

tıkları, Melkara ve Zorgo'nun desteği ile, hatırı sayılır bir donanmanın onlara katılmasını sağlamışlardı. Harnan Meclisi Perg gemilerinin Delkarna'da işlerini bitirince kendi ülkelerine de gelebileceği düşüncesini makul bulmuştu. Şu an Durkgador'un arkasına bağlı bir sıra denizaltı, ağzına kadar harnan savaşçısı ile doluydu.

Genç kızın odasına gelince, kapıyı usulca araladı. Şayet uyuyorsa rahatsız etmek istememişti. Başını ellerine almış, kaygılı bir ifadeyle yatağın ucunda oturduğunu görünce içeri girdi.

"Ne oldu canım, iyi misin?"

Eymar, başını kaldırıp şamana baktı, alnında boncuk boncuk ter damlaları vardı.

"Kötü bir rüya gördüm. Bir kâbus demek daha doğru... Elleri vantuzlu dehşet verici yaratıklardan kaçıyordum. Sonra biri beni yakaladı, yere yatırdı, delici gözleriyle ruhumu okudu sanki. Çok garipti, bana zarar vermeyeceğini hissettim, ama öyle korkunç görünüyordu ki az kalsın kalbime inecekti."

Kaye, genç kızın yanına gidip yatağa oturdu. Sarı saçlarını bir abla şefkatiyle okşadı.

"Ruhyiyenleri görmüşsün. Enteresan, onlar bizim gibi şamanların rüyalarına pek girmezler. Melkara sana eğitim verirken bu vantuzlu yaratıklardan bahsetmiş olmalı, herhalde dinlediklerinin etkisinde kaldın."

"Onlar hakkında konuştuğumuzu hiç hatırlamıyorum. Ruhyiyen kelimesini bile ilk defa duydum! Kadim Diyar'a ait varlıklar mı bunlar? Bizim diyarımızda yoklar, değil mi?"

"Hayır, onları fanilerin arasında göremezsin," dedi Kaye uzaklara bakarak. Genç kızın elini iki elinin arasına aldı. "Bazı şaman efsanelerinde geçmişte bir iki tanesinin yaşayanların dünyasına geldiği anlatılır, kimi zaman yardım etmek kimi zaman intikam almak için. Fakat bence pek gerçekçi

değil. Ruhyiyenler kadim varlıklardır, etten kemikten yapılmamışlar, burada yaşayamazlar. Biraz su iç, yüzünü yıka ve onları aklından çıkar. Bizim korkmamız gerekenler, senin benim gibi sahici insanlar!"

Eymar, derin bir iç çekip tebessüm etti. Kaye'nin yanında olmak kendisini güvende hissettiriyordu. Keşke Darok da şu an burada olsaydı, diye düşündü. Genç adam aklına gelince kalbine ince bir sızı saplandı.

"Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Kızsam neye yarar? Artık yapacak bir şey yok. Gemiye gizlice binmen hiç akıllıca değildi, Melkara ile birlikte Harnanik'te kalmalıydın. Ama iş işten geçti, dönüp seni bırakacak vaktimiz yok. Perg Donanması Delkarna'ya çoktan varmıştır."

"Sana ayak bağı olmam," dedi Eymar güçlü görünmeye çalışarak. "Orada oturup beklemekten çok sıkılmıştım. Bir işe yaradığımı hissetmem lazımdı."

"Darok seni bana emanet etti, başına bir şey gelirse beni asla affetmez," dedi şaman, kızın gözlerine bakarak. "Tehlikeli bir yere gidiyoruz; farkındasın, değil mi? Yanımda olduğun sürece aptalca bir şey yapmak yok. Hadi gel, güverteye çıkalım, biraz temiz hava iyi gelir. Şu ruhyiyenleri de düşünme artık, onlar rüya âleminin yaratıkları. Bizim uğraşmamız gereken gerçek sorunlarımız var."

Eymar uslu bir kız gibi kalkıp Kaye'yi takip etti. Yine de ensesine sıcak bir nefes vuruyormuş, devasa vantuzlar ruhunu emmek üzere yaklaşıyormuş gibi hissetmekten kendini alamıyordu.

Yukarı çıktıklarında, Kaptan Korman'ı iki uzun ayağı olan devasa bir dürbünle etrafı gözlerken buldular. Genç adam yalnızdı, tüm dikkatini yaptığı işe vermişti. Yanında dikildiklerini dakikalar sonra fark etti.

"Merhaba güzel hanımlar," dedi her zamanki çapkın tebes-

sümüyle. Yorulmuş gözlerini ovuşturdu. "Sizi burada görmek ne hoş. Ben de civarda gemi filan var mı diye bakıyordum. Malum, epeydir yoldayız, karaya yaklaşmış olmamız gerek."

"Perg donanmasını mı arıyorsun?" diye sordu Kaye. "Yoksa Delkarna kalyonlarını mı?"

"Aslında her ikisini de... Şu an hem Pergliler hem de Delkarnalılar için düşman konumundayız. Sen şu saraydaki dostuna ulaşıp bizden bahsedene kadar, hiçbirine görünmesek en iyisi."

Genç adam, kollarını kavuşturdu, sırtını ayaklı dürbüne yasladı. Yüzüne kendine güvenen, hafif alaycı bir ifade yayıldı.

"Yani kimseden korktuğum yok da... Durduk yere bir düzine Delkarna gemisi batırmak istemem. Onlara yardıma geldiğimizi bilmiyorlar henüz."

"Haklısın," dedi Kaye. "Sultanlık askerleri de en az Perg ordusu kadar yabancılardan korkar. Bizi fark ederlerse, önce vur, sonra sorgula yöntemini tercih edeceklerdir. Dikkatli olmakta fayda var."

Eymar, şaman dostunun yakışıklı kaptana nasıl büyük bir ilgiyle baktığını fark etmişti. Genç adamın gözlerinde de bu ilgiyi karşılıksız bırakmayan, tatlı bir sıcaklık vardı. Bir an için kendisinin orada olduğunu unutmuş, birbirlerine dalıp gitmişlerdi. Bu halleri onu gülümsetti.

"Ben biraz harnanlarla oturacağım," dedi, az ilerideki yılan kuyrukları fark edince. "Boynuzlu dostlarımı uzun zamandır görmüyorum. Siz sohbete bensiz devam edin, olur mu? Sonra yanınıza gelirim."

"Tamam," dedi Kaye, kızın omzunu tutarak. "Yemekte mutlaka bul beni. Harnanik'te yaşadıklarını hâlâ uzun uzun konuşamadık."

"Elbette," diye başını salladı Eymar. İki çifte kumruyu baş başa bıraktı, aslan heykelinin dibinde koyu bir sohbete dalmış harnanların yanına yürüdü.

Günler günleri kovaladı, Durkgador karşısına çıkan fırtınalara ve bitmek bilmeyen yola aldırış etmeden olanca hızıyla ilerledi. Kendilerini oyalayacak bir sorunla karşılaşmamak için adalardan özenle uzak duruyorlardı. Bir defasında bir boynuzlu balina sürüsü oldukça yakınlardan geçip korku yarattı, ama onlara musallat olmadılar. Bu devasa yaratıkların yüzlercesi aynı anda saldırdığında, Durkgador gibi bir geminin bile dayanması zor olurdu. Birkaç defa güverteyi kuş sürüleri bastı, göç yolunda konacak yer bulamamış, günlerce uçmak zorunda kalmış yorgun hayvanlar, kalyonu mola yeri olarak seçmişti. Bu davetsiz misafirlerin bazıları tayfayı sadece eğlendirdi, ama eti şeker gibi olan peptus kuşları gelince, alelacele bir av partisi düzenlendi.

Korsanlar, etraflarında yılan kuyruklu, boynuzlu yaratıkların dolanmasına alışmaya başlamıştı, artık onlardan eskisi kadar korkmuyorlardı. Hatta bazıları harnanlarla oldukça yakınlaşmış, sohbetlerine katılır olmuştu. İki halkın kültüründe de farklı âdetler, eğlenceli öyküler vardı, birbirlerine bunları anlatmaktan keyif alıyorlardı.

Eymar odasında yalnız kaldığında şaman ritüelleri çalışıyor, becerilerini unutmamak için arada kaplana dönüşüyor, ama asla güverteye o şekilde çıkmıyordu. Tayfa, yeterince olağanüstü olay görmüştü, sınırlarını zorlamaya gerek yoktu. Kadim Diyar'a ise hiç geçmiyordu, orayı çok özlese de bir kez daha kaybolma korkusu ağır basıyordu. Tanrıların topraklarında yaşadıklarını hiç hatırlamıyor olması, yüreğinde hiçbir zaman hafiflemeyecek bir yüktü.

Kaye, her gece yatağına uzanıp uykuya dalmadan önce siyah taşlı yüzüğünü sıvazlayıp Olein'in yüzünü gözlerinin önüne getirmeye, ona sesini duyurmaya çalışıyordu. Perg donanması oraya varmadan ya da kendileri bir Delkar gemisiyle karşılaşmadan evvel bunu başarmak zorundaydı. Bazen bir mırıltı ya da derin bir iç çekiş işitir gibi oluyordu, fakat öylesi

ne belli belirsizdi ki, bunları kendi hayalinde yaratıp yaratmadığını kestiremiyordu. Kıyıya oldukça yaklaştıkları bir gün, birdenbire karanlığın içinde ilk kez net bir ses duydu. Bir nefes alıp verişe benziyordu, hatta öyle olduğundan emindi, çok geçmeden buna bir kalp atışı da katıldı. Genç kadını yanında hissetti, sanki uzansa koluna dokunabilecek, kızıl saçlarına değebilecekti. Başarabilecek miydi? Bu defa gerçekten olacak mıydı? Cesaretini topladı, dudaklarını hiç oynatmadan ona zihninden seslendi.

"Olein, orada mısın? Beni duyabiliyor musun? Lütfen orada ol... Yoksa artık delireceğim..."

Sessizlik dayanılmazdı. Ona sonsuza kadar sürmüş gibi gelen birkaç dakika sonra, gözlerini tavana kenetlemiş ve kendini kandırdığını düşünmeye başlamışken, bilincinin derinliklerinde yumuşak bir ses yankılandı.

"Buradayım, Kaye. Nihayet gelebildin... Evine döndün sonunda..."

2

"Haşmetlim, sağlığınıza duacıyız. Getirdiğimiz küçük armağanı hükümdarlığınızın ulvi hedefleri için mütevazı bir katkı kabul edin. Bu fakir kulunuzun elinden ancak bu kadarı geldi! Babanızın hastalığı hepimizi derinden yaraladı, içimiz kan ağlıyor... Ne çok severdik biz onu, elleri gül kokardı... Hünkârımız veliahdını ne de güzel yetiştirmiş, tanrılar ondan razı olsun. Ulai'de herkes tahta ne kadar yakıştığınızı konuşup duruyor. Bir emriniz olursa başımızın üstüne! Sizin için yaşıyoruz, gerekirse sizin için ölürüz!"

Torin, başı dizlerine değecek kadar eğilmiş, geri geri giderek odadan çıkmakta olan yaşlı köy ağasına tiksinerek baktı. Ağanın üstündeki altın işlemeli pahalı kaftan, yerleri süpürüyordu. Onunla ilgili hislerini hem sesine hem yüzüne yansıt-

tığı halde, adamın bunları hiç fark etmemiş gibi abartılı sevgi gösterileri sergilemesi iyice midesini bulandırmıştı. Hayalinde onu kıvrılan ve tıslayan dev bir yılan gibi canlandırdı, yeşil yapışkan bedeni parlak taş kaplı zeminde iz bırakıyor, çatal dili ikide bir ağzından dışarı taşıyordu. Köy ağası gözden kaybolunca bu rahatsız edici hayal de kayboldu, yanında duran askerlerden birine yerde duran altın dolu kocaman sandığı işaret etti.

"Şunu hemen çıkarın buradan. Gözüm görmesin. Ulai köyüne götürün, oradaki fakir halka dağıtın. Buraya gelirken o civardan geçtim, insanlar perişan halde. Arka arkaya toplanılan vergiler canlarına okumuş. Bu herif o kaftanı nasıl alabilmiş, anlamadım!"

Genç sultanın birkaç adım yanında put gibi dikilen Başkomutan Gadek, hırsından avurtlarını ısırdı. Gene de sessiz kalmaktan başka çıkar yol göremedi. O köydekiler Nasra çetelerine destek veriyordu, o yüzden onları vergiye boğduk, dese ne anlamı olacaktı? Şu an tahtta oturan mendebur için bunun bir önemi yoktu ki? Köy ağasını onları ispiyonladığı için vergiden muaf tuttuklarını da anlatamazdı. Bilakis bu özrünü kabahatten büyük sayabilirdi.

Sultan Arterus bir anda iki çocuğunu birden kaybetmenin üzüntüsüyle odasına kapanmış, Delkarna'da olan biten hiçbir şeyle ilgilenmez olmuştu. Artan hastalığı yüzünden doğru dürüst konuşamıyordu bile. Torin tahtın tek varisiydi, bir yolunu bulup ayağını kaydırana kadar ona katlanmak zorundaydı. Düşüncelerini derinlere gömüp kendisini gülümsemeye zorladı.

"Son ziyaretçiniz, babanızın kadim bir dostu Tüccar Herio," diye bilgi verdi sahte bir saygıyla. "Bu civarın en zengin insanlarından biridir. Sayısız çiftliği ve geniş arazileri var. Birçok da büyük madenin sahibi."

"Herio... Bu ismi bir yerden hatırlıyorum. Bir Nasra değil miydi bu adam?"

"Evet, hünkârım," dedi Gadek, derin bir şaşkınlıkla. Prensin bunu nereden öğrendiğini anlayamıyordu. Daha saraya gelip tahta oturalı birkaç gün olmuştu, ama etrafta dönen her şey hakkında bilgi sahibi gibiydi.

"Babam ondan bahsetmişti," diye mırıldandı Torin. "Bir Nasra tüccar, hem de buraların en zengini... Enteresan doğrusu. Nasralara böyle imtiyazlar verildiğini bilmiyordum."

"Herio, Sultanlık'ın sadık bir hizmetkârıdır," diye açıkladı başkomutan. Bir yandan da aslında hiç hazzetmediği bu adamı övmek zorunda kaldığı için öfkelendi. "Babanıza önemli hizmetleri dokunmuştur. Sultanlık hazinesi vergilerle ancak bir yere kadar doluyor, sık sık tüccarların bağışlarına ihtiyaç duyuyoruz. Mallarına el koymak, altın yumurtlayan tavuğu kesmek olurdu. Herio gibi adamlar bir altını on altın yapmakta eşsiz yeteneklere sahip. Sultanın adamları ise bu konularda pek becerikli değil."

"Nasralar fakirlikten inlerken civarın en zengini olmayı başaran bir Nasra... İlginç bir öykü doğrusu. Buna halkına ihanet etmek denmez mi? Kendi insanlarına ihanet edebilen birinin bizi de aldatması için sadece gün saymak gerek. Onu burada bir daha görmek istemiyorum, komutan. Bunu kendisine iletin lütfen."

"Herio sadık bir kulunuz," diye kendini gülümsemeye zorladı Gadek. "Babanız bir yaz sarayı yaptırmayı planlıyordu, bu yüzden bağışları faydalı oluyordu. Sizin de seveceğiniz bir saray olacak, tam bir sanat eseri..."

Torin, kollarını iki yana açarak içinde oldukları odanın büyüklüğünü işaret etti.

"Sadece buraya iki köy evi sığar. Bir başka saraya ihtiyacım var mı sence? Babamın yataktan çıkacak hali yok, biliyorsun, onun da saray maray düşüneceğini sanmam. Bu tüccar bozuntusu illa altınlarını bir yere harcamak istiyorsa, halkının ihtiyaçlarına harcasın. Dediğimi yap lütfen, kararım kesin."

Gadek'in suratı kıpkırmızı kesildi. Herio gibi adamlar bir kez kaybedilince bir daha zor kazanılırdı, onun sağladığı altınlar olmadan soykırım hazırlıklarına devam etmesi çok zordu. Nasraları bu topraklardan temizlemek için tüm ömrünü harcamıştı, pek çok askeri bu uğurda acılar çekmiş, bazıları hayatlarından olmuştu, bugüne kadar yaptıkları her şey babasının yolundan sapan bir kendini bilmez yüzünden mahvolmak üzereydi.

"Emredersiniz," dedi dişlerinin arasından, güçlükle nefes alarak. Birkaç saniye sonra toparlanıp sırtını dikleştirdi. Sultan Arterus'a sadakati yüzünden oğlunu idare etmek için kendisini yeterince zorlamıştı, daha fazla uğraşmayacaktı. Tahtın sahipsiz kalması, orada bir Nasra dostunun oturmasından daha iyiydi. Sakin olmalı, sinirlenmemeliydi, bütün sorunların birer çözümü vardı. Sultanlar her zaman kaza geçirebilirdi. Atan düşebilir, zehirli bir mantar yiyebilir, av sırasında yolunu şaşıran serseri bir okun hedefi olabilirlerdi. Özellikle Torin gibi her işe burnunu sokanlar... Biraz yas tutulur, birkaç seremoni yapılır, sonra hayat her zamanki akışına devam ederdi.

Arterus da eski sağlıklı günlerinde olsa aynı şekilde düşünürdü, bundan şüphesi yoktu.

"Adamlarıma söyleyeyim, Herio'yu göndersinler."

"Sen bizzat gidip söylersen sevinirim," dedi Torin. Bakışları yaşlı komutanı delip geçti. "Yalnız kalmak istiyorum. Saatlerdir yalakalardan başka biriyle konuşmadım. Babamın çevresinde cidden sadece böyle insanlar mı vardı? Hastalanmasına şaşmamalı, iyi bile dayanmış... Ben çıkana kadar kimseyi içeri almayın lütfen. Kapıdaki nöbetçilere özel olarak ilet. Kesinlikle rahatsız edilmek istemiyorum."

Gadek, yalandan bir gülümsemeyle, bunu başıyla onayladı. Duygularının yüzüne yansımaması için büyük bir gayret

sarf ediyordu. Kapıya doğru yürürken, "Son günlerinin tadını çıkar çocuk," diye geçirdi içinden.

Genç sultan, komutan odayı terk edince derin bir nefes aldı. Sabrını sonuna dek zorladığı bir gün olmuştu. Bir süre sessizliğin tadını çıkardı, etrafında onu sinirlendiren birilerinin dolaşmaması çok rahatlatıcıydı. Bu saraya gelip babasının tahtına oturduğu andan beri bu huzuru çok seyrek yaşayabiliyordu. Kendini hazır hissettiğinde gömüldüğü ipek yastıklardan kalktı, büyük bir süs halısının asılı olduğu duvara doğru yürüdü. Dikdörtgen halının üzerine tarihte yer etmiş kanlı savaşlardan sahneler işlenmişti. İki süvarinin kanatlı bir iblisle mücadelesini anlatan resme gidip iblisin kafasına iki defa sertçe vurdu. Çok geçmeden bir kapağın açıldığını duydu, halının bir ucu dalgalanıp havalandı, altından genç ve güzel bir kadın çıktı. Sultanın karşısında mağrur bir edayla durup ellerini beline koydu.

"Oradayken bizi duyabiliyor musun?" diye sordu Torin, meraklı bir ifadeyle.

Olein eliyle şöyle böyle anlamında bir işaret yaptı.

"Tamamını değil ama yeterince işittim. Gadek bugüne kadar senden nefret etmemişse bugün kesinlikle etmiştir."

"Benimle ilgili duygularını pek dert etmiyorum. Onun suyuna gidecek değilim. Bana aktardığın bilgiler epey işe yaradı, özellikle Herio ile ilgili olanlar. Tam dediğin gibi çıktı."

"Köyüne yaptıracağı heykel için yardım isteyen nasıl bir deliydi öyle? Yok on üç metre yüksekliğinde olacakmış, yok senin birebir kopyanı yapacaklarmış. Millet can derdinde, bunun uğraştığı işe bak! Çıkıp boğazına sarılmamak için kendimi zor tuttum."

"Yüz elli kiloluk bir deliydi!" diye güldü Torin. "Görmeliydin, konuşurken elleri kolları hiç durmuyordu, sanki dans ediyordu herif. Onu seyretmekten dediklerini doğru dürüst

dinleyemedim bile. Ben üç metre diye anlamıştım, on üç metre mi dedi? Tam bir kepazelik..."

Genç sultan biraz duraksadı. Sonra tedirgin bir ifadeyle sordu.

"Danışmanım Kanara nasıl? Yaraları ne durumda?"

"Oldukça iyi," diye başını salladı Olein. "Sırtındaki kırbaç izlerini yok etmek maalesef mümkün değil. Ama hayatta kalacağını ve kendisini toplayacağını söyleyebilirim."

"Onu kırbaçlayanların kim olduğunu öğrenebildin mi?"

"Anlatmadı, ben de zorlamadım. Kim oldukları o kadar da önemli değil. Emir kulu askerler onlar. Öfkenizi emri verenlere yöneltmenizde fayda var. Bu arada itiraf etmeliyim, bunca yıl bir Nasra'yı danışman olarak sarayınızda tutmanız büyük cesaret doğrusu."

"O sadece bir danışman değil," diye mırıldandı Torin. Gözleri uzaklara dalıp gitti. "Onun elinde büyüdüm, babamdan daha yakın bana. İnsanları unvanlarıyla, sahip oldukları altının miktarıyla değil, yaptıklarıyla değerlendirmeyi ondan öğrendim. Bana her zaman şefkatle ve sevgiyle yaklaştı. Hayatını kurtardığın için sana minnettarım. İyi olması ve öyle kalması benim için çok önemli."

"Anlıyorum," dedi Olein. "Merak etmeyin, güvenliği için ne gerekiyorsa yapacağım. Kimsenin bulamayacağı bir yerde şu an. Gadek'ten ve saraydaki diğer Nasra düşmanlarından uzakta. Onu zamanında bulduğum için şanslıyız, kırbaç sadece bir başlangıçtı. Saraya sızan Nasraların idam edildiğini biliyorsunuz."

"Bu duvarların arasında çok fazla zulüm yapılmış," diye içini çekti Torin. Bakışları etrafta huzursuzca gezindi. "Dikkatli dinlesem taşlarda yankılanan çığlıkları duyabileceğim, gösterişli mobilyaları kaplayan kanı görebileceğim sanki... Burada olmaktan hiç hazzetmiyorum. Beni boğuyor, nefessiz bırakıyor."

Olein, elini genç adamın omzuna koydu, gözlerine şefkatle baktı.

"Ben de burada olmaktan hiç hoşlanmıyorum. Ama senelerdir buna katlanıyorum. Nasıl bir hayatım olduğunu sana anlattım. Seni bu tahta çıkarmak için neler yaptığımı biliyorsun. Ne kadar çok insanın bu uğurda hayatını feda ettiğini... Bahsettiğin zulümleri durdurmak için sonunda elimize bir fırsat geçti, biraz daha dayanman gerekiyor."

Torin, genç kadına şüphelerini gizlemeye çalışarak baktı. Yine de içinden bir ses, ne kadar uğraşsa da Olein'den bir şey saklayamayacağını söylüyordu. Kadının şu ana kadar başardıklarına hayranlık duyuyordu, o olmasaydı ne şimdi tahtta oturuyor olurdu ne de sevgili Kanara hayatta kalırdı. Gene de Sultanlık, Nasra soykırımını destekleyen güçlü insanlarla doluyken, büyük bir değişim yaratabileceklerinden kuşku duyuyordu.

"Bir sabah uyandığımda, babam gibi zehirlenmiş olmayacağımı nereden biliyorsun?" diye sordu huzursuz bir ifadeyle.

"Senin yaptığını Gadek ya da başbüyücü de yapabilir kolaylıkla. Her gün onlarla bir araya gelmek zorundayım, bir yemekte ya da sohbette işimi bitirebilirler."

"Bu konuda bazı planlarım var," diye gülümsedi Olein. Soğuk, ürkütücü bir tebessümdü. Genç sultanın içi ürperdi.

"Güvenliğin için birtakım kalıcı önlemler alacağım. Sen de bu arada sana ismini verdiğim tarafsız kişilerle ilişkilerini güçlendireceksin. Sarayda ne kadar müttefikimiz olursa o kadar iyi. Günü geldiğinde arkanda duracak dostların olmalı. Bunu yapabilir misin?"

"Elimden geleni yaparım," dedi Torin. "Bundan şüphen olmasın. Peki, benimle konuşmak istediğin özel konu neydi? Acil buluşmamız gerektiğini iletmiştin."

Zincir lideri, bir elini kılıcının kabzasında gezdirerek duvardaki halıya baktı. Halıdaki savaş sahneleri öyle gerçekçi

görünüyordu ki sanki süvariler birazdan odada at koşturacak, iblisler ateş saçan gözleriyle üzerlerine yürüyecekti.

"Yakında bir savaş yönetmen gerekebilir. Bir sultanın kendisini kanıtlaması, halkın kalbini kazanması için iyi bir fırsat. Güvendiğim bir dostum, uzak diyarlardan düşman bir donanmanın buraya doğru geldiğini iletti. Şu an için bildiğim bundan ibaret, onunla çok kısa konuşabildim. Yeniden iletişim kurabildiğimizde muhtemelen daha fazla bilgi alabilirim."

"Yaklaşan bir savaş mı var? Buna hazırlıklı mıyız? Ben daha önce hiç ordu yönetmedim."

Genç sultanın telaşa kapıldığını gören Olein, uzanıp omzunu dostça sıvazladı.

"Merak etme, yanında olacağım. Cenk etmek gerekirse ederiz, ben her şeyi ayarlarım. Tehlikenin boyutunu anlamadan kimseye haber vermeyelim, fakat sen şimdiden ordunun durumu hakkında komutanlarından detaylı bilgi iste, gemileri hazırlamalarını emret. Bir teftiş yapacağını ya da tatbikat düzenleyeceğini söyleyebilirsin. İplerin senin elinde olduğunu düşünmeleri önemli. Gerisini ben hallederim."

Zincir lideri, düşünceli bir ifadeyle uzaklara baktı.

"Gelenlerin gücünü anladığımız zaman yol haritamızı belirleriz. O zamana kadar ben de saraydaki konumunu sağlama almak için bazı adımlar atacağım. Ama bunu pek barışçıl yollardan yapmayacağımı söylemem lazım. Sonradan aramızda sorun olmasın."

"Ne gerekiyorsa yap," dedi Torin. "Ben de üzerime düşeni yapacağım. Buraya gelirken yol üzerinde harabeye dönmüş iki koca köy gördüm, evler tamamen yakılmıştı. Çürüyen cesetlerin üzerinde Sultanlık armalı oklar vardı. Buradakilere ne olacağı şahsen beni ilgilendirmiyor. Başlarına gelecek her şeyi hak etmişler. Nasralara yapılan zulümler, şüphelendikleri herkese yaptıkları göz testleri, bunlar son bulmalı artık. Sadece bana detayları anlatma yeter, bilmek istemiyorum."

Olein, anlayışlı bir tavırla başını salladı. Ardından çevik bir hareketle duvar halısının altına girdi, bir kapağın açılıp kapanma sesi duyuldu. Torin halıyı özenle düzelttikten sonra kafasında binbir soruyla kapıya doğru yürüdü.

3

Genç kız korkuyordu, öylesine korkuyordu ki bacaklarındaki derin yaraların acısını hissetmiyordu. Kanadıklarını biliyordu, ayaklarına süzülen sıcak, yapışkan sıvı başka ne olabilirdi, nicedir susuz kalmış bedeninden kandan başka ne akabilirdi? Kaç gündür bu çukurda olduğunu anımsamıyordu, zaman kavramını yitireli çok olmuştu, güneşin doğup batışını saymayı epey vakit önce bırakmıştı. Zemini ve duvarı yapış yapış, mide bulandırıcı, karanlık bir çukurdu bu, o kadar derindi ki gökyüzü hayal meyal görülüyordu. Yukarı tırmanmaya çalışıyordu ama tutunacak hiçbir şey yoktu, ıslak toprak avuçlarından kayıyordu. Bağırmaktan, yardım istemekten, ağlamaktan yorgun düşmüştü. O sırada örümcekleri gördü. Hayatta en çok korktuğu şey, şimdi tam karşısındaydı. İrili ufaklı binlercesi çukurdaki deliklerden dışarı bir sel gibi taşmaya başladı. Dehşete düşen kız, bir taş gibi olduğu yerde kaskatı kesildi. Ayaklarının onlarla kaplandığını hissetti, dizlerine kadar yükseldiklerinde boğazını paralayarak haykırdı, minik bacaklarının teninde gezindiğini, kıskaçlarının etinden parçalar koparıdığını hissediyordu. Kaçacak bir yer yoktu, kimse yardıma gelmeyecekti. Örümcekler çukurun zeminini tamamen kaplamıştı, yükselmeye devam ediyorlardı; boğazına ulaştıklarında tek dilediği bir an evvel ölebilmekti. Ama ölüm, en az yukarıdaki belli belirsiz gün ışığı kadar ulaşılmazdı.

Ilazkaran, ellerini genç kızın şakaklarından çekti. Parmak

uçlarındaki mavi ışıltı soluklaşarak yok oldu. Eğilip kızın kulağına dost bir tınıyla fısıldadı.

"Artık konuşacak mısın? İstersen bu acıyı dindirebiliriz. Bunları yaşamak zorunda değilsin. Çeteci kardeşlerin nerede saklanıyor, söyle bana."

Sessizlik uzun sürünce, yaşlı büyücü derin bir iç çekti. Bu iş bir an evvel bitsin istiyordu, karnı acıkmaya başlamıştı. Gücünü tekrar parmak uçlarında yoğunlaştırdı. Mahkûmun zihnine yeni bir kâbus yollamak için kendini hazırladı.

"Bence o kız, duman olmuş," diyen biri duyuldu zindanda. Ilazkaran, çok iyi tanıdığı bu sesi işitince bir mola vermeye karar verip arkasına döndü.

"Sevgili Olein, sonunda gelebildin! Uzun zamandır ortalıkta görünmüyordun. Bu seferki sahiden zorlu çıktı, saatlerdir denemediğim büyü kalmadı, bir türlü konuşturamadım. Senin maharetli ellerin belki benden daha iyisini yapar."

"Bunu deneyebilirdim," diye güldü Olein. "Epeydir bir Nasra kahpesine haddini bildirme fırsatı bulamadım. Ama dediğim gibi, o kızın konuşabilecek hali kalmamış. Gözlerine bakın efendim, zihni çoktan uçup gitmiş. Ona her ne yaptıysanız bunu kaldıramadı anlaşılan."

Ilazkaran, kaşlarını çatarak mahkûmun kocaman beyaz gözbebeklerini inceledi. Gerçekten de fazlasıyla boş bakıyordu. İri pembe dudakları aralık kalmıştı, çenesine sıra sıra tükürük akmıştı. Gül Sarayı'nda prensesi koruyarak geçen yıllarda işkence konusunda epey hamlamıştı anlaşılan. Esirleri konuşabilecek halde tutmak bu sürecin en önemli parçasıydı.

"Bir dahaki sefere işi ehline bırakacağım," diye tebessüm etti. "Bugüne kadar konuşturamadığın tek bir esir olmadığını duydum. Sarayda tam bir efsanesin, koca koca adamlar ismini duyunca irkiliyorlar. Zincir örgütünün emin ellerde olduğunu bilmek güzel."

"Sizinle konuşmak istediğim özel bir konu var efendım."

diye sesini alçaltı Olein. "Burada işiniz bittikten sonra kulede, Zincir'in eğitim odasında buluşalım mı? Orası mahrem bir sohbet için uygun bir mekân."

"Elbette," diye başını salladı başbuyücü. Olein'in suratındaki endişeli ifade merakını celbetmişti. Tahta bir sandalyeye zincirlenmiş, ölüden farksız görünen genç kıza şöyle bir baktı, "Burada işim bitti, diyebiliriz," dedi hoşnutsuzca. "Dediğin gibi bundan laf alamayız artık. Ben yaşlı bir adamım, izin ver biraz dinleneyim. Az sonra seninle kulede buluşuruz."

Ilazkaran, kendisine ayrılan özel odada terli ellerini ve yüzünü yıkarken, mahkûmlara işkence yaparken neden eskisi gibi kontrollü olamadığını düşündü. Prenses Meria'nın anı ölümü onu fark ettiğinden de fazla etkilemişti, derinlerinde yatan öfke, yalnızca Sultan Arterus'a verdiği sözü tutamamış olmaktan kaynaklanmıyordu, o kızı gerçekten sevmişti. Büyümesine şahit olurken ona sandığından fazla bağlandığını, ancak onu kaybedince anlamıştı. Meria'sını elinden alan hainin kellesini Olein'in taşıdığı kafeste gördüğü zaman hissettiği hazzı hatırladı. Olein'e sadece sultan değil kendisi de minnet borçluydu.

Zincir'in eğitim odasına vardığında, genç kadının yalnız başına pencerenin önünde dikildiğini gördü. Donup kendisine bakmamıştı, ama ayak seslerini gizleyen kalın halıya rağmen varlığını sezdiğine kalıbını basardı. Ona fark ettirmeden kimsenin Olein'e yaklaşamayacağını biliyordu.

"Burada buluşmak istemenin özel bir nedeni olmalı," dedi yüksek sesle. "Kendini rahat hissetmek mi istedin? Ne de olsa burası senin evin sayılır. Boş vaktinin çoğunu eğitim yaparak geçirdiğini biliyorum. Sanki öğreneceğin bir şey kalmış gibi..."

"Paslanma lüksüm yok," diye gülümsedi Zincir lideri. Başını çevirip başbüyücüye selam verdi. "Korumam gereken koca bir ülke var."

"Bunu son derece iyi yaptığını görüyorum," dedi Ilazkaran. "Keşke ben de Meria'yı bu kadar iyi koruyabilseydim."

"O gün ben de oradaydım efendim. Ben de kendimi suçlu hissediyorum."

"Onun güvenliğinden ben sorumluydum Olein. Yalnızca ben. Senden böyle bir beklenti yoktu. Belki de olmalıydı, belki sultan onu benim yerime sana emanet etmeliydi, ama yaşanılanlar geri alınamıyor."

"Siz elinizden geleni yaptınız efendim. Gül Sarayı'ndaki herkes buna şahit. Prensesin üzerine titrediniz hep. Hayatınızı ona adamıştınız, öyle ki yıllarca sizi burada göremedik. Bir agabeyin kardeşine ihaneti yüzünden kendinizi suçlamayın. Hiçbirimiz bu olacakları tahmin edemedik."

"Sahiden çok zaman olmuş," diye başını salladı Ilazkaran. Yanına yürüdüğü genç kadının omzunun üzerinden dışarı baktı. Pencereden ufukta doğmakta olan güneş, güneş ışıklarının vurduğu orman ve irili ufaklı köyler görülüyordu. Bu kadar yüksekte olmaları hoşuna gitti, aşağıda yaşanan her dert ona erişemeyecek bir mesafede gibiydi.

"Sultanlık Sarayı'na gelirken, varlıklarından haberdar olmadığım köylerin içinden geçtik. Yıllar önce ziyaret ettiğim köylerin yerinde ise yeller esiyordu. Çiftlikler maden olmuş, madenlerse pazar yeri... Ülke hızlı değişiyor, benim gibi yaşlı bir adam için ayak uydurmak zor."

"Bazı değişimlere ayak uydurmak herkes için zor," diye mırıldandı Olein. Sesinde belirgin bir huzursuzluk vardı.

"Ne demek istiyorsun? Beni buraya çağırmanla ilgili olduğunu sanıyorum."

"Prens Torin tahta geçtikten sonra sarayda taşlar yerinden oynadı. Kendisine sadakatim sonsuz, ne de olsa bize babasının yadigârı, yine de hünkârımız hastalanıp yatağa düşmeseydi onaylamayacağı işler yapıyor. Bunları görüp sessiz kalmak beni yoruyor."

Ilazkaran, sanki birileri onu duyabilirmiş gibi gayri ihtiyari başını çevirip kapıya baktı. Odada yalnız olduklarından şüphesi kalmayınca bir elini genç kadının omzuna koydu.

"Ne gibi işler mesela? Rahat konuş, bana güvenebilirsin."

"Nasralar konusunda sultanımızın hassasiyetlerine sahip olmadığını zaten biliyorduk. Ama tahta geçtiğinden beri fazlasıyla korumacı bir tavır sergiliyor. Nasraların orduda görev alabilmesine dair bir düzenleme planladığını duydum, inanmak istemedim, ama bugüne kadar yaptıklarına bakılırsa şaşırtıcı olmaz. Çetelere karşı mücadele veren askerlerimizin ödeneklerini de sorgulamaya başladı. Neymiş, halk bu kadar fakirken askeri harcamaları kısmak lazımmış. Neyin öncelik olduğu konusunda kafası karışık görünüyor. Sultanımız tahtta otururken bu konu bir defa olsun tartışılmamıştı."

"Enteresan," dedi Ilazkaran sakalını sıvazlayarak. "Çetelerin yarattığı tehlikenin farkında değil sanırım."

"Birçok konunun farkında değil bence," diye içini çekti Olein. Yaşlı adamın gözlerinin içine dikkatle baktı.

"Hayatta kalan tek veliaht olmasa Torin'in ardından yürür müydüm, emin değilim. Böyle hissederken Zincir örgütünün başında kalmam doğru mu, bu konuda size danışmak istedim. Belki de artık köşeme çekilme vaktim geldi."

Ilazkaran, anlıyorum, anlamında başını salladı. Bir süre düşündükten sonra derin bir iç çekti.

"Sultanlık için bugüne kadar ne büyük fedakârlıklar yaptığını biliyorum, Olein. Ideallerimize olan sarsılmaz inancını hep takdir ettim. Fakat Sultanlık, sultanın kendisinden daha önemlidir, bunu biliyorsun. Asıl sadakati Sultanlık'ı ayakta tutan değerlere göstermemiz gerekir. Aksonit de Arterus'un oğluydu, ama hak ettiği zaman kellesini bir kafese koydun, öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsunuz efendim?" diye kaşlarını kaldırdı Olein.

Ilazkaran genç kadının kulağına eğilip sesini alçaltı.

"Demem o ki, prensin tavırları ve sözleri yalnızca seni rahatsız etmiyor. Birkaç gün önce Başkomutan Gadek'le uzun bir at gezisine çıktık. Bu gezi sırasında meraklı kulaklardan uzakta konuşma fırsatı bulduk. Yıllardır başımıza dert olan Nasralardan kökten bir çözümle kurtulmak üzereyken, idealle-rimize saygı duymayan başına buyruk bir delikanlının tüm planları alt üst etmesine seyirci kalamayız. Sarayda bizim gibi düşünen başka önemli kişiler de var. Yavaş yavaş hazırlanıyoruz, çok geçmeden harekete geçeceğiz. Galiba tahtta oturan soyun değişme vakti geldi artık. Bunu yaparken senin ve Zincir örgütünün yanımızda olması bize büyük bir kolaylık sağlar."

Olein bir süre sessiz kaldı. Ilazkaran'ın söylediklerini aklında tartar gibiydi. Sonra gözlerini dışarıdaki manzaradan ayırmadan, "Böyle bir hamle yapacaksak, güveneceğimiz insanlarla hareket etmeliyiz," dedi. "Pek sevilmese de Torin hünkârımızın hayatta kalan tek evladı. Onu kollayanlar çıkacaktır."

Ilazkaran derin bir nefes aldı. Zincir liderinin yanlarında olduğunu bilmek onu rahatlatmıştı.

"Orasını merak etme," dedi, "Gadek'le birlikte bu konuda epey yol aldık. Süvari Komutanı Hanem ve Hazinebaşı Rediksar bizimle birlikte. Çiftçi konseyinin başı Ailekin de safımıza katıldı, büyük nüfuz sahibidir, biliyorsun. Onun aracılığıyla saraydaki diğer güçlü isimleri ikna edebiliriz. Sorun çıkaran olursa, zincir ajanları bize yardımcı olur nasılsa, öyle değil mi? Birlikte Delkarna'yı yeniden rotasına sokabiliriz."

Olein, suratına abartılı bir tebessümle bakan yaşlı adama hafifçe gülümsedi. Başbüyücünün güçlerini biliyordu, kendisini etkisiz bırakacak efsunlu bir cümle söylemesine fırsat vermemeliydi. Bir anda atıldı ve eğitimli yumruğunu boynunun ortasına olanca kuvvetiyle indirdi. Yaşlı adam kendisini

nefessiz bırakan bu darbenin şaşkınlığını atamadan, ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Öne doğru uçtu ve ağırlığıyla pencere camını tuzla buz etti. Kuleden aşağı kayalıklara doğru uçarken, ezilen boğazından sadece zor duyulan hırıltılar çıkıyordu.

Olein, başbüyücünün aşağı düşüşünü gözünü kırpmadan seyretti. Onu kaldırıp fırlatmak, beklediğinden zor olmuştu, ihtiyar göründüğünden ağır çıkmıştı. Kayalıklara çarpıp şekilsiz bir bulamaca dönüştüğünde, üzerinden ağır bir yükün kalktığını hissetti. Öğrenmek istediği bilgiye ulaşana kadar ona iyi sabretmişti.

O gece Süvari Komutanı Hanem, her zaman yaptığı gibi uykuya dalmadan evvel bir bardak sıcak süt içtiğinde, tadının alıştığından bir miktar farklı olduğunu düşündü. Bu farkın anlamını çözmeye vakit bulamadan, bütün bedeni feci halde karıncalanmaya başladı. Birkaç saniye içinde eklem yerlerinin büyük kısmına inen felç, iri kıyım askeri çaresiz bir böcek gibi yerde kıvrandırdı. Çok geçmeden kalbi de uzuvları gibi hareket kabiliyetini yitirdi.

Hazinebaşı Rediksar, aynı gece uykusundan belli belirsiz bir acıyla uyandı. Koluna baktığında minik bir kızarıklık gördü, ama yatağından inen yedi bacaklı yaruktal böceğini fark edemedi. Böcek, kendisini cezbeden kokuyu takip ederek kapının altından geçti, açık bir kavanozun içine girdi. Rediksar, kolundan başlayan bir hararet hissedince, yanı başındaki sehpada duran bardağı alıp birkaç yudum su içti. Bardağı yerine koyamadan önce bütün bedenini kaplayan titreme, birkaç saniye sonra son nefesini verecek olduğunun habercisiydi.

Ailekin, çiftçi konseyinin toplantısından erken çıkmış, kıyafet değiştirerek gittiği civar köylerden birinde, metresinin evinde tatlı oynaşlara dalmıştı. Karısından çok, karısının nüfuzlu ailesinden çekindiği için bu kaçamakları gizli tutmaya büyük özen gösteriyordu. Evin kapısının açıldığını ve

tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş ince yapılı bir adamın içeri süzüldüğünü ikisi de fark etmedi. Yatak odasının kapısı aralandı, bir borudan üflenen minik bir ok, şişman adamın yağlı kalçasına saplandı. Kendisinden tiksindiği ama altınlarını sevdiği adam ağzından ve burnundan boşalan kanla üzerine düştüğünde, çıplak kadın avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Komşular sese koştuklarında, içeride ikisinden başka kimseyi bulamadılar.

Başkomutan Gadek, geceleri çok az uyur, öğle vaktinde birkaç saat kestirmeyi daha sağlıklı bulurdu. O gece de yatağa erken gitmek yerine çalışma masasında oturmuş, Nasra dostu genç sultanı nasıl devireceklerinin planını yapıyordu. Her şey yolunda giderse birkaç hafta sonra Nasraların kökünü kurutmak için yaptıkları hazırlığa kaldıkları yerden devam edebilirlerdi. Ülkeyi bir süreliğine Ilazkaran'ın liderliğinde bir konsey yönetebilirdi. Bunu yeni yetme bir delikanlıdan daha iyi yapacakları su götürmezdi. Ama Ilazkaran çok yaşlı bir adamdı, yeni bir sultan seçmek gerektiğinde akla ilk gelenin kendisi olacağını bilmek heyecan vericiydi.

Hizmetkârı onu uyanık tutan optak çayını getirip masaya bıraktığında, başını gömdüğü kâğıtlardan kaldırmadı. Genç kadın içerisi havasız kalmış diyerek camı açtığında, buna itiraz etmedi. Odada yeniden yalnız kaldığında, karşısındaki pencerede bir karaltı görür gibi oldu. Dikkatle baktığında dondu kaldı, gerçekten de camın dışında, boşlukta sallanan biri vardı. Bir cüce denebilecek boydaki zincir ajanı, ok tabancasının tetiğine bastı ve beline sarılı ipe akrobat çevikliğinde tırmanarak üst kata ulaşıp gözden kayboldu. Hayatı boyunca bir defa olsun ıskalamadığı için, fırlattığı okun hedefe ulaşıp ulaşmadığına bakma ihtiyacı duymamıştı.

O geceki ölümlerin hiçbiri asla aydınlığa kavuşmadı. Üstünkörü soruşturmalardan sonra araştırmalar kısa sürede sonlandırıldı. Bilinen tek bir şey vardı ki, Delkarna Sultanlık

Sarayı'nda uzunca bir süre, kimse Torin'in sultanlığını sorgulamaya kalkmayacaktı.

4

Rustok huzursuzdu. Kiralık kılıç olarak yirmi yılını doldurmuştu, bu süre zarfında pek çok insanı yalnızca bir avuç altın için öldürdüğü olmuştu. Evler soymuş, köyler yağmalamış, kervanlar basmıştı. Bıçaklarındaki kanı temizlerken, küçük bir çocukken köle olarak satılmanın, yıllarca eziyet çekmenin ve aşağılanmanın acısını çıkardığını hissederdi. İnsanlar kötüydü, bencildi, o da onlara hak ettiklerini veriyordu. Bu hayatta güçlü olan ayakta kalırdı, her zaman öyle olmuştu, kendisi zayıfken kimse yardıma gelmemişti. Yine de şu an ondan istenen tam bir kasaplıktı ve bir kiralık katilin bile sınırları vardı. Sert rüzgâr, gemi direklerinin arasından geçip omuzlarına düşen siyah saçlarını dalgalandırdı. İçini bir ürperti kapladı, ama havanın serinliğinden değildi.

"Sadece tüccarlar demiştiniz," diye öfkeyle homurdandı. "Yalnızca altı kurban, öyle konuşmuştuk. Anlaşmamızda bu yoktu."

Herio, yanı başında kıvranan sadık korumasına eğlenerek baktı. Onu tanıdığı günden beri ilk defa vicdan azabı çektiğini görüyordu. Daha evvel kendisi için sayısız cinayet işlemişti, şimdi bu naz neydi böyle? Söz verdiğinden fazla altın koparmak istiyorsa avucunu yalardı.

"Eli kolu bağlı birinin boğazını kesmek yorucu iş mi?" diye sordu gülerek. "Ha altı olmuş ha altmış, ne fark eder? Bıçağın körleşir diye korkuyorsan merak etme, hepsini senin halletmeni beklemiyorum. Tayfadan birkaç kişi yardım edecek, kısa sürede halledersiniz. Sana yeterince iyi ödüyorum, mızmızlanmak yok."

Herio, şişman ve yağlı vücudunu zorlukla döndürüp az ilerideki korsana seslendi.

"Bütün hazırlıklar tamam mı Kertol? Okları ve kılıçları kontrol ettin mi? Hepsinin üstünde Sultanlık arması olmalı, aman bir yanlışlık olmasın! Başımı belaya sokmayın!"

Uzun boylu, sert bakışlı adam, başını "evet" anlamında salladı. Omzunda gezinen çift başlı evcil örümceği avucuna alıp diğer omzuna aktardı. İri hayvan, dengesini bulduktan sonra kol boyunca ileri geri koşturmaya başladı.

"Tek tek baktım, bir sorun yok. Kılıçlardan birinde arma silikti, onu bizzat değiştirdim. Bu ordu silahlarını bulmak pahalıya patladı ama her şey istediğiniz gibi. Ne zaman dilerseniz başlarız."

Rustok, birkaç adım ilerisinde küme halinde oturan insanlara baktı. Yarısından çoğu kadın ve çocuktu. Elleri arkalarından bağlanmış, ağızlarına kirli paçavralar sokulmuştu. Bacaklarına zincirlenmiş ağırlıklar onları oldukları yere sabitlemişti. Yerde sürüklenmekten üstleri toz toprak içindeydi. Yüzleri korku doluydu, pek çoğu ağlıyor ve inliyordu. Anneler, koruma içgüdüsüyle bedenlerini yavrularına kalkan etmeye çalışıyordu. Çocuklardan biri, yıllar önce kaybettiği oğluna ne kadar da benziyordu. Onunla göz göze gelince içi sıkıldı, bakışlarını kaçırdı.

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye sordu son bir gayretle. Alacağı cevabı tahmin ettiği için sesi zayıftı. "Başka yol bulamaz mıyız?"

"Halimi biliyorsun," dedi Herio sakince. "Tahta geçen şapşal saraya girmemi yasakladı. Gönderdiğim mektupları okuduğunu bile sanmıyorum. Gadek ve diğer müttefiklerimizin ipini çektiler. Zincir örgütü ne hikmetse Torin'i kolluyor. Olein'in Arterus'a sadakati Nasralara karşı nefretine ağır bastı sanırım, sultanın hayatta kalan tek evladını ne pahasına olursa olsun koruyacağa benziyor. Bana başka bir çare bırakmadılar evlat, önerin varsa söyle!"

Gorkemli göbeğini kaşıyıp Rustok'a konuşması için fırsat tanıdı. Sessizlik bozulmayınca havadan sudan bahseder gibi devam etti.

"Üç beş adam kaybetmek Orsalin'i zıvanadan çıkarmaz, isyanı başlattığından beri birçok dostunu kaybetti zaten. Onu öfkelendirecek, deliye döndürecek bir hamleye ihtiyacım var. O deli Nasra'yı tanıyorum, kadın ve çocuk cesetlerini görünce gözünü kan bürüyecektir. Misliyle karşılık verdiğinde eski, güzel, kavgalı günlere geri döneceğiz."

Rustok, son iki günde ne çok şey yaşandığını düşündü. Herio gelip Sultanlık ile Nasra çeteleri arasında yeşermeye başlayan barış ortamını kundaklamak için iyi bir plan yaptığını anlattığında buna mutlu olmuştu. Uzun zamandır harcadıkları onca emek boşa gitmeyecek, diye sevinmişti. Nasraların lideri Orsalin'in akrabaları dahil olmak üzere, Nasra toplumunda değeri olan birçok kişiyi kiralık bir gemiye davet etmiş, onlara açık denizde bir ziyafet düzenlediklerini, askerlerden korkmadan rahatça eğlenebileceklerini söylemişlerdi. Sultan Arterus'un ölümcül hastalığını kutlamak, bahanesiydi. Orsalin'in Herio'ya olan güvenini bilen Nasraların çoğu, bunu memnuniyetle kabul etmişti; sadece iki tanesi mazeret beyan etmişti. Rustok için bu noktaya kadar her şey yolundaydı, ama davete ailelerin de dahil olduğunu görünce aldatıldığını hissetmişti. Herio itiraz edeceğini tahmin ettiği için denize açılana kadar ona bunu söylememişti.

İlk gün kalyonda gerçekten güzel bir eğlence düzenlenmiş, gece bol bol yenilip içilmiş, ama sabah olunca misafirler kendilerini zincire vurulmuş bir halde bulmuştu. Herio hepsini katlettikten sonra suçu Sultanlık askerlerine atmayı planlıyordu. Böylece Orsalin ya Torin'den intikam almak isteyecek ya da en azından genç sultanın saraydaki Nasra düşmanlarını dizginleyemediğini düşünecekti. Her iki şekilde de yakın zamanda Nasralar ve Delkarlar arasında bir barış ihti-

mali ortadan kalkacaktı. Sular yeniden durulana kadar Herio, Torin'den kurtulmak için yeni bir plan yapabileceğini umuyordu.

Yaşlı tüccar, kiralık kılıcın suratındaki hoşnutsuzluğun silinmediğini görünce onun omzunu sıvazladı.

"Tamam tamam, sen çocuklara dokunmazsın. Bu konuda hassas olduğunu söylediğinde abartıyorsun sanmıştım, sevgili bıçak ustamızın da kuralları varmış demek. O veletleri Kertol halleder, sen de kalanların işini bitirirsin."

Bakımsız dişlerini göstererek sırıttı, olan bitenler onu çok eğlendiriyor gibiydi.

"Bana kızgınsan, öfkeni çıkarmak için sana iyi bir fırsat vereceğim. Bıçaklarından birini benim üzerimde kullanmaya ne dersin? Patronunu doğramak hoşuna gider mi, ha? Gene de sen sen ol, altın yumurtlayan tavuğunu fazla kesme, ufak ve zararsız bir yara yeter de artar."

"Ne demek istiyorsun?" diye kaşlarını çattı Rustok. Kendisiyle dalga mı geçiyor diye yaşlı tüccarın yüzüne baktı. Adam gayet ciddi görünüyordu.

"Orsalin'in yanına gittiğimde, böyle bir katliamdan tek çizik almadan kurtulmam dikkat çekecektir. Gemiyi Sultanlık askerlerinin bastığına inanması için bu bedeli ödemeliyim. Birinin sana kendisini bıçaklaman için altın verdiği olmuş muydu? Bak, seni zengin etmek için ne yollar buluyorum!"

Rustok, tüccarın bu rahatlığına iyice sinir olmaya başlamıştı. Sanki az sonra bir düzine silahsız insanı değil de koyun kesecekler di. Yıllardır onun için çalışıyordu, ama ilk kez buna pişman olmaya yaklaşmıştı. Gözlerini oğluna benzeyen çocuktan alamıyordu, aklına çılgınca fikirler geliyordu ama onu nereye kaçırabilirdi ki, açık denizin ortasındaydılar. Hem gemi Herio'nun altınları için her şeyi yapabilecek gözü kara korsanlarla doluydu, çocuğun zincirlerini çözme fırsatı bile bulamazdı. Çaresizlik içinde elini kemerindeki bıçağa gotur-

dü. Bu iş Herio için yapacağı son iş olacaktı, karaya vardıklarında kendi yoluna gidecekti. Dilediği gibi bıçağını onun yağlı bedenine sokmaktan da büyük keyif alacaktı.

Korsanlar etrafa dağılıp ok tabancalarını esirlere doğrultular. Ölümlerin bir savaş sırasında olduğu izlenimi vermek için, okları farklı açılardan fırlatacaklardı. Herkesin aynı şekilde katledilmesi inandırıcı olmayacağından, bir kısmının işini elleriyle bitireceklerdi. Sultanlık arması taşıyan kılıçlardan ikisini kurbanların karınlarına saplı bırakacaklardı. Esirler, başlarına gelecekleri anlamış, birbirlerine iyice sokulmuşlardı. Kadınlar, ağızlarındaki paçavraların izin verdiği kadar bağırmaya ve çocukları için aman dilemeye başlamıştı.

Tam o sırada havada bir ıslık sesi duyuldu. Aslında bu, korsanların hepsinin tanıdık olduğu bir sesti ama şu an işitmeyi hiç beklemedikleri için şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Gerçeği kabullenip başlarını havaya kaldırdıklarında, olanca süratiyle üzerlerine gelmekte olan devasa bir kaya gördüler.

Kaya parçası, geminin ana direğine çarptı ve onu ikiye böldü. Sonra güvertenin hatırı sayılır bir bölümünü parçalayarak denize düştü. Direğin kopan kısmı saga sola kaçışan tayfanın üzerine gürültüyle yıkıldı. Etraf bir anda kopan kollar, bacaklar ve inleyen adamlarla dolmuştu.

"Sultanlık donanması! Sultanlık **donanması geliyor!**" diye bağırdı sağlam direkteki nöbetçiler. Yakınlardaki adanın arkasından çıkmakta olan iki kocaman kalyonu **görür görmez** bu kanaate varmışlardı. Rustok, **ilk şaşkınlığı üzerinden atınca** parmaklıklara koştu ve o yöne baktı, gemilerin üstünde Saray bayrakları yoktu. Orsalin ve Nasra çeteleri mi geliyordu acaba? Fakat kalyonların güverte biçimleri ve yelken kesimleri rahatsız edici bir yabancılık hissi veriyordu.

Korsanlar, üzerlerine düşen mancınık taşının etkisiyle etrafa dağılmış, bir an evvel gemiyi harekete geçirip kaçmaya odaklanmıştı. Rustok, dönüp Herio'ya bakınca, yaşlı tüccarın

eline geçirdiği bir kılıçla esirlere doğru yürüdüğünü gördü. Buraya gelme amacını gerçekleştirmeye kararlı görünüyordu. İlk yöneldiği kişinin sarı saçlı, sevimli bir çocuk olduğunu fark eden Rustok, o an ne yapması gerektiğine karar verdi. Belinden çıkardığı ince uçlu bir bıçağı olanca maharetiyle yaşlı adamın boynuna fırlattı. Herio kanlar içinde yere yığılırken, kiralık kılıç öfkeyle yere tükürdü.

Adamın arkasından, durmadan yeni kalyonlar çıkıyordu ve hiçbiri Delkarna'da görmeye alışık oldukları gemilere benzemiyordu. Yelkenlerine çizili enteresan şekiller, direklerde dalgalanan ejderha motifli bayraklar, kürek deliklerinin hemen üstünde sıralanan ve denize paralel duran devasa mızraklar, daha önce başka bir kalyonda görmedikleri detaylardı. Rustok, bu gelenlerin Sultanlık donanması ya da Orsalin'in adamları olmadığına kalıbını basardı. Aynı anda havalanan iki mancınık taşı gemilerinin önemli bir kısmını denize gömünce bu düşüncesinden emin oldu. Esirleri kurtarmaya gelmiyorlardı, onları da gemi tayfasıyla birlikte balıklara yem edeceklerdi.

Yanından koşarak geçen iri kıyım bir korsanı kolundan yakaladı.

"Bana yardım et! Şu kayığı indirelim, başka şansımız yok! Diğerleri onu fark etmeden kaçalım buradan!"

Genç adam, işaret ettiği yere bakıp kayaların parçalamadığı bir filika görünce başını salladı. Kılıcını çekip iplerini kesmek üzere o yöne koştu.

Filika, iki kişinin yüzdüremeyeceği kadar büyüktü. Rustok, hızlıca düşündü, sonra esirlerin yanına gidip en güçlü kuvvetli görünenin zincirlerini çıkardı. Gitmesi gereken yönü göstererek "Kayığa koş," dedi ona. "Yaşamak istiyorsan dediğimi yap! Birazdan hepimiz boğulacağız!"

Hemen ardından, oğluna benzeyen çocuğu çözüp filikaya doğru sürükledi. Çocuk çırpınıp karşı koyunca, anne ve ba-

basını da çözüp yanlarına aldı. Yan yatmaya başlayan geminin güvertesinde yuvarlanmadan ilerlemek zordu, ama yaşama arzusu onlara güç veriyordu. Birkaç dakika sonra, hep birlikte küreklere asılmış oradan uzaklaşıyorlardı. Herio'nun gemisi üç parçaya ayrılmış halde yavaş yavaş suya gömülüyordu.

Rustok, kürekleri tüm gücüyle çekerken, iri kıyım korsanın ona seslendiğini duydu.

"Nereye gidiyoruz? Adalara doğru mu?"

"Evet, en yakındakine!" diye bağırdı soluk soluğa. "Bir süre orada saklanırız. Uzaklaşmalarını bekleriz."

"Bizi takip etmezler mi?" diye korkuyla sordu çocuğun annesi. Ufaklığa sıkı sıkı sarılmıştı.

"Sanmam, biz onlar için ufak lokmayız. Bir kayık için vakit kaybedeceklerini zannetmem. Bu iblisler her kimse, bence sadece yollarına çıktık... Şunlara bir baksana..."

Kadın arkasına döndüğünde, yabancı düşmanların denizi kaplayan yüzlerce kalyonunu gördü. Önlerine çıkacak her şeyi ezecek bir güçle rotalarında devam ediyorlardı. Diğerleri de gözlerini dehşet verici donanmadan ayıramıyorlardı. Kayıktaki Nasralar ve Delkarlar, onlara aldırmadan yoluna devam eden devasa savaş makinelerini hayret ve korkuyla seyrederken, hayatlarında ilk defa kendilerini aynı safta hissettiler.

5

"Sevgili Ilenka, Perg güzeli karım, her şeyim,

Seni ne kadar çok özlediğimi bilemezsin, yelkenlerimizi dolduran rüzgâr her geçen gün beni senden biraz daha uzaklaştırırken içimi de hüzünle dolduruyor.

Uzun zamandır günleri saymıyorum, ama yaverlerimin dediğine göre Perg'den ayrılalı aylar olmuş. Haber-

ci kuşum mektubu sana ulaştırana dek muhtemelen bir bu kadar daha geçer. Sen yazdığım satırları okurken belki de dönüş yolunda olurum, kim bilir? Bu savaşın uzun sürmeyeceğine dair güçlü bir umudum var.

Ara ara içim çok sıkıldığında gözlerimi kapayıp seni hayal ediyorum. Tatlı yüzünü, sıcacık ellerini, bana sevgiyle bakışını, kalbimi ısıtan gülümseyişini, her şeyini çok özledim. Seni gözlerimin önünde canlandırmak bile bana yaşam gücü veriyor. En kısa zamanda şefkatli kollarına dönmeyi arzuluyorum. Umarım önümüze bunu geciktirecek bir engel çıkmaz.

Birkaç gün önce ilk Delkarna gemisiyle karşılaştık. Sadece iki üç mancınık taşı onu batırmamıza yetti, düşmanlarımız düşündüğüm gibi bizi yormayacak kadar zayıf. Denizden topladığımız adamların birkaçını konuşturabildik, lehçeleri biraz garip, ama yine de lisanlarımız birbirine benziyor. Delkarna'ya birkaç günlük mesafede olduğumuzu öğrendik, yakında karaya ayak basacak olma düşüncesi beni mutlu ediyor. Biliyorsun, hiçbir zaman deniz yolculuklarına düşkün olmadım. Cesetlerin bazılarının elleri ayakları bağlıydı, bunu bizimkilerin yapmadığına eminim. Sanırım bir esir gemisi ya da öyle bir şeydi. Aralarında Perg'e gelenler gibi yılan kuyruklu iblisler var mı diye merak edip bakındık ama hepsi bizim gibi insandı.

Babanı sorarsan, bildiğin gibi, her zamanki insanı ezen tavırlarıyla gemide dolanıp duruyor. Sanki her an Delkarna gemileri üstümüze saldıracakmış gibi tetikte, onun gerginliği diğer subaylara ve tayfaya da bulaşıyor. Eminim diğer gemilerimizde askerlerimiz rahat rahat yolun bitmesini bekliyorlar, ama bizim kalyon kibrit çaksan alev alacak halde. Geçenlerde ana direkteki nöbetçilerden birini gece nöbetinde içki içip sızmış ya-

kaladı, herkesin önünde bizzat kendi kırbaçladı. Sonra da zincire vurdurup karanlık bir dehlize tıktı çocuğu. Yirmili yaşlarda accmi bir asker, ev hasretine dayanamadı herhalde, ben olsam kıyamazdım. Yaklaşan savaş ve Delkarna dışında bir konu açtığımda münasebetsizlik etmişim gibi ters ters bakıyor bana. Bir eli daima kılıcının kabzasında geziyor. Sanki her an sudan canavarlar fırlayacak! Mümkün olduğu kadar onunla karşılaşmamaya, vaktimin çoğunu kamaramda geçirmeye çalışıyorum. Babanı ne çok sevdiğini bilirim, ama birlikte yaşaması çok zor bir adam, bunu kabul etmelisin. Özellikle görev başındayken iyice çekilmez oluyor. Diğer subayların ve askerlerin onda ne bulduğunu hiç anlayamıyorum.

Her gün birkaç saat kılıç talimi yapıyorum. Kalyondaki herkes sabahları bir saat talim yapmak zorunda, babanın emri bu. Büyücüler bile bizimle birlikte çalışıyor, pas tutmamak için denize ateş topları fırlatıyorlar. Fakat yapacak başka bir şey olmadığı için ben akşam serinliğinde de antreman yapıyorum. Delkarna'da rahat geçen yılların hamlığını üstümden attım, bu seferin bana tek kazancı bu oldu sanırım. Yemekler de bildiğin asker yemeği, hayatta kalacak kadar yiyebiliyorum ancak, o yüzden eve epey formda döneceğim!

Kalyonda çok eğlenceli bir ihtiyar var, geceleri güvertede bir köşeye çekilip tutarak sazı çalıyor, aşk şarkıları mırıldanıyor. Sesi gerçekten berbat, ama öyle hissederek söylüyor ki onu dinlemeyi seviyorum. Sonra bazen saatlerce sohbet ediyoruz, düşük rütbeli bir asker olmasına karşın yaşı yüzünden olsa gerek benim yanımda ezik davranmıyor. Komutan falan demeden rahat rahat konuşuyor benimle. Çok çılgın hikâyeler anlatıyor,

muhtemelen yarısı uydurmadır, ama dinlemesi keyifli. Dönünce ben de sana anlatacağım bunları!

Diğer subayların bana karşı tavırları bazen sinirlerimi bozuyor. Burada olmayı hak etmiyormuşum gibi hissettiriyorlar, doğrudan söylemiyorlar, ama hor gören bakışları, imalı sözleri, ben bakmıyorum sandıklarında birbirlerine yaptıkları kaş göz işaretleri, hepsi kanıma dokunuyor. Bir fırsat bulsam onlara en az baban kadar başarılı bir komutan olabileceğimi kanıtlamak isterdim, ama bana asla böyle bir imkân tanınmayacağını biliyorum. Baban beni komuta gemisine aldı fakat dördüncü kaptan olarak atadı, düşünebiliyor musun, damadına olabilecek en düşük rütbeyi verdi! Benden önce sözü geçen iki yardımcısı daha var şu an ve üçü kafa kafaya verip savaş planları üzerinde çalışırken, bazen beni çağırmak bile akıllarına gelmiyor!

Neyse, seni bu dertlerle üzmek istemiyorum, zaten hep bildiğin şeyler. Burada bunları kimseyle konuşamadığımdan sevgili karıma içimi dökmek istedim. Asıl olan sana duyduğum hasret, aklında sadece bu kalsın. Hiç endişe etme, Delkarna denilen bu gariban ülkeye tarihimizin en büyük donanmasıyla gidiyoruz, esirlerin anlattığına bakılırsa gemilerinin sayısı bizim dörtte birimiz değil. Bir de sanırım iç savaş gibi bir dertle uğraşıyorlarmış, yani işimiz daha da kolay olacak. Seni çok seven kocan buradaki görevini çabucak yerine getirip yakında evine dönecek. Belki artık hayal ettiğimiz gibi bir çocuk da yaparız, zamanı geldi bence, sen ne dersin? Uzak kaldığımız günlerde sıkılmamaya çalış, kendini eğlendirecek bir meşgale bul, beni güzel günlerimizle hatırla ve yakında başlayacak savaşı asla aklına getirme. Başladığı gibi bitecek, bundan eminim.

Aşkımı ve özlemimi haberci güvercine teslim edip kanatlarının arasında sana gönderiyorum.

Seni seviyorum biriciğim.

Kocan, Soritek."

Genç komutan, yazdıklarını birkaç defa yüksek sesle okuyup içine sindiğine emin olunca, altına ve arkasına kırmızı mührünü vurdu. İpek minderli sandalyesinden kalktı, ünlü sanatçıların eserlerinin asılı durduğu duvara yürüdü. Bu tabloları gemiye sokmak için Arasket'le az tartışmamıştı, yaşlı bunak cenk etmeye giderken bunları neden yanına aldığını bir türlü anlayamamıştı. Kayınpederi aşağı tabakadan olduğunu bir kez daha göstermiş, onun kendisini iyi hissetmek için etrafında böyle güzelliklere ihtiyaç duymasına burun kıvırmıştı. Gümüş ipliklerle süslü kafesteki güvercini itinayla çıkardı, mektubu kıvırıp pençesine bağlı su geçirmez kılıfa yerleştirdi. Sarı siyah tüylerle bezeli başına karısını öper gibi ateşli bir öpücük kondurdu.

"Yolun açık olsun, güzelim. Sağ salim git, orada burada oyalanma. Bunu bir an evvel yerine ulaştırman çok önemli! Sana güveniyorum, beni hayal kırıklığına uğratma."

Kuş, parlak gözlerini ona dikmiş, sanki anlıyormuş gibi dinliyordu. Ellerinin arasında nefes alıp verişini hissetmek, titreyen narin boynunu seyretmek çok keyifliydi. Melios güvercinlerinin tüyleri kaygan bir yağ tabakasıyla kaplıydı, bu yüzden sudan etkilenmezlerdi. Yorulduklarında kazlar gibi denize konabildikleri için, gemi yolculuklarında haberci kuş olarak tercih edilirlerdi. Onu bir süre ellerinde tuttuktan sonra, pencereye götürüp nazikçe dışarı bıraktı. Hayvan, kanatları serbest kalınca kısa bir süre uçmayı hatırlamak için havada çırpındı. Sonra yol boyunca bilinç altına kazınan rotayı hatırladı, evine dönmek arzusuyla güneye doğru uçmaya başladı.

Soritek, güvercinin uzaklaşmasını seyrederken, kendisini

bir zindana tıkılmış gibi hissetti. Keşke kuşun kanatlarının altında Perg'e yol alan bir mektup değil de o olsaydı.

Kapısının belli belirsiz çalındığını duydu. Camı açık bırakıp o yöne yürüdü. Açtığında karşısında süklüm püklüm duran gençten bir asker gördü.

"Evet, ne var?"

Delikanlı, çekingen bir tavırla elindeki davet mektubunu komutana uzattı.

"Başkomutan şanlı Arasket, akşam gemideki subaylar için özel bir yemek veriyor. Birkaç gün içinde Perg'e varacağımız için savaş planlarının üzerinden son defa geçmek istiyormuş. Bu davetiyeyi size iletmem söylendi efendim."

"Sadece donanma komutanları mı davetli yoksa tüm subaylar mı?"

Ulak, kıpkırmızı bir suratla yanıt verdi.

"Tüm subaylar efendim. Ben öyle biliyorum."

Soritek mektubu alırken yüzünü buruşturdu. Bu gece en son yapmak istediği iş, aynı planların üzerinden yirminci defa geçmekti. Hiçbir değişiklik önerisi kabul görmediği halde niye sürekli çalışıp duracaktı ki? Arasket'in yaptığı planlar herkes tarafından mükemmel bulunuyordu nasılsa. Öyle değilse bile kimse cesaret edip bir laf söylemiyordu.

"Tamam, teşekkürler," dedi hoşnutsuz bir sesle. "Aklımda olacak. Başka bir şey var mı?"

Delikanlının suratına bakmakta zorluk yaşadığını fark edince meraklandı.

"Niye gözünü kaçırıyorsun? Yoksa benden korkuyor musun?"

Sesini yumuşatıp gülümsedi.

"Buna gerek yok, bütün komutanlar Arasket kadar sert değildir. Bana karşı rahat olabilirsin. İçinden geldiği gibi konuş."

Asker, derin bir iç çekip ürkek gözlerle baktı.

"Korkumdan değil efendim, saygımdan. Ben biliyorum, siz Büyük Arasket'in damadısınız. Ailesinin bir ferdisiniz Saygıda kusur etmek istemiyorum. Kayınpederiniz bir efsane, bugüne kadar tek bir savaş kaybetmedi, küçücük bir çatışma bile... Sayesinde Delkarna'yı da alacağız! Bu şanlı ailenin bir ferdi olarak bizim için çok değerlisiniz."

Soritek, derinlerinde bir öfke dalgasının kabardığını, ağzına kadar yükseldiğini ve dışarı taşmak üzere olduğunu hissetti. Yine de kendini tuttu.

"Ben bu donanmanın dördüncü kaptanıyım," dedi kaşlarını çatarak. "Saygı göstereceksen buna göster." Sonra kapıyı delikanlının suratına sertçe kapadı.

Arasket'in damadı... Bunca emekten, fedakârlıktan, askeri eğitimden sonra alabildiği en parlak unvan buydu.

Perg'i fethedeceklerdi, ama Arasket'in yetenekleri ya da benzersiz planları sayesinde olmayacaktı bu. Düşmanın dört katı güce sahipken kim olsa kazanırdı bu savaşı. Fakat sonunda alkışları yine Arasket toplayacaktı.

Elindeki daveti hırsla buruşturup bir köşeye fırlattı. Pencereye gidip artık görülmez olan haberci güvercinin ardından baktı. Mektubunu alınca Ilenka'nın yüzüne yayılacak mutluluğu hayal etti. Şu an onun yanında olabilmek için tüm unvanları feda edebilirdi.

6

Ağaçların arasından fırlayan iki alev topu arka arkaya eve çarptı ve onu ateşe boğdu. Evden dışarı fırlayan yaşlıca çift, telaşla bahçe kapısına doğru koştu, ama kaçabilecekleri bir yer yoktu. Meydana adım atamadan üzerlerine yağan oklarla kevgire döndüler. Köy yangın yeriydi, her yönden yardım çığlıkları geliyordu, ama kimsenin kimseye el uzatacak hali yoktu. Perg süvarileri evlerin arasında olanca hızlarıyla at

koşturuyor, gördükleri herkesi uzun mızraklarıyla toprağa çivıliyordu. Büyücüler, köyün doğu girişinde, geniş kalkanlı askerlerin arkasında, korunaklı bir yerde duruyordu. Komutan Arasket onlara bir hedef gösterdiğinde oraya alevden bir gülle gönderiyorlardı.

Delkarna subayı Ulayka, hemen hepsi yaralı adamlarını etrafına toplayıp yıkık bir duvarı kendilerine siper etti. Dikkatli gözlerle yaralarının ne kadar ağır olduğunu kontrol ederken, aralarında asker üniformalı olmayan birini fark etti. Devasa mancınık taşı çarptığında, karargâhın yarısı yerle yeksan olmuş, mahkûmların tutulduğu hücrelerin demir parmaklıkları da devrilmişti. Nasra çetelerine yataklık ettiği için zindana attıkları delikanlının beyaz göz bebeklerine birkaç saniye baktı, sonra belindeki iki kılıçtan birini çıkarıp ona verdi.

"Kendini kurtar," dedi babacan bir tavırla. "Bu iblisler her kimse, hepimizi öldürmeden durmayacaklar. Kaçmayı başarırsan peşine düşmeyiz."

"Beraber savaşalım," dedi Nasra, inançlı bir sesle. "Ormana kadar gidebilirsek izimizi kaybettiririz. Kurumuş dereye yakın bir yerde bizim çetelerin sığınağı var, siz yıllardır arıyorsunuz ama bulamadınız. Bu heriflerin de bulabileceğini sanmam. Tek başına oraya ulaşamam, ama beraber başarabiliriz."

Bacağından okla vurulmuş bir asker, Nasra gencin yakasına yapışıp subaya sertçe sordu.

"Kaderimizi bu vatan hainine mi teslim edeceğiz! Bizi orada kim bilir ne tuzaklar bekliyor! Delkarna askerleri Nasra inine mi saklanacak, görülmüş şey mi!"

Ulayka, yıkık duvarda açılmış bir delikten ileri baktı. Yabancılar çoluk çocuk demeden köydeki tüm Nasraları ve Delkarları katlediyordu. Kimseye aman vermiyor, esir almıyorlardı. Ormandaki meşalelere bakılırsa bu civarda onlardan daha çok vardı.

"Sen burada kalabilirsin," dedi tavizsiz bir sesle. "Kimseyi gelmesi için zorlamam. Ama ben bu yabancılar yerine Nasralara güvenmeyi tercih ederim. En azından kendi toprağımızın insanları. Kim geliyor bizimle?"

Az önce konuşan dışında herkes yumruğunu kaldırıp subaylarının kararına uyacaklarını gösterdi.

"Tamam evlat. Bahsettiğin yeri bir tek sen biliyorsun, o yüzden hayatın değerli. Önden ben gideceğim, sen arkamda kalacaksın. Bizim çocuklar da iki yanımızı koruyacak."

Askerlerinin suratına tek tek baktı, babacan bir ifadeyle başını salladı.

"Sizinle birlikte savaşmak bir onurdu. Şayet ormana varamazsak beyler... bu şerefsizlerden mümkün olduğu kadarını yanınızda Kadim Diyar'a götürün!"

Altı adam, Ulayka'nın kurguladığı şekilde aynı anda duvarın ardından çıktılar. Ağaçların arasına doğru olanca hızlarıyla koşmaya başladılar. Yakınlardaki iki Perg süvarisi, onları fark eder etmez iri siyah kısraklarının başını o yöne çevirdi. Atlıların dörtnala yaklaştığını gören Ulayka, avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Daha hızlı! Daha hızlı! Kütebra, hazır ol, senin taraftan geliyorlar."

Kütebra, yetişkin bir ayı kadar iriydi, orduda güçlü kollarıyla nam salmıştı. Askerler arası turnuvalarda ardı ardına iki defa güreş şampiyonu olmuştu. Ama cüssesine nazaran bacakları o kadar kuvvetli sayılmazdı. Gözleriyle ormana kalan mesafeyi ölçtü, süvariler yetişene kadar oraya varması pek mümkün görünmüyordu. Yanı başında canhıraş koşan arkadaşlarına baktı, her birini tek tek seviyordu. Şayet hayatı burada noktalanacaksa, bu onlar için savaşırken olacaktı.

Birden yönünü değiştirip süvarilere doğru koşmaya başladı. Diğerleri bunu fark etmeden ormana ilerlemeye devam ediyordu. En yakın kısrağın boynuna atıldı ve mengene gibi

elleriyle yelesine asıldı. Üzerindeki zırhlı adamın ağırlığıyla zaten zorlanan hayvan, bu yeni yükü taşıyamayınca dengesini kaybetti. Süvari, kısrak ve Kütebra, arka arkaya toprağa düşüp ölümcül taklalar attılar. Durduklarında iki adamın da boynu kırılmış, kısrak ise bacaklarından birini kaybetmişti.

Diğer süvari, bir an için durup arkadaşına yardım etmeyi düşündü, bu yüzden yavaşladı. Ama adamın hareketsiz yattığını görünce yeniden avının peşine düştü. Delikanlılar ormana oldukça yaklaşmıştı, onları ağaçların arasında kovalamak zor olurdu. Neyse ki altındaki kısrak süratiyle meşhur, güçlü bir hayvandı. Birkaç saniye içinde en geride kalan askere yetişti, mızrağını sırtına sokup cansız bedenini yana fırlattı. İkinciyi de toprağa düşürdükten sonra, karnında büyük bir acı hissetti. Ulayka, sırtındaki ok tabancasını çıkarmış, çevik bir hareketle dönüp isabetli bir atış yapmıştı. Görüşü bulanıklaşan Perg süvarisi, atın üstünde dengesini kaybetti ve eyerden kayıp yere yuvarlandı.

Ulayka, Nasra genciyle birlikte ağaçların arasına daldığında, yanlarında başka kimsenin kalmadığını gördü. Son askeri de az ileride küle dönmüş halde cansız yatıyordu. Onları fark eden bir büyücü muhtemelen peşlerinden bir ateş topu göndermişti. Birkaç saniye soluklandıktan sonra, Nasra'nın kolunu tutup bağırdı.

"Bahsettiğin sığınak... Bizi oraya götür. Hemen arkandan geliyorum!"

Delikanlı, başıyla onaylayıp ileriye doğru koşmaya başladı. Ulayka, bacaklarının onu sonuna kadar taşıması için bildiği tüm tanrılara dua edip peşine takıldı.

Başkomutan Arasket, yanına süklüm püklüm yaklaşan yaverini görünce kaşlarını çatarak sordu.

"Neler oluyor? Nedir bu halin? Pepkon Kulesi üzerine yıkılmış gibisin..."

"Efendim, kötü haber getirdiğim için üzgünüm," dedi ya-

ver başını eğerek. "Galiba iki kişiyi elimizden kaçırdık. Büyücüler, ormana girdiklerini görmüş; peşlerine adam taktık ama ağaçlar oldukça sık, bulmaları kolay olmayacak. Onlar buranın yerlisi, bizse civarı tanımıyoruz."

"Takibi bırakmasınlar," diye yüzünü buruşturdu Arasket. "İki arama ekibi daha gönder. Buldukları yerde boyunlarını kessinler. Esir almak yok! Ekip başlarına söyle, bu akşam önümde iki kelle olacak, ya o adamların kellesi ya da kendi kelleleri."

Yaver, emredersiniz dedikten sonra arkasına döndü, koşarak uzaklaştı.

O âna kadar sessizce dinleyen Soritek, yalnız kaldıklarında kayınpederine sordu.

"Bu yabancılardan niye bu kadar çok nefret ediyorsun? Biz buraya Delkarna'yı fethetmeye geldik, burada yaşayan herkesi öldürmeye değil. Böyle bir görevimiz olduğunu hiç duymadım. Bu üzerinden silindir gibi geçtiğimiz dördüncü köy. Esir aldığımız bir avuç kadın ve çocuk dışında kimseyi sağ bırakmadık. Kendimi soykırım yapıyormuş gibi hissetmeye başladım."

Arasket, bir başkası onunla bu tonda konuşsa öfkeden kudururdu. Ama damadının ukalaca çıkışlarına çoktandır alışmıştı.

"Onlardan nefret etmiyorum. Bilakis, ülkenin kontrolünü elimize alınca onlarla barış içinde yaşamayı umuyorum. Kimseyi sağ bırakmama nedenim, hakkımızda düşman ordusuna bilgi gitmesini önlemek. Güçlü yanlarımız, zayıflıklarımız, taktiklerimiz, süvarilerimizin sayısı, bunların hepsi bir savaşın kaderini değiştirebilecek bilgiler."

Başını ağrıtmaya başlayan kocaman, tüylü miğferini çıkardı, kolunun altına aldı. Genç adama tepeden bakıp ders verir gibi devam etti.

"Düşmanı ne kadar iyi tanırsan o kadar iyi plan yapabi-

lirsin. O seni ne kadar az tanırsa, yapacaklarına hazırlanması o derece zor olur. Bu bilgileri sonsuza dek saklı tutmak imkânsız, ama ne kadar geç öğrenirlerse o kadar iyi. Bir miktar kadın ve çocuğa askerlerimizin ihtiyaçlarını karşılamaları ve uşaklık etmeleri için ihtiyacımız var. Bunun dışında arkamızda konuşabilecek kimse bırakmadan yola devam edeceğiz."

Soritek, gözlerini köy meydanında süregelen katliama çevirdi. Orduları düşmandan böylesine güçlüyken, bu kadar ince hesaplar yapmayı anlamsız buluyordu. Yine de Arasket'in ona kulak asmayacağını bildiği için sessiz kaldı.

Aynı günün gecesi Olein, heyecanlı ve telaşlı bir ifadeyle Torin'in makamına gitti. Genç sultan, kadının bembeyaz suratını görünce tahtında kaygıyla doğruldu.

"Neler oluyor Olein? Sorun nedir?"

"Sana bahsettiğim yabancı donanma Delkarna'ya ulaşmış," dedi Zincir lideri. Siyah eldivenli elini yumruk yapıp diğer avucuna hırsla vurdu. "Aksonit'in topraklarına çıkarma yapmışlar. Oradaki bazı köylerden hiç haber alınamıyor, bilgi edinmesi için gönderdiğim adamlar da geri dönmedi. Ama yakılan köylerin dumanları her yerden görülebiliyor. İblis herifler tam bir kıyım yapıyorlar."

"Halkımızı korumamız gerek!" dedi Torin, ayağa kalkarak. Gözlerinde endişe pırıltıları vardı. "İstediğin kadar asker alıp oraya gidebilirsin. Büyücüler de sana destek versin, süvariler, mancınıklar, her ne lazımsa... Dilersen ben de kılıcımı kuşanıp yanınızda savaşırım. Bir an evvel bu vahşileri durdurmak zorundayız."

Olein, genç adamın yanına gidip elini omzuna koydu.

"O kadar kolay olmayacak gibi görünüyor. Kayc ile yeniden konuştum, şu sana bahsettiğim şaman dostumla. Uğraması gereken yerler olmuş, bu yüzden yolu uzatmış. Şu an Delkarna'ya oldukça yakın, artık yüzüğünü rahat hissedebi-

liyorum. Bu defa uzun uzun konuşabildik, anlattığına göre Perg, Delkarna'dan defalarca kat büyük, onlarca ülkeden oluşan bir federasyonmuş. Gönderdikleri ordu da bizim ordumuzun birkaç misli kadarmış. Henüz komutanları ve yöntemleri hakkında bilgi alamadım, ama deneyimli oldukları belli. Yeterince istihbarat toplamadan askerlerimizi tehlikeye atmayalım."

"Sen neler diyorsun!" diye yumruklarını sıktı Torin. "Ne yapacağız o zaman? Delkarna halkı zaten çok çekti, bir de esirlik mi yaşayacak! Ben buna izin veremem! Buna göz yumamam Olein!"

Olein, genç adamın telaşını görünce onu sakinleştirmek için yanına gitti, elini tutup parmak uçlarını öptü.

"Sen, Delkarna Sultanı'sın. Öyle davranman gerek. Şu an herkesten daha sakin olmalı, soğukkanlı görünmelisin. Senin korktuğunu görürlerse, bütün askerlerimiz korkar. Sen yıkılırsan hepimiz yıkılırız. Onlara cesaret vermek bizim görevimiz. Duygularına hâkim olmanı bekliyorum senden. Bunu yapabilir misin?"

"Haklısın," dedi Torin, başını sallayarak. Derin bir nefes aldı. "Evet, bunu yapabilirim ve mutlaka yapacağım. Ama bana doğruyu söyle. Bu savaşı gerçekten kazanabilir miyiz?"

"Senin için bu savaşı kazanacağım," dedi Olein, güven veren bir sesle. Delikanlının elini sıkı sıkı tuttu. Gözlerinde inançlı bir bakış vardı. "Sonra sen de bu ülkeyi adil ve şefkatli bir şekilde yöneteceksin. Bunu yapacağını biliyorum."

Genç sultan, ona teşekkür eder gibi baktı ve gülümsedi.

"Adamlarım düşman hakkında bilgi toplamaya çalışıyor," dedi Olein. "Bizden daha güçlü bir orduyla göğüs göğüse çarpışmak yerine gerilla taktikleri kullanmak daha doğru olur. Birliklerimizi buna hazırlamalıyız."

"Ordumuzda bu tarz savaşmayı bilen birileri var mı?"

"Pek var diyemem, ama bu işin piri olan birini biliyorum.

Onunla güçlerimizi birleştirirsek, sanırım bu belanın üstesinden gelebiliriz."

Torin, Zincir liderine, kimi kastediyorsun, der gibi merakla baktı. Bir süre düşündükten sonra aklına gelen cevapla yüzüne büyük bir hayret ifadesi oturdu.

"Doğru mu düşünüyorum, şeyi mi kastediyorsun?.. Olabilir mi gerçekten?.."

Olein, anlamlı bir gülümsemeyle başını salladı.

"Delkarna'yı esaretten kurtarmak istiyorsak tek şansımız bu, Torin. Sanırım en kısa zamanda Orsalin'le bir kahve içmem gerekiyor."

7

Nektor kuşu, uzun ince gagasını otların arasına soktu, sağa sola kaçışan solucanlardan iki tanesini afiyetle midesine indirdi. Hayvan âlimleri, onun kanatları ve gagası olan bir tilki mi yoksa dört ayaklı ve kuyruklu bir kuş mu olduğu hakkında yıllarca tartışmış, sonunda hoş sohbeti ve hitabeti ile nam salmış âlim Nektor, diğerlerini bu esrarengiz yaratığın kuş cinsine daha yakın olduğuna ikna etmişti.

Hemcinslerine göre oldukça iri olan nektor kuşu, yaklaşan atların nal seslerini duyunca kulaklarını dikti, havayı kokladı. Ezilmekten korktuğu için kanatlarını çırparak havalandı, alçak dallardan birine dört ayağıyla kuruldu. Gelenler beş kişiydi, iki önde iki arkada biri ise onların arasındaydı. Dördü sıradan insanlardı, ormanda onlar gibisini çok görürdü, ortadaki ise oldukça enteresandı, çünkü gözleri yoktu. Gözlerinin olması gereken yerde yalnızca siyah, kalın bir çizgi vardı. Nektor kuşu, onları bir süre seyrettikten sonra, insanların işine akıl sır ermez diye düşünüp daha yukarıdaki bir dala sıç-

radı. Yaprakların arasında dolaşan solucanlar pek iştah açıcı görünüyordu.

Olein, dört Nasra isyancıyla birlikte bilmediği bir menzile ilerlerken, gözlerini bağlamış olmalarına öfkelenmemişti. Makul bir tedbirdi bu, kendisi de olsa aynısını yapardı. Bindiği aygırın yön değiştirmelerinden anladığı kadarıyla Genk kuyusuna yakın bir yerdeydiler, ama muhtemelen kafası karışsın, yolu aklında tutamasın diye pek çok gereksiz dönüş yapmışlardı, bu yüzden emin olamıyordu.

Adamların birbirilerine seslenmelerinden son noktaya ulaştıklarını anladı. Biri dizginlerinden tutup atını durdurdu, onu gömleğinden çekerek pek de nazik olmayan bir biçimde yere indirdi. Sonra koluna girip ileriye doğru sürüklemeye başladı.

Nasra çetecileri, mümkün olduğunca az konuşuyorlardı. Zincir Lideri ile birlikte olmaktan memnuniyet duymadıklarını, ilk karşılaşmalarında açıkça ortaya koymuşlardı. Herhalde aynı duygularla bu sevimsiz görevin bir an evvel tamamlanmasını istiyorlardı. Ağızlarından kaçıracakları bir cümlenin, Olein'in gizli sığınaklarının yerini anlamasına yol açabileceğinden korkmaları da yüksek ihtimaldi.

Zincir lideri, duyduğu seslerden önlerindeki dal ve çalıların iki yana açıldığını fark etti. Yürümeye devam ettiğinde kollarına batan dallara bakılırsa, ağzı bunlarla kapatılmış bir geçide giriyorlardı. Birkaç adım sonra havanın iyice ağırlaşması bir tünelde olduklarına dair düşüncesini kuvvetlendirdi. Labirente benzeyen dehlizlerde uzun süre ileri geri yürüdüler. Arada bir ensesinde duyduğu sıcaklık, duvarlardaki meşalelerden olsa gerekti. Ayak seslerine bakılırsa refakatçilerinin hepsi yanında değildi, şu an en fazla üç kişiydiler.

Nihayet durduklarında, hoyrat bir el gözlerindeki bağı koparırcasına aldı. Meşalelerin ışığında, oda gibi döşenmiş küçük bir mağarada olduklarını gördü. Karşısında ızbandut gibi

bir adam duruyordu, göbeğinin üstüne bir köy kurulabilirdi. Üstünde bir zırh yoktu, ama demir kolluklar takmıştı. Elinde ucu toprağa değen gösterişli bir gürz vardı.

"Sakın yaramazlık yapayım deme," dedi çeteci, ateş saçan gözlerle. "Kim olduğunu biliyorum, bana izin verseler o rezil kafanı bir darbede ezerdim. Bunu yapmam için bir bahane yaratırsan mutlu olurum. Orsalin'le görüşmek istiyorsan, dediklerime harfiyen uyacaksın."

"Ben uslu bir kızım," diye gülümsedi Olein. "Buraya sorun çıkarmaya gelmedim. Hem senin gibi kocaman bir adama karşı ne şansım olabilir?"

O esnada dev adamın gözlerinde bir korku parıltısı yanıp söndü. Olein, çetecinin sert tavırlarının ve iddialı laflarının bu korkuyu gizlemek için olduğunu anladı. Herhalde kendisi hakkında anlatılan ürkütücü hikâyeler kulağına gelmişti.

"Tekenis, şu sürtüğün iplerini kes," dedi çeteci, Olein'in arkasında bekleyen adama. Arkadaşı alelacele bıçağını çıkardı ve genç kadının ellerini bağlayan halatı kesti. Zincir lideri birkaç defa yumruklarını açıp kapadı, kan akışı normale gelince bileklerini ovuşturdu.

"Hiç nazik değilsiniz, çok canım yandı," dedi sahte bir şirinlikle, "Anneniz kadınlara nasıl davranmanız gerektiğini hiç anlatmadı mı?"

"Annem de babam da sizin şerefsiz askerleriniz tarafından katledildi," dedi çeteci tükürür gibi. Gürzün sapını tutan eli kasıldı, Olein bunu fark edince olası bir hamleyi karşılamaya hazırlandı. Adam daha silahını havaya kaldırmadan onun boynunu kırabilirdi, arkasındaki çelimsizin bıçağını elinden alması ise birkaç saniye sürerdi. Fakat buraya geliş amacı farklıydı, bu yüzden içten bir sesle mırıldandı.

"Buna üzüldüm. Sultan Arterus bu topraklarda çok zulüm yaptı. Ben de istemeden birçoğuna ortak oldum. Oğlu Torin bütün bunları düzeltmek istiyor. Aileni geri getiremeyiz ama

başka ailelerin ağlamasını önleyebiliriz. Buraya Orsalin'le bunu konuşmaya geldim. Başka bir amacım yok."

"Yalanlarını başkasına sakla," diye homurdandı adam. "Zulümlerin en âlâsını senin yönettiğin Zincir örgütü yaptı, bilmiyor muyuz sanıyorsun? Safsatalarınla beni kandıramazsın! Orsalin izin vermedikçe sana elimi sürmem, fakat bu fırsatı vermeleri için tüm tanrılara dua edeceğim. Şimdi üzerinde ne varsa çıkar ve şu taşın üstüne koy."

Olein, emri ikiletmeden soyunmaya başladı. Üstünde silah saklamadığından emin olmadan onu liderlerinin yanına götürmeyeceklerini tahmin etmişti. Çırılçıplak kaldığında olduğu yerde döndü ve kollarını iki yana açtı.

"Manzara nasıl, beğendiniz mi?"

Dev adam, karşısındaki güzellikten etkilenmişti. Ondan ölesiye nefret etse de kusursuz vücuduna hayranlıkla bakmadan edemedi. Kadının arkasında duran Tekenis de biçimli hatlarını ağzının suyu akarak seyrediyordu. Bu narin yaratığın onca insanı katletmiş olduğuna inanmakta zorlanıyordu, acaba hakkında anlatılanlar abartılı mıydı? Birkaç saniye onu inceledikten sonra, ayaklarının dibindeki tek parça askılı elbiseyi alıp suratına fırlattı.

"Al, giy bunu. Sonra arkamdaki duvara yürü. Yüzün duvara dönük dur, sakın bana bakma."

Olein, emri ikiletmedi. Taşların önünde beklerken, tanıdık bir ses duydu, sanki bir kol çekilmişti. Karşısındaki duvar ikiye ayrıldı ve bir kişinin zorlukla sığabileceği bir geçit açıldı. Çeteci gizli kapıyı açarken ne yaptığını, kolun nereye saklı olduğunu görmesin istemiş olmalıydı. Arkasına dönüp bakmadan, açılan geçide girip gözden kayboldu.

İçerisi az önce soyunduğu mağaradan çok daha geniş ve ferahtı, bir sıra meşale etrafı gündüz gibi aydınlatmıştı. Dört köşede yüzleri maskeli, tepeden tırnağa zırhlı okçular vardı, ok tabancalarını doğrultmuş, ters bir hareketinde onu kev-

gire çevirmek için bekliyorlardı. Çetecilerin lideri Orsalin, tellerden örülmüş demir bir kafesin içinde oturuyordu, delikleri bir okun sığamayacağı kadar küçüktü. Yanında güçlü kuvvetli iki silahşor ayakta duruyordu, kollarındaki armalara bakılırsa Narenatlı kiralık kılıçlardı bunlar. Olein bu armalara bakarken Kaye'yi hatırladı ve onu özlediğini hissetti.

"Silahsız bir kadın için bu kadar güvenlik tertibatı biraz fazla değil mi?"

Orsalin, sakin bir ifadeyle gülümsedi.

"Senin çıplak ellerle neler yapabildiğini iyi biliyoruz. Pek çok adamımızın mezar taşı buna şahit."

"Benim birçok adamım da sizin oklarınızın tadına baktı. Bu savaşta iki taraf da büyük acılar çekti. Ama ben buraya geçmişten konuşmaya gelmedim. Bugüne dair büyük bir problemimiz var. İkimizin de tek başına çözemeyeceği bir problem..."

Orsalin, karşısında duran genç kadını baştan ayağı ilgiyle inceledi. Başka yerde görse sıradan bir köy kızı sanabilirdi. Güvendiği eski bir çete üyesi, kendisiyle görüşmek istediği haberini getirince hayrete düşmüştü. Aynı çeteci, Olein'in zamanında onun hayatını kurtardığını, aslında Nasraların düşmanı olmadığını, ama kimliğini saklamak istediği için bugüne kadar bunu kimseye söylemediğini anlattığında inanmakta zorluk çekmişti. Hâlâ tüm olan bitenin Zincir örgütünün tuzağı olabileceğini düşünüyordu, eğer buna dair tek bir emare görürse, tanrılar şahit olsun ki bu kadının mağaradan sağ çıkmasına izin vermeyecekti.

"Evet, şu yabancılar... Gerçekten başımızı ağrıtıyorlar," dedi kaygılı bir ifadeyle. "Bugüne kadar onu aşkın köyden geçtiler, birçoğu Nasra köyüydü. Geride tek bir kişiyi bırakmadılar, çoğunu kılıçtan geçirmişler, kalanları esir etmişler. Bir söylenti gibi, karanlık bir efsane gibiler, hakkında pek az şey öğrenebildik. Onları görüp de bize anlatabilen olmadı.

Ama gerçek oldukları kesin, köylerimizden yükselen alevler bunun kanıtı."

"Onlar hakkında epey bilgim var," dedi Olein. "Perg denilen uzak bir kıtadan geliyorlar, Delkarna'dan çok daha büyük bir yer. Buraya gönderdikleri donanma, sultanlık ordusundan misliyle kalabalık. Onları ne biz durdurabiliriz ne de siz durdurabilirsiniz. Ama güçlerimizi birleştirirsek, o zaman belki bir şansımız olabilir."

"Torin başa geçtikten sonra, halkıma yapılan zulumlerde bir nebze azalma olduğunu kabul ediyorum," dedi Orsalin, çenesini sıvazlayarak. "Saraydaki en azılı Nasra düşmanlarının aynı gecede ölmesinin bir tesadüf olmadığına da kalıbımı basarım. Bu gelişmeleri takdir etmediğimizi sanma... Yine de sana güvenmekte tereddüt etmemi anlamalısın. Bugüne kadar bizi tuzağa düşürmek için yapmadığını bırakmadın. Sultanın en sadık adamıydın, birçok dostumuza ölesiye işkence ettin. Şimdi seninle müttefik olmamızı istiyorsun, bunu adamlarıma kabul ettirmem zor. İçlerinde senin acı çektiğini görmek isteyen çok kişi var."

"Kesinlikle doğru," dedi çete liderinin yanında duran silahşorlardan biri. Yüzünü buruşturup yere tükürdü. "Bu kaltağın acıyla kıvranmasını seyretmekten büyük zevk alırdım. İşkence ettiği dostlarımız gibi..."

Olein güzel bir espri duymuş gibi güldü. Eğilip yerden ucu sivri bir taş aldı. Okçuların heyecanlandığını, parmaklarının tetiğe gittiğini fark edince diğer elini kaldırıp onları sakinleştirdi.

"Durun durun, telaş etmeyin. Bu minik taşla kimseye zarar verecek halim yok."

Taşın sivri ucunu çıplak koluna bastırdı, sonra yavaş yavaş aşağı doğru indirmeye başladı. Geçtiği yerlerde derisi kesiliyor ve kanıyordu. Bunu yaparken suratındaki tebessüm bir an bile kaybolmuyordu.

"Tamam, dur artık," dedi Orsalin, oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanarak. "Ne yaptığını sanıyorsun..."

Olein durmadı. Taşı bileğine kadar indirdi, sonra aynı yoldan yukarı çıkardı. Bütün kolu kanla kaplanmıştı, kan damlalar halinde toprağa akıyordu. Mağaradaki tüm adamlar şaşkınlıkla ve ürpertiyle onu seyrediyordu.

"Canım fena halde yandı. Bundan emin olabilirsiniz. Peki, bu size iyi geldi mi? Ölen dostlarınız geri geldi mi? Bana karşı öfkeniz dindi mi? Hiç zannetmiyorum... İşimiz bittiğinde bana istediğiniz her şeyi yapabilirsiniz. Yabancıları ülkemizden defettiğimiz zaman... Size karşı koymayacağıma söz veririm. Ama şimdi benim size, sizin de bana ve orduma ihtiyacınız var. Yoksa bu iblisler tüm Delkarna'nın üstünden silindir gibi geçecekler, sevdiğimiz herkesi mezara gömecekler. Hem Delkarları hem de Nasraları! Benimle misiniz, değil misiniz, bilmem gerek."

Orsalin, genç kadının sergilediği küçük gösteriden etkilenmişti. "Kolunu sarması için bir bez verin," dedi okçulardan birine. Adam, cebinden çıkardığı kirli bir paçavrayı Olein'in ayaklarının dibine fırlattı. Zincir lideri acelesiz hareketlerle alıp kolunda en çok kanayan bölgeye doladı.

"Önerini düşünmem gerek," dedi çete lideri, samimi bir sesle. "Burada kararları tek başıma vermem. Yaverlerimle toplanıp konuyu tartışacağız. Bu gece misafirimiz ol, sabah sana kararımızı bildiririz."

Olein, sessizce başını salladı. Orsalin'in sözleri bir karar bildirmiyordu belki, ama bakışları ve ses tonu yeterince ikna olduğunu gösteriyordu. Nasra çetelerini, liderlerine itiraz etmeyeceklerini bilecek kadar iyi tanıyordu. Birkaç ay önce Orsalin'le aynı safta kılıç savuracağını söyleseler, deli saçması deyip gülerdi. Ama şimdi bu yaşananlar Delkarna'nın geleceğinde yepyeni bir sayfanın açılacağını haber veriyordu.

O sayfaya kendi istediği cümlelerin yazılması için her şeyi göze alabilirdi.

8

Soritek, iki parmağını yanı başındaki kafesin içine soktu ve haberci kuşun başını usulca okşadı. Melios güvercini aylardır oradan oraya taşınmaktan yorgundu, parmaklıkların ardında, içi doldurulmuş cansız bir hayvan gibi hareketsizdi. Genç adam, önündeki kâğıda bir süre baktıktan sonra alıp hırsla buruşturdu, çadırın bir köşesine fırlattı. Bugün karısına mektup yazmayacaktı, hayır, bunu yapmayacaktı. Elinde kalan son kuşu da Perg'e göndermek istemiyordu. Bu iblisler diyarından kısa sürede ayrılabilme umudunu yitirmişti. Sevdiğinin kollarına dönebileceği gün geldiğinde, mutlu haberi iletmek için ona ihtiyacı olacaktı.

Üzerine çekidüzen verip dışarı çıktı, ellerini beline koyup bezgin bir ifadeyle etrafa bakındı. Yakılan kamp ateşlerinin dumanı yüzünden hava ağırlaşmış, her yana rahatsız edici bir koku sinmişti. Genzi yakan bu kokuda sağda solda çürümeye terk edilmiş cesetlerin de büyük payı vardı. Kendi ölülerini gömmek yetmezmiş gibi vakitlerini alıyordu, Delkarnalı askerler için harcayacak zamanları olmamıştı. İleride bir ağacın dibinde karnına saplı üç okla yatan cesede baktı, bulunduğu yerle bütünleşmiş gibiydi. Üzerine yapraklar yağmış, kırık bir dal parçası düşmüştü. Adı neydi acaba, bir ailesi var mıydı, hâlâ geri dönmesini umutla bekleyen birileri... Âşık bir kadın ya da belki küçük bir çocuk? Aklına yine karısı gelince derin bir iç çekip ayağının dibindeki taşı hırsla tekmeledi.

En yaşlı yaveri Atemara, yaralı bacağını ardında sürükleyerek o yöne doğru geliyordu. Birkaç gün önce dizinin hemen üstüne bir bıçak saplandığından beri topallıyordu. Kirden alacalı olmuş basit bir gömlek giymişti, üzerinde silah yoktu.

Menzilinin az ileride dağıtılan sıcak yemek olduğu belliydi. Soritek, son durum hakkında bilgi almak için ihtiyar adamın yolunu kesip sordu.

"Atemara, az dur. Komutan Arasket yeni bir açıklama yaptı mı? Daha ne kadar bekleyeceğiz bu lanet yerde?"

Adam, derin bir nefes alıp kirli sakalını kaşıdı. Günlerdir banyo yapmadığı kokusundan anlaşılıyordu, ama Soritek kendisi de farklı durumda olmadığı için buna aldırmadı.

"Hayır, en son dediği gibi... bu gece de buradayız herhalde. Civarı kontrol etmeleri için gönderdiği adamlar henüz dönmedi. Onlar gelmeden yola çıkmayız muhtemelen."

"Önümüze çıkanı ezerek ilerliyorduk," diye homurdandı Soritek, "Şimdi bu kadar korkak davranmak sinirlerimi bozuyor. Üç beş tuzağa düştük diye saplanıp kaldık buraya."

"Tuzaklar can yakabiliyor," diye acıyla tebessüm etti Atemara. Çoktandır işlevini yitirmiş bacağını ovarak yediği bıçağı hatırlattı.

"Savaş bu," dedi genç komutan. Anlayışlı bir tavırla ihtiyarın omzunu sıvazladı. "İnsanlar yaralanır; ölürler, öldürürler... Ama oturup pineklemezler. Buradaki işimizi bitirip Perg'e dönmeyi bir tek ben mi istiyorum?"

"Perg'e dönmeyi hepimiz istiyoruz efendim," diye içini çekti yaşlı asker. "Ama oraya bir kefen içinde dönmezsek daha iyi. Komutan Arasket'e güvenin efendim. O daima ne yaptığını bilir."

Soritek, ümitsiz bir ifadeyle yaverini süzdü. Kendisi ne derse desin, bu ihtiyar bunağın Arasket'in kararlarını sorgulamayacağı belliydi.

Yaşlı adam uzaklaştıktan sonra, gömleğinin iç cebinde tuttuğu Delkarna haritasını çıkarıp belki de birinci kez inceledi. Bu haritayı esir ettikleri yerlilerden öğrendiklerine göre çizmişti. Arasket'in kullandığı da bunun hemen hemen aynısıydı. Üç dört günlük mesafede büyük bir saray olması

gerekiyordu. Saray demek, yıkanmak için temiz su bulmak demekti, yerde yatmaktan yara olmuş sırtına iyi gelecek kuş tüyü yataklar, böceklerin ısırmayacağı şık döşenmiş odalar, kendisini iyi hissettirecek eğitimli hizmetkârlar, asker karavanası dışında yemek yapabilecek becerikli aşçılar ve belki şansı yaver giderse güzel kadınlarla dolu bir harem hayal ediyordu.

O sarayı ele geçirmek için bugüne kadar verdiklerinden daha büyük bir savaş vermeleri gerekecekti, ama buraya geldiklerinden beri ilk defa buna değeceğini düşünüyordu.

Aynı dakikalarda Başkomutan Arasket, ordunun ikinci kumandanı ve başyardımcısı Pelreki'yle bir kamp ateşinin başında söyleşiyordu.

"Bu son saldırıda çok adam kaybettik... Kahpeler yalnızca bir avuçtu ama misliyle süvarimizi öldürdüler. Meydan savaşında onları ezip geçeriz ama böyle karanlıklarda saklanarak bizi yıpratıyorlar."

"Haklısınız efendim," dedi Pelreki. Kocaman ellerini ateşe uzatarak ısıtmaya çalıştı. Gece çöktükçe hava dikkat çekici ölçüde soğuyordu.

"Bir tür çete taktiği uyguluyorlar. Ağaçlara gizleniyor, etrafa tuzaklar kuruyorlar. Erkek gibi göğüs göğüse dövüşmüyorlar, saklandıkları yerlerden kahpece ok atıp sonra kaçıyorlar. Perg dağlarında da böyle haydutlarla karşılaştığımız olmuştu. Ama bu kez karşımızdakiler eğitimli ve iyi donanımlı askerler, bizi epey uğraştırıyorlar."

"Cesetleri inceledin mi?" diye sordu Arasket. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Gözbebekleri beyaz olanlar ne kadar çoktu, fark ettin mi? Nasralarla Delkarlar bize karşı birleşmiş görünüyor. Şaşırtıcı değil aslında, ama beklediğimden çabuk oldu bu. Aralarındaki husumetten daha fazla faydalanırız, diye ummuştum."

"Her şeye rağmen yolumuzda ilerliyoruz," diye gülümsedi Pelreki. "Canınızı sıkmayın efendim. Emrettiğiniz gibi sık sık

kamp yapmak ve önümüzdeki bölgeyi araştırmak bizi yeni tuzaklardan koruyacaktır. Şu saraya varmadan başka bir belaya çatacağımızı sanmam."

"İlerliyoruz ama yavaşız," diye başını salladı Arasket. Yardımcısının sözleri onu rahatlatmışa benzemiyordu. "Askerler bunalmaya başladı, yüzlerinden okuyorum bunu. O sarayı almak önemli bir adım olacak. Hem heyecanı artıracak büyük bir zafer hem de bizim için iyi bir karargâh olur. Bölgenin kontrolünü tamamen ele geçirene kadar orayı merkezimiz yapabiliriz. Bir Delkarna sarayında Perg bayrağının dalgalanması, yerel halkın direncini azaltacaktır."

"Peki, ya düşündüğümüzden zor olursa?" diye sordu Pelreki. "Esirlerin bazıları o sarayın çok iyi korunduğunu, surlarının güçlü, hendeklerinin geniş olduğunu söyledi. Acaba Baltacılar Birliği'ni işe katmanın zamanı geldi mi?"

Arasket, yanında uzanan dalları avuçlayıp ateşe attı. Canlanan alevler bir hışımla göğe yükseldi. Başını çevirdi, uzakta karanlık olayların habercisi gibi dikilen büyük, siyah çadıra baktı. İçinden bir ürperti geçti.

"Baltacıları çağırmak için henüz erken. Onları çadırlarından çıkarırsak, bir daha içeri sokabilir miyiz, emin değilim. Hâkim olamayacağım bir güçle uğraşmak istemem."

"Peki, planınız nedir?"

"Öyle olursa yola devam edip bir hafta mesafedeki Gül Sarayı'nı alırız. Delkarna Sultanı'nın kızına aitmiş. Orası daha kolay bir hedef, etrafı sadece bahçelerle çevrili, hendek falan yok. Zorlandığımız yerde ısrar edecek değiliz, sırayla hepsini alırız nasılsa. Her zafer bir sonrakini kolaylaştıracak. Ama önce yakındakini deneyelim. Birkaç hafta içinde bu iki saraydan birinde uyuyacağız, sana söz veriyorum."

"O zaman yeni zaferlere içelim!" dedi Pelreki gür bir sesle. "Ve asla kaybetmeyen Arasket'e!" Bacaklarının arasındaki testiyi alıp komutanına uzattı. Arasket kana kana içtikten sonra

ağzını elinin tersiyle sildi. Önünde dalgalanan ateşte yaklaşan savaşı ve zaferi seyrediyor gibiydi. Ama aslında zihninin derinliklerine çöreklenen, Baltacılar Birliği'nin büyük, siyah çadırını düşünmemeye çalışıyordu.

O günün akşamında Olein, Delkarna Sultanlık Sarayı'nda kurmaylarını yuvarlak bir masanın etrafında toplamış, savaşın gidişatını tartışıyordu.

"Perg ordusunu yavaşlattık," dedi subaylardan biri. "Ama durdurmak mümkün görünmüyor. O kadar kalabalıklar ki saldırılarımız azgın bir boğaya iğne sokmaya benziyor. Rahatsızlık veriyoruz ama işte o kadar."

"Kaybettiğimiz her adam karşılığında on adamın canını alıyoruz," diye gülümsedi Olein. "Bu fena bir sonuç değil. Yine de aslında onları durdurmaya çalışmıyoruz. Yormak ve sinirlerini bozmak istiyoruz. Yoruldukça daha fazla hata yapacaklar, bu da bize yeni fırsatlar yaratacak."

"Orsalin'in taktikleri..." diye homurdandı yaşlı komutanlardan biri. Yıllardır savaştıkları bir düşmana akıl danışıyor olmaktan hoşnutsuzluk duyduğu belliydi.

"Evet, Orsalin'in taktikleri," dedi Olein buz gibi bir sesle. "Sizlerin de benim de yıllardır yenemediğimiz bir adamın taktikleri. Biz de Nasra çetelerinden kat kat büyük bir orduya sahiptik ama onları tüketemedik. Pergli iblisler de bizi tüketemeyecekler. Hem Orsalin'in adamlarının çoğu ön cephede savaşıyor, onlar olmasa bugüne kadar çok daha fazla asker kaybetmiştik. Bu sizi mutlu eder miydi?"

Yaşlı komutan sessiz kalıp gözlerini kaçırdı.

"Peki, bundan sonra ne yapacağız?" diye sordu genç bir subay. Geçen hafta gözünden yaralandığı için yüzünün yarısı sarılıydı. "Taktiklerimizi hızlı keşfediyorlar. Çok daha temkinli ilerlemeye başladılar. Tuzaklarımıza eskisi kadar düşmüyorlar, belki artık farklı bir plan yapmamız gerek."

"Haklısın," dedi Olein düşünceli bir ifadeyle. "İtiraf et-

mem gerek, düşmanın başında akıllı bir komutan var. Küçük tuzaklarımız işe yaradı ama büyüklerinden sakınmayı bildi. Dediğin gibi Orsalin'in taktikleri de eskisi kadar işe yaramıyor. Sanki karşımızda aklımızı okuyan bir adam var. Kolay kolay hata yapmıyor, paniklemiyor, ordusunun gücüyle sarhoş olup acele etmiyor. Daha büyük bir plan yapmadan önce, düşmanımızı iyi tanımamız gerek."

"İnlerine birini mi sokacağız?" diye sordu masadaki ikinci kadın olan Komutan Tui. Kocaman burnu suratının yarısını kaplıyordu, ama ateş saçan gözleri nedeniyle kimse buna gülmeye cesaret edemezdi.

"Hayır," dedi Olein gizemli bir tebessümle. "Onları inimize sokacağız."

Tüm subaylar bu sözün anlamını çözmek için birbirlerine bakarken, Zincir lideri düşünceli bir ifadeyle parmağındaki siyah taşlı yüzüğü ovmaya başladı. Aklına gelen tek bir yol vardı, uygulaması oldukça riskli, ama getirisi büyük olacak bir plan.

"Beni affedin..." diye geçirdi içinden onu duyamayacak muhataplarına. Aslında yapacağı şeyi kimsenin affetmeyeceğini herkesten iyi biliyordu.

9

Detrem, gözlerini zorlukla açtığında önce sadece alevleri gördü. Her yönden dayanılmaz bir sıcak geliyordu, nefes almak zordu. Alnında ıslaklık vardı, elini oraya götürünce bunun kan olduğunu anladı, parmaklarını toprağa sürterek temizlemeye çalıştı. Bakışları netleştiğinde, deponun yıkılmış duvarlarını ve dört bir yanda cansız yatan adamları fark etti. Bazıları yanarak ölmüştü, bedenleri feci halde kavrulmuştu, diğerleri mancınık taşlarının ya da devrilen duvarların altında kalmıştı. Bilinci yerine geldikçe, hırpalanmış bedenindeki yaraların

acısını hissetmeye başladı. Uzandığı yerden doğrulmak istediğinde bir bacağını kıpırdatamadığını fark etti. Dönüp baktı, üzerine meyveyle dolu büyükçe bir kasa devrilmişti. Kasayı zorlukla itip bacağını kurtardı, ayağa kalkıp topallayarak deponun hâlâ ayakta duran çift kanatlı kapısına doğru yürüdü.

Dışarı çıktığında gördüğü manzara dehşet vericiydi. Limanın her yeri depo kadar viraneydi, hemen hemen tüm binalar yıkılmıştı, dört bir yan alev alevdi. Bir saat önce bu meydanın neşeyle alışveriş yapan tüccarlar, gemicileri uğurlamaya gelmiş kadın ve çocuklar, kalyonlara yük taşıyan işçiler, yola çıkmaya hazırlanan gemicilerle dolu olduğuna inanmak zordu. Her köşede kanlar içinde kalmış ya da yanmış bedenler vardı, sağ kalanlar çoktan kaçmıştı, kaçamayacak kadar yaralı olanlar ise çaresizce yardım dileniyor veya ormana doğru sürünmeye çalışıyordu. Limanda demirlemiş kalyonların ikisi batmıştı, kıyıda su sığ olduğu için yelken direkleri görülebiliyordu. Diğer üçü dev mancınık taşlarıyla bir daha yelken açamayacak kadar parçalanmıştı.

Gözlerine akan kan görüşünü zorlaştırınca elinin tersiyle alnını temizledi. Ölümcül bir yarası yok gibiydi, etrafta bir bez parçası bulabilirse başını sarabilirdi. Olmazsa zaten yırtılmış gömleğini ikiye bölüp onu kullanırdı. Bu cehennemden sağ kurtulmuş olduğuna inanamıyordu, genelde şans ona gülmezdi, bu defa nedense tanrılar kendisine iltimas geçmişti. Limanın açıklarında demirlemiş Perg savaş gemilerine baktı ve yumruğunu salladı.

"Iskaladınız piçler! Beni ıskaladınız!"

O sırada karşısında beyaz bir ışığın yoğunlaştığını fark etti. Gerçeküstü bir sahneydi, sanki güneş oraya diğer yerlerden daha fazla odaklanmıştı. Işık yoğunlaştıkça gözle görülür, elle tutulur bir nesne halini aldı. Bir insan kafası büyüklüğündeydi, yerden iki adam boyu yüksekte duruyor, canlıymış gibi kıvrılıp bükülüyordu. Birdenbire büyük bir hızla uçup

Detrem'in yaralı bacağını demir bir pençe gibi kavradı. Öylesine sert sıktı ki genç adam ayağının bileğinden kopacağını sandı, dayanılmaz bir acıyla yere kapaklandı.

Başbüyücü Lenmar, kıvranan adamı sağ gözüne dayadığı silindir dürbünle seyrederken zevkle gülümsedi. Şu an hissettikleri sıradan bir erkeğin bir kadını şehvetle kucakladığındaki duygularına eş değerdi. Ya da herhalde öyleydi, bu tahmin ve gözlemden ibaretti, kendisi kadınlara karşı asla benzer bir şehvet duymamıştı. Aslında hiçbir zaman içinden bir bedene dokunmak gelmemişti, insan tenini ve terini daima tiksindirici bulmuştu.

Efsunlu sözleri mırıldandı, ışık kütlesi adamdan ayrılıp başının üzerinde dönmeye başladı. Dürbünle onun doğrulmaya çalışmasını, ışığa korkuyla bakışını, saklanabilecek bir yer bulmak için etrafa bakınmasını, işlevini yitirmiş bacağı yüzünden dengesini zor sağlamasını gülümseyerek seyretti. Sonra yeniden ışığı onun üzerine gönderdi. Kurbanı belini mengene gibi sıkan kütleyle acı içinde yere düşünce, bacaklarının arasında mutlu bir karıncalanma hissetti.

İnsanlara acı vermekten zevk aldığını çok küçük yaşlarda fark etmişti. Evdeki uşaklarının küçük çocuklarına kızgın maşayla işkence eder, köpeğini günlerce aç bırakıp sokaktaki dilencilerin üzerine salardı. Babası bunu anlayınca onu fena halde dövmüştü, ama aldığı zevk her cezaya değerdi. Yaşlı bunak, doğru yolu bulsun diye kendisini büyücülük okuluna vermişti, ama orada bulduğu tek şey, başkalarına acı vermenin yeni ve yaratıcı yolları olmuştu. Savaş için hazırlanan donanmayı duyunca, bu sefere katılmaya heyecanla gönüllü olmuştu. Savaşlarda yaptıklarınız daima yanınıza kâr kalırdı, sıradan insanların onaylamadığı arzularınızı tatmin edebilmek için harika bir fırsattı bu.

Parıldayan kütleyi yeniden adamdan uzaklaştırdı. Ondan sıkılmaya başlamıştı, bir sonraki hamlede ışığı yüzüne sarıp

nefessiz bırakmaya, çırpınarak ölmesini seyretmeye karar verdi. Dürbünle gözlerindeki ızdırabı seçemezdi belki, ama bunu hayal etmek de yeterliydi. Az ileride başka bir yaralı fark etmişti, genç bir kadındı bu, kadınların suratı acı çekerlerken çok çekici oluyordu. İçindeki tüm efsun gücünü tüketmeden önce onunla da biraz eğlenmek keyifli olacaktı.

O sırada üzerinden garip bir gölge geçti, beklemediği bir şeydi, ne olduğunu anlamak için başını kaldırıp baktı. Sıradışı büyüklükte bir kartalın geminin üzerinde sessizce süzüldüğünü gördü. Sanki tepelerinde tur atıyor, konacak bir yer arıyordu. Delkarna denilen bu yabancı ülkede daha enteresan hayvanlar görmüşlüğü vardı, o yüzden aldırış etmedi, dikkatini yeniden dürbüne verdi. Yaralı kadını gözden kaçırmak istemiyordu. Bu yüzden kartalın açılan pençelerinden düşen altı cam küreyi görmedi.

Kürelerden biri iki adım yanına çarpıp etrafı ateşe boğduğunda, üzerindeki altın işlemeli cübbe alevleri mıknatıs gibi çekti. Tutuşan bedeninin acısına dayanamayıp çığlıklar eşliğinde güverteden aşağı atladı. Acının bu derecesine hayatında ilk kez şahit oluyordu ve bu defa hiç zevk almıyordu. Çırpınıyor, ağlıyor, adı belirsiz tanrılardan yardım dileniyordu. Boğulmasına ramak kala sesi birilerinin dikkatini çekti. Limandaki kan kokusuna gelmiş etobur peke balıklarının binlercesi, bir anda üstüne üşüşüp onu minik lokmalar halinde midelerine indirdiler.

Kaye, taşıdığı tüm burfen kürelerini kalyonun üstüne yağdırdıktan sonra, gözüne kestirdiği bir Perg askerine doğru pike yaptı. Çaresizce kaçmaya çalışan adamı sert bir gaga darbesiyle yere yıktı. Yeniden insana dönüştüğünde, askerin kılıcını alıp çırılçıplak doğruldu. Hayretle ona bakan iki denizcinin işini görmesi yalnızca birkaç saniye sürdü.

Patlayan küreler umduğu kadar etkili olmuş, geminin yarısı bir anda aleve boğulmuştu. Güvertede oradan oraya koş-

turan ve ateşi söndürmeye çalışan askerler, kalyonun dibinde yüzeye çıkan harnan denizaltılarını fark etmediler. Halatlarla yukarı tırmanan harnan savaşçıları, geniş baltaları ve yılan kuyruklarıyla üzerlerine çöktüğünde kendilerini savunamayacak kadar şaşkındılar.

Durkgador, limanın dibine kurulduğu tepenin ardından tüm görkemiyle çıktı. Perg gemilerinin en büyüğü, bu efsanevi kalyonun yanında bir kayık gibi kalıyordu. Olanca hızıyla ilerledi ve önüne çıkan bir gemiyi kâğıttan yapılmış gibi ikiye bölüp geçti. İki düşman kalyonunun arasına girince, yanlarında bulunan kapaklar açıldı ve suya paralel fırlayan muazzam mızraklar onları paramparça etti. Aynı esnada mancınıkları ve amansız ok kuleleri diğer Perg kalyonlarına ölüm kusmaya başladı. İlk kurbanlarıyla işlerini bitiren harnanlar, denizaltılarına dönüp Durkgador'dan kaçmaya çalışan gemileri çevrelediler. Kısa sürede sekiz savaş kalyonundan geriye sadece denizde yüzen tahta parçaları, kırık yelken direkleri ve sayısız ceset kalmıştı.

Kaye, etrafı iyice kolaçan ettikten sonra güvertede hiç Perg askerinin kalmadığına ikna oldu. Yanı başında burnundan soluyan, kuyruğu yaralanmış harnan savaşçısına seslendi.

"Burası temizlendi. Siz denizaltılara dönün. Tebrik ederim, iyi iş çıkardınız."

Harnan, elinin tersiyle yüzündeki teri sildi. Boynundan kan damlayan kuyruğunu avucuna alıp baktı, ölümcül bir yarası olmadığını görünce rahatladı.

"Siz gelmiyor musunuz hanımım?"

"Ben Durkgador'a geçeceğim. Kaptanla konuşmam gerekenler var. Siz, bizi su altından takip etmeye devam edin."

Savaşçı, başıyla onayladı. Baygın haldeki kuyruğunu koluna dikkatle sardı. Kaye'ye ürkütücü bir böğürme gibi gelen, ama Harnan halkı için gayet anlamlı olan bir haykırışla

diğerlerine seslendi. İşareti duyan tüm savaşçılar, birer birer gemiden ayrılmaya başladı.

Durkgador, görkemli cüssesiyle kalyona doğru yaklaşıyordu. Burnunun ucundaki dev aslan heykeli, yanan gemilerden yükselen dumanların içinde gerçekmiş gibi görünüyordu. Kayc, öldürdüğü askerlerden birinin kıyafetini üzerine geçirmişti, ama pek rahat etmemişti, özellikle ayakkabı ayağına hiç uymamıştı. Bir sonraki savaşa kadar güçlerini koruması gerektiği için durduk yere hayvana dönüşmek istemiyordu. Az ötede kendi cüssesinde bir ceset görünce, çizmelerini almak için o yöne yürüdü.

Tam o sırada kafasına inen güçlü bir darbeyle yarı baygın yere yığıldı.

Perg subayı Reilkon, güvertenin altındaki gizli bölmede dakikalardır uygun zamanı kollamıştı. Kaptanları, bu bölmeyi değerli içki stokunu saklamak için kullanırdı. Reilkon, kendisinden istenildiği zaman enfes nek birasını gizlice çıkarıp komutanına götürürdü. Daha önce çıktığı seferlerde kamarasında sakladığı içkilerin çalınmasına bir türlü engel olamayan kaptanı için yaptığı küçük bir iyilikti bu, karşılığında gece nöbetlerine yazılmamak yeterli bir ödüldü. Bu bölmenin günün birinde hayatını kurtaracağını söyleseler, güler geçerdi.

Elindeki demir çubuğu atıp bıçağını çekti ve kendinden geçmiş kadını kucakladı. Bıçağın keskin ucunu boğazına dayayıp onu yakındaki kayığa doğru sürüklemeye başladı. Henüz güverteyi terk etmemiş birkaç harnan, baltalarını kaldırıp oraya yöneldiler ama Reilkon'un kararlı sesi onları oldukları yerde mıhladı.

"Yaklaşmayın! Boğazını keserim, yemin ediyorum! Lime lime ederim!"

Harnanlardan biri, elindeki baltayı ona fırlatacak gibi yaptı, ama son anda öfkesine hâkim oldu. Yumruğunu boynuzuna vurup dehşet verici bir nara attı.

Perg subayı, gizlendiği yerdeki deliklerden olan biteni seyrederken, yılan kuyruklu ürkütücü yaratıkların bu kadına saygıda kusur etmediklerini fark etmişti. Onların komutanı ya da sahibi olduğunu düşünmüştü. Canavarların tehdidini ciddiye alıp durmaları haklı olduğuna işaretti. Kadına zarar gelmesini istemiyorlardı.

"Kayığı... Şu kayığı indirin!" diye bağırdı can havliyle. Bıçağın ucuyla o yönü gösterdi. "Hemen şimdi! Onu suya indirmenizi istiyorum! Kayık ve kadınla gideceğim. Durdurmaya çalışmayın! Dediğimi yapın, yoksa bu sürtüğü koyun gibi boğazlarım!"

Harnanlar kararsızlıkla birbirlerine baktılar. Yılan kuyrukları havada öfkeyle daireler çiziyor, sivri dişlerinin arasından çatal dillerini çıkarıp tıslıyorlardı. Ne olursa olsun, bir şamanın ölmesine göz yumamazlardı. Bir tanesi çaresizlik içinde kayığa doğru yürümeye başladı. O sırada yakınlarda dehşet verici bir kükreme duyuldu.

Reilkon, başını kaldırıp sesin geldiği tarafa baktığında, gördüklerine inanamadı. Yanlarına yanaşmak üzere olan kalyonun boyutları gerçeküstüydü, burnundaki aslan heykeli kendi gemilerine takılsa muhtemelen onu batırırdı. Kükremenin geldiği yeri ararken, ikinci bir şok yaşadı, görkemli geminin güvertesinde kocaman bir beyaz kaplan görmüştü. Kaplan bir anda Perg kalyonuna atladı ve onlara doğru koşmaya başladı. Muhteşem bir hayvandı, güçlü pençeleri, kar rengi tüyleri, müthiş çevikliğiyle onu ormanda görse büyük bir hayranlıkla seyrederdi, fakat şu an kendisinde uyandırdığı tek duygu katıksız bir korku olmuştu.

Beyaz kaplan, önüne çıkan yıkık bir gemi direğinin üzerinde koştu, yolunu kesen devrilmiş bir lıçının üstünden atladı ve birkaç saniye içinde Reilkon'la harnanların yanında bitti. Perg subayı, hayvanın kendisi için geldiğini anlayınca ne yapacağını bilemedi. Bu yılan kuyruklu yaratıkları ya da

bir insanı kollarında tuttuğu rehineyle korkutabilirdi, onlara istediğini yaptırabilirdi, ama bir kaplan için rehinenin ne anlamı olurdu? Ölümcül ağzını açmış, sivri dişlerini göstererek olanca hızıyla yaklaşıyordu. Can havliyle kadını bir kenara fırlattı, güvertenin parmaklıklarına doğru koşmaya başladı. Beyaz kaplan ona pençelerini geçirmeden hemen önce, kendisini denizin soğuk sularına bıraktı.

Harnanların takdir dolu bakışları altında, devasa hayvan binlerce parçaya bölündü, aynı saniye içinde bu parçalar birleşerek genç ve güzel bir kızın bedenine dönüştü. Eymar, yılan kuyruklu dostları için insan vücudunun herhangi bir çekici tarafı olmadığını bildiğinden, çıplak bedenini seyreden gözlerden rahatsızlık duymadı. Kaygılı bir ifadeyle Kaye'ye doğru yürüdü. Kadının başını dizlerinin üstüne koyup saçlarını nazikçe okşadı. Kafasının arkasında, demir çubuğun açtığı şerit şeklinde bir yara vardı, eline kan gelmişti, ama ölümcül bir tehlike yoktu.

"İyi olacaksın," dedi ona şefkatli bir gülümsemeyle. "Merak etme, her şey yolunda."

Kaye, hâlâ tam açılmamış zihniyle karşısındaki bulanık suratı tanımaya çalıştı. Bunu başarınca, zor da olsa hafifçe gülümsedi.

"Beni gafil avladı alçak... Teşekkür ederim Eymar."

"Darok bizi birbirimize emanet etti," dedi genç kız, elini şamanın yanağına koydu. "Hem ben sadece türümü koruduım. Hepimizin yapması gerektiği gibi."

Kaye, yeniden gülümsedi, sonra biraz dinlenme umuduyla gözlerini kapadı.

İki genç kadın Durkgador'a döndüklerinde, Kaptan Korman emirler yağdırdığı adamlarının yanından ayrılıp telaşla yanlarına koştu.

"O iyi mi?" diye sordu Eymar'a endişeli bir ifadeyle. Güçlü kuvvetli bir harnanın kucağında taşıdığı Kaye'ye eğildi, boy-

nuna elini koyup nabzını dinledi. Yalnızca uyuduğunu anlayınca derin bir nefes aldı.

"Iyi olacak," diye başını salladı kız. "Sert bir darbe almış ama o güçlü bir kadın. Bundan çok daha kötülerini gördü. Yanına bir şeyi kalmaz, belki daha bile erken ayağa kalkar, yine deli dolu kahramanlıklar yapmaya başlar."

"Yalnız gitmesine izin vermemeliydim," diye içini çekti kaptan. Gözlerini uyumakta olan kadının üzerinden alamıyordu. "Bu benim hatam..."

"Sanki seni dinlerdi de..." diye güldü Eymar. "O kendinden başka kimseye kulak asmaz. Onunla bir gelecek hayal ediyorsan, buna alışsan iyi olur."

Kaptan utanarak başını kaldırdı, genç kıza baktı. Bir şeyler kekeledi ama ortada saklayabileceği bir durum olmadığını fark edince sadece gülümsedi.

"Harnanik'e gelmeniz iyi fikirmiş, öyle değil mi?" dedi Eymar, imalı bir ifadeyle. "Uyandığı zaman ona haklı çıktığını söyle bence. Haklı çıkmayı sever. Genelde de haklı çıkar zaten."

"Evet, kesinlikle," diye başını salladı Korman. Elini kılıcının kabzasına koydu, Durkgador'un ardında sıralanmış denizaltılara baktı.

"Harnanlar gerçekten iyi savaşçılar. Az adamla çok iş beceriyorlar. Senin gibi yetenekli bir şamanın da aramıza katılması iyi oldu. Rotamızdan saptık, yolu uzattık diye ona kızmıştım, ama bir bildiği varmış. Sizinle birlikte Perg donanmasına çok daha fazla zarar vereceğiz, bu belli."

"Peki, şimdi nereye gidiyoruz?"

"Bu yakınlarda başka bir liman daha varmış. Oraya da bir ziyaret yapalım. Civarı temizledikten sonra sanırım artık demir atarız. Esirlerden bilgi almakta zorlanmıyoruz, yılan kuyruklu dostlarımız onları epey korkutuyor. Delkarna ordusunun büyük kısmının gemilerden indiğini öğrendik. Sizinki-

lere karada daha fazla yardımımız dokunur."

Genç adam, hamanın kucağındaki güzel kadına sevgiyle bakıp, "Tabii, sultan hanım bize başka bir buyruk vermezse," dedi. "Bu gemide onun sözü geçer, biliyorsun."

Eymar buna güldü. Sonra biraz dinlenmek umuduyla kamarasına doğru yürüdü.

10

Arasket, tepeden tırnağa zırhlara bürünmüş bir halde çadırına doğru mağrur adımlarla yürürken, uzakta devrilmiş bir ağacın üstünde tek başına oturan Soritek'i gördü. Genç adam, elindeki bıçakla ağaca bir şeyler kazıyordu, bir komutandan çok, sıkılmış bir okul çocuğuna benziyordu. Kızının bu sümsük herifte ne bulduğunu hiç anlayamıyordu; tamam, oldukça yakışıklı bir serseriydi, ailesi çok zengindi, ama insan bu yüzden biriyle evlenir miydi! Bu tiplerle gezip dolaşır, sonra hayatını baban gibi herkesin saygı duyduğu, ekmeğini taştan çıkaran bir adamla birleştirirdin. İyi yetiştirilmiş, gururlu bir kızın yapması gereken buydu. Onu vazgeçirmesinin mümkün olmadığını anlayınca, bağrına taş basarak kararını kabullenmişti. Yine de derinlerde bir yerde, bu adamın torununun babası olacağı gerçeğini sindiremiyordu.

"Sen hayatta olsaydın böyle olmazdı..." diye geçirdi içinden, kaybettiği eşinin güzel yüzünü hayal ederek. "Sensiz elimden bu kadarı geldi, ne yapayım..."

Bir an Soritek'e seslenmeyi, çadırına çağırıp savaşın gidişatıyla ilgili toplantıya davet etmeyi düşündü. Ordunun dördüncü komutanı olarak bu aslında delikanlının hem hakkı hem de göreviydi. Ama tam dudakları aralanmıştı ki, başını kaldırıp ona bakan delikanlının suratında her zamanki düşmanca ifadeyi gördü. Kendisine ve orduyu yönetme şekline saygısızlık eden sayısız imalı lafını hatırladı, içinde büyüyen

öfkeyle dilinin ucuna gelen cümleleri yuttu. Ona zaten hak etmediği bir makam vermişti, daha fazlasını vermeyecekti.

Arasket, askerlerin kullandığından farkı olmayan, sıradan bir çadırda kalırdı; tek fark, kapısında ve civarında bekleyen nöbetçilerdi. Renkli şeritlerle ve altın sırmalı saçaklarla süslü, tepesinde bayrak bulunan, kan kırmızısı komutanlık otağı hiçbir zaman kullanılmazdı, o sadece suikastçılar için bir aldatmacaydı.

Çadırına girdiğinde ordunun ikinci komutanı Pelreki'yle üçüncü komutanı Onmat'ı hararetli bir münakaşanın ortasında buldu. Bu iki adama da yürekten güvenirdi, onlara hem canını hem de ordusunu emanet edebilirdi. Bu iblislerin memleketinde kendisine bir şey olursa askerlerinin sahipsiz kalmayacağını bilmek güzel bir duyguydu.

"Yine ne için kapıştınız beyler?" dedi babacan bir edayla. "Sizi iki dakika yalnız bırakmaya gelmiyor! Orduları yönetmeyi öğrendiniz, ama iyi geçinmeyi öğrenemediniz!"

Komutanlar aynı anda dönüp ona baktılar.

"Prensin sarayına saldırı taktiğimizi konuşuyoruz," dedi Pelreki. Kemerinden kaydığı için epeydir bacağına batan hançeri düzeltti. Kabzası balina kemiğinden yapılmış olan bu hançeri daima üzerinde taşırdı. Soranlara baba yadigârı derdi, ama bir zamanlar âşık olduğu bir kadın denizcinin hediyesiydi.

"Onmat'la ters düştüğümüz noktalar var. Aslında dostumuz bu saldırının tümden yanlış olacağı kanısında. Bu işleri bizden daha iyi bildiğini düşünüyor sanırım! Siz gelmeden önce kendisine ufak bir ders vermek üzereydim!"

"Kararlarınızı eleştirmek haddime düşmez," dedi uzun boylu, ince yapılı adam. "Pelreki her zamanki gibi abartıyor. Ben yalnızca yakınlarda prensesin sarayı gibi kolay bir hedef varken oraya odaklanmanın daha iyi olabileceğini söyledim. Saraylardan birini almak askerlerimize büyük moral olur,

orada kendimize sabit bir karargâh da kurabiliriz."

İşaret parmağını, önündeki haritada Aksonit'in sarayını temsil eden şeklin üzerine koydu.

"Delkarna Prensi güvenliğine epey düşkünmüş, surları yüksek ve sağlam görünüyor, muhbirlerimiz içeride hatırı sayılır miktarda asker olduğunu söylüyor. Üstüne üstlük bir de hendek var. Neden burayı daha sonraya bırakmıyoruz ki? Umarım bunları söylcyerek saygısızlık etmiyorum Büyük Arasket. Sadece düşüncelerimi bilmenizi istedim."

Başkomutan, iri ellerini kavuşturup iki adamın yanına yürüdü. Onmat'ı baştan ayağa sessizce süzdü, sonra suratını bir tebessüm kapladı.

"Pelreki'yle toprağa düşersek, bu ordunun yönetimi sana geçecek evlat," dedi babacan bir ifadeyle. "Bu yüzden tüm kararlarımı rahatça sorgulayabilirsin. Saygısızlık değil, bilakis doğru kaygılar bunlar. Ben de bunları uzun uzun düşündüm, aynı sonuçlara vardım. Pelreki'yle de konuştuk zaten, seni kızdırmayı sevdiği için anlatmadı sanırım. Şayet burayı birkaç günde alamazsak, vazgeçip prensesin sarayına yürüyeceğiz."

Güçlü yumruklarını iki komutanın omuzlarına koydu. Önce birine sonra diğerine baktı.

"Ama hiç denemeden geçip gidersek bu askerlerimize yanlış bir mesaj olur. Düşmandan korktuğumuzu düşünmelerini istemiyorum. Hem bazen muhbirler abartabilir ya da insanı yanlış yönlendirebilir, kendimiz görmeden karşımızdakilerin gücünü anlayamayız. Hele bir yoklayalım onları, taktik bir saldırı yapalım. Dedikleri kadar sağlam dururlarsa, bu sarayı sonraya bırakırız."

Onmat, anladığını göstermek için gözlerini yumup başını hafifçe öne eğdi.

"Son nefesime kadar emrinizdeyim efendim. Siz nasıl münasip görürseniz öyle yapacağız."

Arasket, saldırı planlarını açıklamak için masaya doğru

yürürken, kapıda beliren bir subay heyecanla içeri seslendi.

"Efendim, şanlı Arasket, müsait misiniz?"

Komutan, adamın telaşından işkillenip merakla sordu.

"Ne olduğuna bağlı? Komutanların toplantısını böldüğüne göre önemlidir umarım. Yoksa bir daha bu çadırın yanına yaklaşamazsın!"

"Kampta bir Nasra yakaladık efendim. Daha doğrusu, o bize geldi, sizinle konuşmak istiyormuş. Anlattığı şeyler oldukça enteresan, duymanız gerektiğini düşündük. Yani subay arkadaşlarla... önemli olabileceğini konuştuk."

"Sorgu çadırına götürün o zaman," dedi Arasket kaşlarını çatarak. "Toplantı bitince gelirim. Delkarnalılara güven olmaz, her zamanki güvenlik ayarlamalarını ihmal etmeyin."

Subay topuklarını çarpıp abartılı bir selam verdi. O uzaklaşınca üç komutan masaya eğilip saldırı taktikleri üzerine konuşmaya daldılar.

Birkaç saat sonra Arasket, yanında yardımcılarıyla sorgu çadırındaki sandalyesine kurulmuştu. Zırhlarını çıkarmamış, bilakis başına sadece gözlerini açıkta bırakan sağlam bir miğfer de giymişti. Önünde bir sıra seçkin asker bekliyordu, mızraklarını girişe doğru uzatmışlardı. İki yanında duran ikişer büyücü civarda herhangi bir efsun yapılmasını önleyen sihirli sözcükler mırıldanıyordu. Subayın bahsettiği Nasra, kollarına girmiş iki güçlü kuvvetli asker tarafından sürüklenerek getirildi. Çırılçıplak soyulmuş, en mahrem yerlerine kadar aranmıştan sonra hareket etmeyi zorlaştıran tek parça dar bir kıyafet giydirilip elleri kolları bağlanmıştı. Uzun saçları omuzlarına dökülen, güzel yüzlü bir delikanlıydı, ince bıyığı yüzüne epey yakışmıştı. Bir savaşçıdan daha çok, köyleri gezip genç kızların kalbini çalan yakışıklı bir hovardaya benziyordu. Çadırda tek bir asker bile bekliyor olsa, onu aşıp Arasket'e zarar verebilecek gibi bir hali yoktu, yine de daha önce pek çok suikast girişimine uğramış olan komutan, temkini elden bı-

rakmadıklarına memnundu. Her girdiği savaşı kazanmasının altın anahtarı buydu, her zaman en kötüsüne hazır olurdu.

"Adın ne?" diye sordu Nasra'ya güçlü ve otoriter sesiyle.

"Zebrekar," dedi delikanlı. Gözlerinde tutkulu bir ateş yanıyordu.

"Bize anlatmak istediklerin varmış Zebrekar. Sana yalnızca birkaç dakika vereceğim. Zamanını iyi kullan, ilgimi çeken şeyler söyleyemezsen, bunlar ağzından çıkan son sözler olur."

"Buraya kendi isteğimle geldim. Biliyorum yakında Aksonit'in sarayına saldıracaksınız. Sonra da Sultanlık'ı yerle bir edeceksiniz. Bunun için size yardım etmek istiyorum. Delkar pisliklerinin acı çektiğini görmek için her şeyi yaparım."

"Derdin ne onlarla?" diye sordu Arasket. "Canını mı yaktılar?"

"Sultana karşı savaşan Nasra çetelerine katılmıştım," dedi delikanlı, hüzünlü bir ifadeyle. "Bunu öğrenince köyümü bastılar; ailemi, tüm sevdiklerimi kılıçtan geçirdiler. İntikamımı almak için yıllarca savaştım, ama bizi hep püskürttüler. Şimdi benim yerime bunu yapabilecek birileri var ve ben de onlara yardım etmek istiyorum. Hepsi bu."

"Peki, bize nasıl yardım edeceksin?" diye güldü Arasket. "Güçlü kollarınla ya da yenilmez adamlarınla mı? Onlardan bizde fazlasıyla var."

"Hayır, ama işinize yarayacak bilgiler verebilirim. Buraları avucumun içi gibi bilirim, beni muhbir olarak kullanabilirsiniz. Karşılığında sadece sizinle birlikte Sultanlık askerlerine karşı savaşmak istiyorum. Öldürebildiğim her pislik benim için bir ödül olacak."

"Yeterince muhbirimiz var," diye omuz silkti Arasket. Boşuna vakit kaybettiğini düşünmeye başlamıştı. Tam elini kaldırıp askerlere adamı götürmelerini işaret edecekti ki, Nasra kendinden emin bir sesle karşılık verdi.

"Prensin sarayının zayıf noktalarını size söyleyebilen

muhbiriniz var mı? Hiç sanmıyorum, çünkü bunu çok az kişi biliyordu ve hepsi şu an toprağın altında."

Arasket kaşlarını kaldırıp delikanlıya ilgiyle baktı.

"Palavra atmıyorsan bu işime yarayabilir. Konuş bakalım."

"Geçen sene Nasra çeteleri birleşip saraya büyük bir saldırı düzenlemiştik. Ne yazık ki fazla ilerleyemedik ama surların bir kısmını yıkmayı başardık. Prens Aksonit hepsini yeniden inşa ettirdi, fakat bir tanesi oldukça zayıf yapıldı. Çünkü inşaat ekibinde çalışanlar arasına bizim adamlarımız sızmıştı. Bir sonraki saldırı için güç topladığımızda, oradan içeri girebilmeyi ummuştuk. Lakin Sultanlık askerleri bize rahat vermediği için bunu asla deneyemedik. Size orayı gösterebilirim, birkaç mancınık taşı yerle bir olmasına yetecektir."

Arasket, yanında sessizce oturan Pelreki ve Onmat'a baktı, onların da kendisi gibi heyecanlandığını fark etmişti. Bu bilgi doğruysa, planlarını temelden değiştirebilirdi. Nasra'nın sakin ve kendinden emin gözlerine baktı, beyaz gözbeneklerinin ardında daha nelerin saklı olduğunu merak etti.

"Sadece bu kadar mı? Anlattıkların işime yarayabilir. Yine de bana daha fazla bilgiye sahipsin gibi geliyor. Sadece bununla ordumda yer edineceğini düşünmeyecek kadar zeki birine benziyorsun."

"Güzel bir haberim daha var," diye sırıttı Zebrekar. Az önce tatlı yemiş gibi dudaklarını yaladı.

"Köylülerden duyduğuma göre, şu ara askerlerin çoğu saraydan ayrılıyormuş. Ordunuzun gücünden ürkmüş olmalılar! Prens Aksonit ölünce başıboş kaldılar zaten, dövüşmek için bir sebepleri yok. Sultanın tahtında oturan yeni yetme delikanlıya karşı bağlılık hissetmiyorlar. Şayet Sultanlık buraya takviye göndermeden saldırırsanız, sarayı kısa sürede ele geçirebilirsiniz."

Arasket'in yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı. Birkaç saniye düşündükten sonra, "Anlattıkların gerçekse, ödülü

hak ettin doğrusu," dedi. "Delkar askerlerini kılıçtan geçirirken aramızda olmana izin verebilirim."

Öne doğru eğilip adamın gözlerinin içine dimdik baktı.

"Hatta senin için bundan fazlasını da yapabilirim. Delkarna'yı yönetirken yerel halktan güvenilir insanlara ihtiyacım olacak. Belki bir köy ağası olabilirsin ya da sarayımda görev alabilirsin, buna ne dersin? Yeter ki sadakatini hep koru. Fakat beni kandırma ihtimalini göz ardı edemem. Bütün bunlar bizi çekmek istediğin bir tuzağın parçası olabilir, öyle değil mi? Ne yazık ki büyücülerimiz henüz yalanla gerçeği birbirinden ayıracak bir efsun yaratamadı. Şüphelerimden arınmak için babadan kalma yöntemlere başvurmak durumundayım."

Başkomutan, kendisinden emir bekleyen askerlere dönüp, "Bu arkadaşımızı Sorgucu Ukberan'a götürün," dedi sakince. Üzerinde çalışılmış, sahte bir sükûnetti bu. "Sınırlarını sonuna dek zorlasın, anlattıkları doğru muymuş anlasın. Ama canlı kalmasını sağlasın, şayet dürüst davrandıysa kendisine minnet borcumuz olacak. Ukberan bunu nasıl yapacağını bilir."

Zebrekar, çadırın dışına doğru sürüklenirken, ne çeşit bir sorgudan geçeceğini tahmin etmişti. Ama içinde herhangi bir korku yoktu, kendisi zamanında Olein'in işkenceleriyle test edilmişti, bir Pergli askerin yapabilecekleri ona vız gelirdi. Birine acı çektirme konusunda kimse Zincir Lideri'nin hayal gücüyle boy ölçüşemezdi. Dışarı çıkmadan hemen önce, sakin bir ifadeyle komutana seslendi.

"Doğru söylüyorum efendim. Bunu göreceksiniz. Yakında görüşürüz!"

Aynı günün gecesi, Prens Aksonit'in artık bir karargâh olarak kullanılan taht odasında, saray komutanı Hermak, yardımcısı Oritarn ile vedalaşıyordu. İki yakın dost, yan yanayken gece ile gündüz gibiydiler. Hermak'ın cildi öyle beyazdı

ki tanımayanlar ilk gördüklerinde hasta olduğunu sanırlardı, Oritarn ise loş ortamda suratının detayları seçilemeyecek kadar koyu tenliydi.

"Yarın sabah ayrılıyoruz," dedi Hermak, heyecanlı bir ifadeyle. "Zincir ajanı öyle söyledi, artık zamanı gelmiş. Askerlerin çoğunu yanımda götürüyorum, burada seninle birkaç yüz adam kalacak sadece. Ormanda Olein'in kuvvetleri ile buluşacağız, sonra lanet olası Perglileri iki taraftan kuşatacağız. Onlar saraya saldırdıklarında duvarlarla aramızda sıkışacaklar. Biz herifleri iki ateş arasına alınca, siz de üstlerine ok yağdıracak, kaynar yağ boca edeceksiniz. Neye uğradıklarını şaşıracaklar! İblislerin evlatları ülkemize adım attıklarına pişman olacak..."

"Perg ordusunun devasa olduğunu duymuştum," diye mırıldandı Oritarn, kaygılı bir sesle. Kendisinden iki baş uzun, zayıf yapılı komutanına şüpheli gözlerle baktı. "Onlarla açık alanda savaşmak ne kadar akıllıca bilemiyorum. Biz burada surların ardında güvende olacağız, ama siz orada göğüs göğüse çarpışacaksınız. Bu içime sinmiyor..."

Bakışlarındaki anlam yumuşadı ve dostane bir havaya büründü.

"Bugüne kadar her savaşta beraberdik, şimdi ayrı ayrı dövüşecek olmak hoşuma gitmiyor."

Hermak gülümsedi. Oritarn'la bu sarayda bir ömür geçirmişlerdi. Nasra çetelerine karşı yıllardır omuz omuza çarpışmışlardı. Onu yaverinden çok kader arkadaşı olarak görürdü, sert mizacı nedeniyle pek kolay arkadaş edinemediği de bir gerçekti.

"Olein çok büyük bir ordu toplamış," dedi güven veren bir sesle. "Tüm köyleri, hatta başımızın belası Nasra çetelerini bir araya getirmiş. Orsalin hayvanını bile yanımıza çekmiş diyorlar. İlk duyduğumda bana da delice bir fikir gibi geldi. Ama sonra kendime dedim ki, Olein'e güvenmek lazım. Bilirsin

o kadın bir savaş dahisidir. Gece karşıdan geldiğini görsem, insanı delip geçen gözlerini görmemek için yolumu değiştiririm. Fakat kılıçlar çekildiği zaman, arkasından gideceğim ilk kişi o olur. Bir bildiği olmasa böyle bir plan yapmazdı. Kazanacağız sevgili dostum, ben buna inanıyorum. Bunun için hangimize ne rol düştüyse onu oynayacağız."

Oritarn, uzun bir direği andıran adama sevgiyle baktı. Onu, hiç sahip olamadığı kardeşinin yerine koymuştu, yaşça ondan büyük olmasına karşın yanında ikinci komutan olmaktan hiç gocunmamıştı. Söylediklerinde haklı olduğunu düşündü, Zincir lideri bir plan yaptıysa en akıllıcası ona uymaktı. Çeteleri kovalamakta deneyim kazanmışlardı, fakat böyle bir düşmana karşı ne yapılacağını bildiklerini iddia edemezdi. İleri bir adım atıp arkadaşına sımsıkı sarıldı, yumruğuyla sırtına dostça vurdu.

Hermak o gece sabah ışıklarını iple çekti, gözüne hiç uyku girmemişti. Yatağında dönüp durmuş, kendilerini bekleyen savaşı düşünmüştü. Günlerdir korku içinde düşmanın gelmesini beklerken, sarayın boğucu duvarlarından çıkacak ve onları cesurca karşılayacak olmak hoşuna gitmiyor değildi. Yine de Nasra çeteleriyle birlikte kılıç savuracak olmak ona oldukça garip geliyordu.

Mümkün olduğunca az dikkat çekmek için, henüz gün doğarken yola çıkacaklardı. Avluya indiğinde hemen herkesin kendisi gibi uyku mahmuru olduğunu gördü. Komutanları gelmeden hazır olmak için herhalde saatler öncesinden kalkmışlardı. Hazır kıta bekleyen süvarilerin, okçu birliklerinin, yalın kılıç askerlerin ve savaş arabalarının başına geçip siyah kısrağının üzerine kuruldu. Demir eldivenli elini havaya kaldırıp işaret verince, saray ordusu onun peşinden ormana doğru mağrurca ilerledi. Tam kaleden çıkarlarken, genç komutan dönüp omzunun üstünden arkaya baktı, Oritarn'ın kulenin penceresinden onları seyrettiğini görünce gülümseyerek el salladı.

"Yakında yeniden buluşacağız sevgili dostum," diye bağırdı olanca sesiyle. Duymasının mümkün olmadığını bildiği kadar, ne söylediğini tahmin edeceğini de biliyordu.

Yarım günlük yolculuktan sonra, ormanın derinliklerinde Zincir Ajanı'nın buluşma yeri olarak tarif ettiği noktada durdular. Etraf sessizdi, Hermak yanlış yere gelmiş olabileceklerini düşündü, elindeki haritayı yeniden kontrol etti ama bir hata görünmüyordu. Olein'in topladığı ordu henüz gelmemiş olsa gerekti. Kamp kurup kurmamayı düşünürken, uzakta ağır ağır yaklaşan bir atlı gördü. Aynı şeyi fark eden korumaları hemen önüne geçip ok tabancalarını o yöne çevirdiler. Komutanın etrafına geniş kalkanlardan bir duvar örüldü.

Beyaz bir aygıra binmiş siyahlar içindeki genç kadın, hiç istifini bozmadan sakin sakin yaklaştı. Aralarındaki mesafe azalınca, Hermak, onun Olein olmadığını şaşkınlıkla fark etti. Daha önce görmediği, uzun saçlı ve topluca bir kadındı, kıyafetlerinden ve mağrurluğundan bir Zincir ajanı olduğu belliydi. Kendisine yöneltilen oklara hiç aldırmadan geldi ve korumaların hemen önünde atını durdurdu. Hermak'ın omuzlarının üstünden arkaya, ağaçların arasına dağılmış askerlere ve savaş arabalarına baktı.

"Sarayda epey askeriniz varmış komutan," dedi hafif bir tebessümle. "Olein bundan mutlu olacak."

"Aramızdan çekilin," dedi Hermak korumalara. Tepeden tırnağa zırhlara bürünmüş askerler, bu emri ikiletmediler.

"Hemen hepsini getirdim. İçeride sadece birkaç yüz adam kaldı, planı uygulamaya yetecek kadar. Tam bana söylendiği gibi. Olein'in burada olacağını sanıyordum. Erken mi geldik, yoksa o mu gecikti?"

"Planlar değişti, komutan," dedi kadın, yüzünde sabitlenmiş gülümsemeyi bozmadan. Saniyeler geçtikçe, bu yapma tebessüm sevimli olmaktan çok sinir bozucu bir hal alıyordu. "Olein'in kuvvetleriyle burada buluşmayacaksınız. Dört gün-

lük mesafede başka bir buluşma yeri ayarlandı. Zincir ajanları ülkenin her yanına dağıldı, topladıkları orduları oraya götürüyorlar. Ben de size yolda rehberlik etmeye geldim."

Hermak'ın kaşları çatıldı. Yüzüne bir ateş yürüdü. Atının yelesini tutan bembeyaz elleri istemsizce kasıldı.

"Bu da ne demek oluyor?" dedi sert bir sesle. "Dört günlük mesafe olur mu? Zaten bir gün kaybettik, gitmesi gelmesi dokuz gün eder. Perg ordusu sarayımıza varmak üzere, orada çok az adam bıraktık, biz dönene kadar dayanamazlar."

Zincir ajanı, gözlerini komutanın sorgulayan gözlerine dikip sakinlikle yanıtladı.

"Zaten dönmeyeceğiz komutan. Plandaki tek değişiklik buluşma yeri değil. Diğer ordularla bir araya gelince, birlikte Sultanlık Sarayı'na gideceğiz. Asıl savunma hattı orada kurulacak. Aksonit'in sarayı önceliğimiz değil. Biz bir saray için değil, bir ülke için savaşacağız."

Hermak bir an için duyduklarına inanamadı. Zincir ajanına olan biteni anlamaya çalışan, boş gözlerle baktı. Öğrendiği gerçeği içine sindirince, elini kılıcının kabzasına götürüp öfkeyle kükredi.

"Sizi yılanlar! Zincir fahişeleri! Başından beri plan buydu, değil mi! Sarayda kalanları Perg'lilere kurban edeceksiniz. Ordumu oradan çıkarmak için bana yalan söylediniz. Neyin peşindesiniz bilmiyorum, ama ben bu oyunda yokum! Orada dostlarımız var, bize sadık askerlerimiz var. Olein ne halt ederse etsin, biz geri dönüyoruz!"

Genç kadının gözlerinde belli belirsiz bir hiddet parıltısı yanıp söndü. O an bile dudaklarının uçları bir iğneyle tutturulmuş gibi yukarı kıvrıktı.

"Olein, böyle olacağını söylemişti," dedi başını sallayarak. "Laftan anlamayan inatçı bir keçi olduğunu biliyordu." Sonra hiçbir askerin tekrarlayamayacağı bir dilde, iki efsunlu cümle mırıldandı. Komutan, atının üzerinde rüzgâr yemiş bir çalı

gibi öne arkaya sallandı. Gözbebekleri büyüdü, dudakları anlamsızca titredi. Sonra bir anda burnundan ve kulaklarından kan boşaldı. Ellerini kızıla boyanmış yüzüne götürdü, eyerden kayıp cansız bir halde yere yuvarlandı.

Her şey birkaç saniye içinde olup bitmişti. Korumalar üzerlerindeki şaşkınlığı atıp ok tabancalarını doğrultacakken, kadın yeni bir cümle söyledi. Civarda karşı konulmaz bir rüzgâr esti, tüm askerler dengelerini kaybedip atlarından düştüler. Ağır zırhları yüzünden yerde çaresizce debelendiler.

Etraftaki askerler kılıçlarını çekip o yöne koşarken, zincir ajanı belindeki parşömeni çıkarıp havaya kaldırdı. Sağa sola çevirip herkesin görmesini sağladı, üzerinde Sultan Torin'in mührü açıkça seçilebiliyordu.

"Sultanlık adına, bu ordunun yönetimini devralıyorum!" diye bağırdı güçlü bir sesle. Yüzünde karşı konulması zor, insanı ezen bir ifade vardı.

"Torin adına, size en yüksek rütbeli subayınızı çağırmanızı emrediyorum! Kendisine durumu açıklayacağım!"

Askerler, yerde kanlar içinde yatan komutanlarına baktılar. Zincir örgütüne zaman zaman büyücülerin de kabul edildiğini duymuşlardı, ama ilk defa birini karşılarında görüyorlardı. Kudretini tahmin edemedikleri bu kadına yaklaşmak işlerine gelmedi, parşömendeki Sultanlık mührü de yeterince ikna ediciydi. Böyle olayları subaylara bırakmak en iyisiydi. Birkaç dakika sonra dörtnala oraya gelen ikinci ordu komutanı, Hermak'a göre ikna edilmesi çok daha kolay bir adamdı. Parşömeni okuyup ajanın anlattıklarını dinledikten sonra, hiç itiraz etmeden orduyu harekete geçmeye hazırladı. Bir Delkarna komutanının kurtlara yem edilmesine izin verilemezdi. Hermak ağaçların arasına hızlıca kazılan bir mezara defnedildi, mezar taşı yerine üzerine kılıcı saplandı.

Perg ordusu, adım adım Aksonit'in sarayına yaklaşırken, Aksonit'in ordusu aynı hızla oradan uzaklaşıyordu.

11

Nalita, uzun saçlı yakışıklı Nasra'nın gözlerine bakarken, içinde alışık olmadığı duyguların kabardığını hissetti. Hayatı boyunca erkeklerin ilgisini çeken bir kadın olmamıştı, sert hatlı yüzü ve kaslı vücuduyla erkekler onu yataklarından daha çok savaş meydanlarına yakıştırmıştı. Askere katıldığında küçümseyen gözlerden, alaycı bakışlardan uzaklaştığı için mutlu olmuştu; kalın bilekleri orduda yadırganmıyor, bilakis takdir topluyordu. Yine de her zaman için, derinlerinde bir yerde kendisini yalnız hissetmişti. Bu yalnızlığını altın karşılığı yatağına aldığı erkek fahişelerle gidermeye çalışmış, ama çok da başarılı olamamıştı.

Nasra'nın beyaz gözbebekleri kendisine egzotik bir çekicilik katıyordu. Öylesine canlı görünüyordu ki, dal gibi bedeninin kısa süre önce Sorgucu'nun işkencelerinden geçtiğine inanmak zordu. Geçenlerde yemek dağıtımında karşılaştıklarında adam gözlerine dimdik bakmış ve bu bakışlar kalbini titretmişti. Şimdi onunla birlikte bu boş çamaşır odasında dızdıza oturmak, yüzüne ateş basmasına neden oluyordu. Hayalinde aşk dolu, heyecan verici sahneler canlanıyordu.

Zebrekar, uzanıp genç kadının yanağını parmaklarının ucuyla okşadı. "Güzel Nalita..." diye mırıldandı hayranlıkla. "Tatlı Nalita... Buraya çok uzaklardan geldin, ama iyi ki geldin! Ben yıllardır seni bekliyormuşum. Cildin ne kadar yumuşak, en kaliteli ipekler gibi. Sana dokunmaya doyamıyorum!"

Nalita kıkırdadı. Bir süreliğine teninde dolaşan elin tadını çıkardı. Arzu dolu parmaklar boyunda gezinip daha da aşağı inince, nazik dokunuşlar yerini tutkulu okşamalara bırakınca bütün bedeni titredi. Sonra bunu yaptığına şaştı kaldı, yeni yetme bir kız gibi davranıyordu. Biraz toparlanıp adamın elini nazlı bir tavırla itti.

"Acele etme öyle! Daha yeni tanıştık! Beni hemen yataga atabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bunun için acelem yok," diye yaramaz bir ifadeyle güldü Zebrekar. "Ama hiç hayal etmediğimi söyleyemem! Gerçekten başımı döndürüyorsun."

Nalita, gülmenin bu adama ne çok yakıştığını düşündü.

"Azgınlaşma hemen!" dedi yanakları kızararak. "Galiba siz Delkarnalılar bu konuda epey hızlısınız. Prensinizin eğlence odasını görünce anlamalıydım bunu!"

"Ne odası?" diye sordu Nasra, samimi bir şaşkınlıkla. "Ne tür bir eğlenceden bahsediyorsun?"

"Senin bayılacağın türden!" diye şakacıktan kaşlarını çattı kadın. "Bizim çocuklar sarayda keşif turu atarken, Prensin yatak odasından gizli bir kapıyla girilen, ikinci bir oda bulmuşlar. İçeride sadece kocaman bir döşek varmış. Tavandan bordo renkte, geniş yapraklı bitkiler sarkıyormuş. Bitkilerden gelen kokuyu içlerine çekince, hepsinin arzuları kabarmış, gözleri dönmüş, orada bir kadın olsa kendimizi tutamaz, üstüne atlardık dediler. Daha sonra odayı kadın askerlerimiz de denedi, aynı duygulara kapıldılar."

Zebrekar içini çekti. Keyifsiz bir sesle, "Prens Aksonit bir zorbaydı," dedi. "Herhalde burayı kendisiyle yatmaya isteksiz köle kızlar için kullanıyordu. Kellesini kaybetmesi iyi oldu. Umarım tüm Delkar soyu da onunla aynı kaderi paylaşır!"

Nalita, hüzünlenen adamın yanaklarını okşadı.

"Sen yalnızca seni gerçekten arzulayan kızlarla mı olursun yani?"

"Evet," dedi delikanlı, yakışıklı suratı biraz gevşedi. Gözlerine davetkâr bir bakış yerleşti. "Beni arzulayan kadınları da buna pişman etmem!"

Nalita şuh bir kahkaha attı. Bu defa yaptığından hiç utanmamıştı.

"Ülkenizde en sevdiğim şey ne biliyor musun..." dedi çocuksu bir neşeyle.

"Ben değil miyim?" diye şakadan mahzunlaştı Zebrekar. "Ben olsaydım keşke!"

"Şapşal şey... Nar kuşlarınızı çok sevdim. Perg'de Buhur Kuşları'na düşkündüm, tek bacaklıdırlar, sesleri şahanedir. Ama çok nadir görülen hayvanlardır, yalnızca belli bölgelerde yaşarlar. Evcilleştirmek, günlük bir amaç için kullanmak, akla bile gelmez. Nar kuşlarınız meşalelerden daha iyi ışık veriyor. Hem de çok güzeller, onları seyretmeye doyamıyorum. Perg'e dönerken mutlaka yanımda birkaç tane götüreceğim. Bizimkilerin bayılacağından eminim."

Genç adam, Nalita'nın hayranlık dolu gözlerini diktiği köşeye baktı, iri bir kafesin içinde besili bir Nar kuşu, kanatlarını toplamış oturuyordu. Narin hayvan kıpırdandı, etrafa yaydığı beyaz ışığa mavi dalgalar karıştı.

"Hemen herkesin evlerinde bu kuşlardan vardır," dedi çocukluğunu hatırlayarak. "Onları beslersin, büyütürsün, ne yazık ki insanlar kadar uzun yaşamazlar, o yüzden öldüklerini de görürsün. Küçük çocuklar için üzücü anılardır bunlar. Şahsen o yaşlarda odamı gönül bağı kurmayacağım bir meşaleyle paylaşmayı tercih ederdim."

"Ne kadar duygusalsın..." diye şefkatle gülümsedi kadın. Sonra konuyu değiştirmek için sordu.

"Arasket'in sana sarayda tam bir serbestlik verdiği doğru mu? Her yere gidebiliyor musun? Bizim aşırı temkinli komutandan bunu beklemezdim."

"O kadar uzun boylu değil," dedi delikanlı. "Sadece mahzende ve askerlerin bulunduğu bölgelerde serbestim. Subayların olduğu katlara, komutanların katına çıkmam yasak. Çamaşırhaneye bile sen olmasan giremezdim. Bunu anlıyorum, henüz bana tamamen güvenmiyor. Ama zamanla beni daha fazla kabulleneceğine eminim. Buralı biri size gerçekten çok yardımcı olabilir."

"Bunu kanıtladın zaten," dedi Nalita neşeyle. "Sen olmasan bu sarayı çok zor fethederdik. Söylediğin her şey kelimesi kelimesine doğru çıktı. Duvardaki zayıf nokta, içerideki askerlerin azlığı... Arasket'i ya da komutanları bilmem, ama arkadaşlarım senin hakkında hep güzel konuşuyorlar, bunu bil. Bir Delkarnalı olman fark etmez, sen bugün birçoğumuzun hayatta olmasını sağladın."

Zebrekar tatlı tatlı güldü. Ayağa kalkıp iyice bir gerindi. Uzanıp Nalita'nın ellerinden tuttu ve onu da kaldırdı. Yanında durdukları çamaşır kazanındaki suyun buharı, ikisini de terletmişti. Genç kadın, Nasra'nın terden vücuduna yapışmış gömleğine, ortaya çıkan kaslı göğsüne arzuyla baktı.

"Yalnız olduğumuza emin misin?" diye sordu Zebrekar, kapıya bakarak. "Benimle böyle yakın görünmen başımızı ağrıtabilir. Seni kendisi için isteyen subaylar vardır mutlaka!"

Nalita'nın yanakları kızardı. "Şakacı şey," diye mırıldandı dişlerinin arasından.

"Dediğim gibi, kapıyı arkamdan kilitledim. İçeri kimse giremez. Birazdan ben çıkarken saklanırsın, birkaç dakika sonra da sen çıkarsın. Akşam yine burada buluşuruz, yemekten sonra, o zaman uzun uzun konuşuruz. Sana komutanlar için hazırlanan tatlıdan bir parça getirmeye çalışacağım. Söz vermiyorum, ama yapabilirim sanırım."

Zebrekar, kendisine hayranlıkla bakan kadına uzandı, yanağına hafif bir öpücük kondurdu. Genç kadının heyecandan titrediğini fark etti. Gizemli bir hüzünle, "Çok tatlısın," dedi ona. Sonra birden atıldı, güçlü pençelerini kadının kollarına geçirdi, onu havaya kaldırıp kazanın içine baş aşağı soktu.

Nalita, kaynar su yüzünün derisini parçalarken acıyla çırpındı. Daha önce hiç canı bu kadar yanmamıştı. Kurtulmak için olanca gücüyle çabaladı, ama adam göründüğünden güçlüydü. Şaşkınlık ve havasızlık da aleyhine çalışıyordu. Sadece bir saniyeliğine başını sudan çıkarabildi, az bir nefes aldı, ama

çığlık atamadan önce Zebrekar kafasının arkasına indirdiği darbeyle onu yine acının içine itti. Çok geçmeden genç kadının çırpınışları son buldu.

Zebrekar, gayri ihtiyari kapıya baktı, kimsenin içeri girmeye çalışmadığını görünce rahatladı. Nalita yemek saatinde buluşalım, kimse o vakitte çamaşır odasına gelmez derken haklı olmalıydı. Cesedi kazandan çekip çıkardı, üstüne sıçrayan kaynar sular ellerini yaktı ama buna aldırmadı.

Üzerindeki her şeyi çıkardıktan sonra, çıplak cesedi kucaklayıp yeniden kazanın içine attı. Kıyafetlerini özellikle yerde bıraktı, böylece gözü dönmüş bir askerin kadına tecavüz edip öldürdüğünü düşünürlerdi. Ne de olsa savaşta böyle şeyler hep olurdu. Biraz ötede yığın halinde duran kirli kıyafetlerin yanına gitti, aradığı ölçülerde bir üniforma bulunca özenle bohçasına yerleştirdi.

Çamaşırhaneye girmek için Nalita'ya ihtiyacı olmasa, onu incitmek aklının ucundan geçmezdi. Önce sadece anahtarlarını çalmaya niyetlenmişti, kadın kendisini farklı niyetlerle de olsa bir göz hapsine almasa, şimdi kaynar suyun içinde cansız yatıyor olmazdı. Ama her gittiği yerde onu takip eden tutkulu gözler varken işini hakkıyla yapamazdı. Dumanı tüten kazana bakmamaya çalışarak kapıya doğru yürüdü.

Odadan çıkarken etrafı kolaçan etti, koridorlarda kimseyi görmeyince hızlı adımlarla oradan uzaklaştı. Kimse bir Perg askerinin işbirlikçi bir Nasra'yla başbaşa kalacağını düşünmeyeceği için kendisinden şüpheleneceklerini sanmıyordu. Yine de sarayın diğer ucuna varana dek kalbi normalden biraz daha hızlı çarptı. Ne de olsa Zincir örgütüne katıldığından beri sadece üç kişi öldürmüştü, Olein gerektiğinde kendisinden faydalanmak için kimliğini gizli, ellerini ise temiz tutmasını istemişti. Zincir'de aldığı eğitim, silah kullanmaktan çok cazibesi ve sözleriyle insanları yönlendirmeye yönelikti.

Karşısına çıkan askerler, onu tanıyınca dostça selam veri-

yorlardı. Beyaz gözbebekli bir yerlinin sarayı kolayca almalarına yardımcı olduğu hikâyesi her yere yayılmıştı.

Tam son koridora girdiğinde, fazlasıyla şişman bir adamla burun buruna geldi, neredeyse çarpışıyorlardı. Göğsündeki armalara bakılırsa, adam üst düzey bir subaydı. Silahsızdı ama rütbesinin verdiği gücü kuşanmıştı. Kocaman gözlerini kırpıştırarak suratına belli belirsiz bir öfkeyle bakıyordu. Kendisine diğerleri gibi sempati beslemediği belliydi.

Subay, tombul işaret parmağını bir hançer gibi uzatıp delikanlının omzuna birkaç defa sertçe vurdu. Derinden gelen tok bir sesle homurdandı.

"Nasra dölü... Seni etrafta çok görüyorum! Umarım belanı aramıyorsun! Sana bir iltimas geçtik, canını bağışladık. Öğüdümü dinle, ayak altında fazla dolanma! Arasket çağırdığı zaman gelip işini yaparsın. O zamana kadar git, ait olduğun delikte bekle."

"Emredersiniz efendim," dedi Zebrekar, abartılı bir şekilde yerlere kadar eğilerek. Şu an en son isteyeceği şey, bir subayı kendisine düşman etmekti.

"Biraz hava almak istedim, odama dönüyorum hemen. Mecbur kalmadıkça çıkmam bir daha. Size verdiğim rahatsızlık için kusura bakmayın."

Şişman adamın yanından usulca geçti, koridorun sonuna doğru hızlı adımlarla yürüdü. Kendisini takip eden delici bakışları hissedebiliyordu.

Ona tahsis edilen mütevazı odaya gelince, yatağına uzanıp derin bir soluk aldı. Odadaki eşyalar bir yataktan, tahta bir masa ve bir sandalyeden ibaretti, daha fazlası sığmazdı, ama burada istediği kadar yalnız kalabileceğini bildiği için şu an kendisine geniş bir vadi kadar ferahlatıcı geliyordu.

Nalita'nın ona hayranlıkla bakan gözlerini ve kaynar sudan çıkardığında gördüğü parçalanmış suratı kafasından silmekte zorlanıyordu. Iyi kızdı aslında şu Nalita, kendisine ne

de büyük bir tutkuyla gülümserdi... İnsanın acı eşiği neydi acaba, ızdırap ne derece olunca zihin kendini kapatırdı? Kadıncağız ölene kadar geçen her saniyeyi hissetmiş miydi? Öyle olmamasını tercih ederdi.

Bu boğucu düşüncelerden kurtulmak için Zincir'de öğrendiği teknikleri kullandı. Gözlerini kapayıp kendisini başka bir yerde hayal etti, yüzüne serin bir rüzgâr çarpıyordu, dört bir yanda yeşillikler uzanıyordu, gökyüzü bulutsuz ve maviydi. Burada olmasının bir sebebi yoktu, sadece istediği için gelmişti, kimse ona zarar veremezdi, kimse onu göremez, yadırgayamaz, yargılayamazdı. Nalita diye biri yoktu, az önceki olay yaşanmamıştı, en azından burada vuku bulmamıştı. Eğitimli zihni bu hayali kabullendi, tüm gerçeklik o yeşil vadi oldu. Uzunca bir süre öylece yattı. Biraz rahatlayınca, hep cebinde taşıdığı siyah taşlı yüzüğü parmağına geçirip Olein'in yüzünü hayal etti.

"Orada mısın?" diye geçirdi içinden, dudaklarını oynatmadan. "Beni duyuyor musun?"

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Zincir liderinin tanıdık sesi duyuldu.

"Buradayım. Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey kontrol altında. Bir sorun çıkmıştı, ama hallettim bugün. İstediğin Perg üniformasını çaldım, birinin fark edeceğini zannetmiyorum. Hem bugün kayıp bir kıyafetten daha fazla sorgulayacakları bir olay oldu. Bir süreliğine herkes bunu konuşacaktır."

"Detayları sormayacağım," dedi Olein. "Bu konuda sana güveniyorum. Peki, istediğim bilgileri alabildin mi? Komutanlara yaklaşman mümkün olacak mı? Bu çok önemli, biliyorsun."

"Komutan Arasket güvenliğine fazlasıyla önem veriyor," diye başını iki yana salladı Zebrekar. Olein'in kendisini göre-

meyeceğini biliyordu, yine de insan biriyle konuşurken alıştığı hareketleri yapmadan duramıyordu.

"Ona ya da yardımcılarına yakın zamanda yaklaşamam. Beni bulundukları kata bile sokmuyorlar. Yemeklerine zehir koymak mümkün değil, defalarca kontrolden geçiyor. Konuşmayı seven birkaç askerle arkadaş oldum, dikkat çekmemek için her seferinde laf arasında tek bir bilgi alıyorum. Bazı zamanlar tüm komutanlar birlikte yemek yiyormuş, savaş planlarını bu yemeklerde konuşuyorlarmış. Zamanını ve yerini öğrenebilirim sanırım, yapabileceğim en fazla bu."

"Yeterli olur," dedi Olein, sakin bir sesle. "Bana komutanların karakterleri hakkında bilgi lazım. İkinci ve üçüncü komutan kim, onlar da Arasket kadar deneyimli mi? Kararlarını neler etkiliyor, güçlü ve zayıf yanları neler? Onları istediğimiz yere getirmek için çok uğraştık, bir sarayı ve yüzlerce askeri feda ettik. Buna değmesi lazım Zebrekar. Bu konuda sana güveniyorum."

"Elimden geleni yapıyorum," dedi genç adam. Gözlerinin önünde yeniden Nalita'nın çırpınan kolları ve acıyla çarpılmış suratı belirdi. Zihnini kontrol altına alması birkaç saniye sürdü.

"Elimden geleni yapmaya devam edeceğim," dedi alnında biriken terleri silerek. "Bundan kuşkun olmasın."

12

Her yönden geliyorlardı, tepeden tırnağa zırhlar içinde, gözlerini kan bürümüş savaşçılar, doru atlarının üzerinde mağrur süvariler, avuçlarından ateş saçan dehşet verici büyücüler, zırh kaplı savaş arabaları ve mancınıklar, önlerine çıkan herkesi dağıtarak ilerliyorlardı. Surlar yıkılmıştı, savunma çökmüştü, Delkarna ordusu paniğe kapılmış bir halde kaçıyordu. Olein, sağından solundan koşarak geçen askerlerinin yüzle-

rindeki korkuyu okuyor, aynı duyguları paylaştığı için onlara tek bir söz söyleyemiyordu. Etrafı kaplayan alevler ve duman yüzünden genzi yanıyordu, nefes almakta çok zorlanıyordu. Bütün bedeni yara bere içindeydi, sağ dizinin üstüne bir ok saplıydı. Tüm duyuları iptal olmuş gibi hiç acı hissetmiyordu.

Yaklaşan düşman güçlerinin ortasında, miğferinde siyah tüyler olan dağ gibi bir adam vardı. Boyu yirmi metreden fazlaydı, gözleri kan rengiydi. Elindeki kocaman gürzü sallayarak yürüyor, her darbede onlarca Delkarna askerini sinek gibi eziyordu. Miğferi yüzünü saklasa da, Olein onun Perg komutanı Arasket olduğunu biliyordu, asla yenilmeyen, her zaman kazanan Arasket...

Kılıcını çekip ona doğru koştu, avazı çıktığınca haykırarak, bir işe yaramayacağını bilse de elindeki soğuk demiri dev adamın ayak bileğine sapladı. Adam insanın aklını başından alan gözleriyle ona yukarıdan baktı, bu bakışlarda acıma, hor görme, ama en çok tiksinme vardı. Sonra çıplak ayağını kaldırdı, bir böcekmiş gibi üzerine basıp onu toprağa yapıştırdı.

Kemikleri bir bir kırılırken, genç kadın Delkarna'nın özgürlüğü için yaptığı tüm fedakârlıkların, çektiği onca acının boşa gittiğini hissetti. Yüzlerce masum insanı boşuna öldürmüştü, nefret ettiği kişilere yıllarca yok yere hizmet etmişti. Yüzüne bakmaktan tiksindiği Aksonit'in yatağına girmesi, kadınlığını o iblise vermesi bile bir hiç uğrunaydı. Bu düşünce, o an kendisine bedeninin pestile dönmesinden çok daha büyük bir ızdırap veriyordu.

Zincir lideri, yatağından bağırarak fırladığında, tüm vücudunu ter basmıştı. Kalbi patlayacak gibi çarpıyordu, rüyasında üzerine binen karşı konulmaz ağırlığı gerçekmiş gibi hissetmişti. Kanın ve cesetlerin kokusu öylesine sahiciydi ki burnunun direği kırılmıştı. Odasında yalnız olduğunu fark edince, derin derin nefes alarak kalp atışlarının yavaşlamasını

bekledi. Sonra yanı başındaki komodinde duran çanağı alıp ılık suyu başından aşağı boca etti.

Son üç gecedir durmadan aynı kâbusu görüyordu ve gün berbat başlıyordu. Yaptığı tüm hesaplamalarda savaşı kaybediyor olmaları sinirlerini iyice bozmuştu. Her sabah yeni planlar, yaratıcı savunma taktikleri geliştiriyordu, içinde bir umut büyüyordu, fakat oturup üzerinde detaylıca düşününce işe yaramayacaklarını, Perg ordusunu durduramayacaklarını fark ediyordu. Bir şanslarının olabilmesi için düşmanı tuzağa düşürmeleri şarttı, fakat hangi tuzağı kurgulasa artık adını ezberlediği Perg komutanı Arasket devasa bir engel olarak karşısına dikiliyordu. Bu ihtiyar kurdu faka bastırma umudunu yitirmeye başlamıştı.

Üstündeki terli geceliği çıkardı, buz gibi suyla uzun uzun yıkandı. Omuzlarında dünkü talimden kalma irili ufaklı taze morluklar vardı. Üzerine bir havlu alıp yatağın kenarına oturdu, başını ellerinin arasına aldı. Bir süre hiçbir şey düşünmeden öylece durdu, kafasını boşaltmak iyi geliyordu. Önce sultan ve adamları, şimdi de Perg ordusu... Yıllardır kendisinden çok daha güçlü düşmanlarla mücadele etmekten yorulmuştu. Zihnini toplamak için yapabileceği en iyi işin bedenini zorlamak olduğuna karar verdi. Saçlarını kurutup hızla giyindi, suratındaki bitkinliği çalışılmış, sahte bir özgüven ifadesi ile değiştirip odadan çıktı.

Zincir örgütünün talim odasına vardığında, yolda haber gönderdiği büyücülerin ondan önce geldiğini gördü. Biri çok uzun boylu ve atletik yapılıydı, doğru hatırlıyorsa adı Emrekton'du. Kalın, gri bir cübbe giymiş, bordo bir kuşak takmıştı. İkincisini ilk defa görüyordu; fazlasıyla şişman ve al yanaklıydı, cildi pürüzlüydü, kocaman burnu soğuk almış gibi kırmızıydı. Koyu mavi cübbesi oldukça şıktı, muhtemelen bir başkasına çok yakışırdı, ama şu an sahibinin çirkinliğini daha koyu hatlarla çiziyordu. Onların arasında duran

ihtiyar başbüyücü Yavken, yaşını unutturacak kadar dinç görünüyordu, siyah cübbesiyle aynı renk kuşağına altın sarısı ve buz mavisi iki yıldız işlenmişti.

Onu fark edince üçü birden başlarıyla selam verdiler. Yavken, kollarını iki yana açıp, "Bugün çok erkencisin, sevgili Olein," dedi. "Geç kalmamak için koşa koşa geldik. Genellikle öğleden sonraları çalışırdık, bu acele nedir böyle?"

Zincir lideri, başbüyücüyü saygıyla selamladı. Sonra sakin bir sesle, "Birkaç saat sonra Sultan Torin ve kurmayları ile toplantım var," diye yalan söyledi. "Sanırım akşama kadar sürer. Yaklaşan savaş için yapılan hazırlıkları konuşacağız. Netleşmesi gereken çok konu var... Gene de günlük çalışmamızı iptal etmek istemedim. Cenk etme vakti geldiği zaman, benim de ordumuz kadar hazır olmam lazım."

"Anlıyorum," dedi Yavken. İkiye ayrılıp uçları düğümlenmiş beyaz sakalını sıvazladı. "Sabah ayini nedeniyle yanımda her zamanki arkadaşları getiremedim. Onların yerine iki genç ama yetenekli büyücü getirdim. Eminim yüzümü kara çıkarmayacaklar. Talim yöntemimiz hakkında kendilerine detaylı bilgi verdim. Biz hazırız, ne zaman istersen başlayabiliriz."

Olein, kılıçlarını kınlarından çıkardı, şans getirsin diye uçlarını topuklarına vurdu. "Vakit kaybetmeyelim," dedi gözleri ışıldayarak. "Antrenman sonrası dinlenip temizlenmem için vakit kalsın. Hünkarımızın huzuruna kan ter içinde çıkmak istemem!"

Güçlü adımlarla odanın ortasına yürüdü ve dizlerini kırıp pozisyon aldı. Bir kılıcını havaya kaldırmış, diğerini önünde yatay tutmuştu. Genç büyücüler köşelere geçtiler, Yavken ise tam karşısındaki duvara sırtını yasladı. Efsunlu sözleri mırıldanmaya başladılar, çok geçmeden yerde bekleyen üç tahta kılıç yavaş yavaş havalandı. Her biri, kendisini yöneten büyücünün cübbesiyle aynı renkteydi.

Daha önceleri gerçek askerlerle talim yapardı, lakin son

seferinde iki delikanlının kaburgalarını kırıp birinin de gözünü çıkarınca, bu çalışmaları iptal etmişti. Görev gereği zaten yeterince insanın canını yakıyordu, yok yere bu sayıyı artırmanın âlemi yoktu. Yavken ona başka bir öneri ile geldiğinde bunu memnuniyetle karşılamıştı. Bu yeni yöntemle sadece kendisi değil, büyücüler de antrenman yapma fırsatı buluyor, üstelik kimse tehlikeye atılmıyordu.

Etrafında dönmeye başlayan tahta kılıçları eğitimli gözleriyle dikkatle seyretti. Hareketlerinden ilk önce hangisinin saldıracağını, kimin savunmada kalıp kimin daha fazla risk alacağını anlamaya çalışıyordu. Havada yükseliyor, alçalıyor, sağa sola yatıyor, kimi zaman tam bir tur atıyorlardı. Sonunda mavi kılıç bir hışımla üstüne atıldı. Çevik bir hareketle eğilip bu hamleden kurtuldu, kılıcıyla sertçe vurup onu duvara savurdu. Hemen ardından diğer kılıçlar da kavgaya karıştılar.

Siyah olanın hamleleri ötekilerden daha kontrollü ve ustacaydı, Yavken doğal olarak yılların deneyimini konuşturuyordu. Gene de kırmızı burunlu şişman delikanlıyı fazla hafife almıştı, kendisini en fazla mavi renklinin hızlı ve sert darbeleri zorluyordu. Üzerine doğru uçan tahta kılıçlarla dakikalarca cebelleşti, bazılarından akrobatik vücut hareketleriyle sıyrıldı, diğerlerini kılıçlarıyla karşıladı. Bir süre sonra siyah olanın yavaşladığını fark etti, Yavken usta bir büyücü olsa da oldukça yaşlı bir adamdı, büyü gücü tükeniyor olmalıydı. Başbüyücü çok geçmeden efsunlu sözleri tekrarlamayı bıraktı ve yönettiği kılıç onu tutan hayalet yok olmuş gibi zemine düştü.

Düşmanın sayısı ikiye inince, Olein'in işi kolaylaşmıştı. Odanın içinde dört dönüyor, kılıçları peşinden koşturarak hasımlarını yoruyordu. Mavi, ona birkaç güçlü darbe indirmeyi başarmış, sırtını ve bir omzunu morartmıştı, ama gri henüz kendisine bir defa olsun dokunamamıştı. İkinci pes eden de gri oldu, uzun boylu geniş omuzlu büyücü, bitkin

bir halde dizlerinin üstüne çöktü, kılıcı havada tutan efsuna bir son verdi.

Olein, soluklanmak için durduğunda, köşede nefes nefese kalmış şişman gençle göz göze geldi. Delikanlının bakışlarında son derece güçlü bir irade ve ürkütücü bir hırs okudu. Sanki o gözlerin ardındaki ruh, hayatı boyunca çirkin bulunmanın, görüntüsüyle dalga geçilmesinin, âşık olduğu kadınlara asla ulaşamayacağını bilmenin, haksızlığa uğramanın intikamını tüm insanlıktan almak için yanıp tutuşuyordu. Birden nedense onu kendisine yakın hissetti, farklı sebeplerle de olsa hayata karşı benzer bir hınç besliyorlardı. Ona saygı duyduğunu bakışlarına yansıtarak başıyla selam verdi. Genç büyücü buna önce şaşırdı, ardından mutlulukla gülümsedi.

"Başlayalım mı?" diye bağırdı Olein, sanki o ana kadar yalnızca ısınıyorlarmış gibi. Terden yüzüne yapışan saçlarını eliyle arkaya attı. "Senden daha fazlasını bekliyorum, ona göre! Bunu yapabilir misin?"

Büyücü öne doğru eğilerek bu jesti için teşekkür etti. Kararlı bir ifadeyle aynı tonda bağırdı.

"Ben hazırım efendim! Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım! Önden buyurun lütfen!"

Bundan sonrası olan biteni sessizce seyreden diğer iki büyücü için oldukça hayret vericiydi. Olein odanın ortasında sanki dans ediyordu, hareketleri muazzamdı, eğilip kalkışları, sıçrayıp koşmaları, kılıçlarını kullanışı, sanki gerçek bir insan değilmiş de büyük bir efsunun eseriymiş gibiydi. Mavi kılıç da bu gösteriye yakışan bir performans sergiliyordu, defalarca geri püskürtülmüş olsa da saldırmaktan asla vazgeçmiyordu. Hatta birkaç defa genç kadına oldukça sert darbeler indirmeyi başarmıştı.

Olein oldukça eğlenmişti, şişman delikanlının gücünün tükenmek üzere olduğunu fark edince, artık zamanı geldi diye düşünüp birden durdu. Sanki buzdan bir elbise giymiş

gibi kaskatı kesildi. Gözlerinin önünde, hayali bir sahnede, bugüne kadar öldürdüğü herkes bir resmi geçit yapmaya başladı. Aksonit'in sarayında ölüme terk ettiği askerler de oradaydı, hançeri göğsüne bizzat kendisinin soktuğu sevgili Derian da. Tahtadan kılıç ona ardı ardına darbeler indirirken, vücudu morluklar içinde kalırken, buna aldırmıyor hatta bundan keyif alıyor gibi karşı koymadan bekledi. Büyücü epeydir süren kavgalarının etkisi altında saldırmaya devam ediyordu, ama çok geçmeden durumun garipliğini o da fark etti. Efsunlu sözleri yavaşlattı, kılıç havada, tam genç kadının yüzünün hizasında asılı kaldı.

O esnada Olein hepsini dehşete düşüren bir nara attı, iki kılıcını birden tahta kılıca doğru savurdu. Darbeleri öyle şiddetliydi ki, tahta üç parçaya ayrıldı, farklı yönlere uçtu. Silahla ruhsal bütünlük sağlayan genç büyücü, içinin parçalandığını hissederek acıyla yere yığıldı.

Zincir lideri, hareketsiz yatan şişman delikanlının yanına yürüdü, kendisinden önce oraya varan başbüyücüye kaygıyla sordu.

"O iyi mi?"

"İyi olacak..." diye mırıldandı Yavken. Diz çöküp avucunu genç adamın alnına koydu, birkaç efsunlu söz söyledi.

"Kalıcı bir zarar görmedi, sadece dinlenmesi gerek. Sınırlarını fazla zorladı, büyüyü zamanında bırakamadı. Gençlik ateşi işte, bazen tehlikeli olabiliyor."

"Uyandığı zaman kendisine tebriklerimi iletin," dedi Olein. "Çok cesurca dövüştü, beni cidden zorladı. Çalışmaya devam etsin, bence onu bu sarayda parlak bir gelecek bekliyor. Şayet Zincir Örgütü'ne katılmayı düşünürse müsait bir zamanda gelsin, beni görsün."

"Bunları duyduğuna mutlu olacak," diye başını salladı Yavken. "Peki, sen nasılsın, son dakikalarda çok darbe aldın. Kırığın falan yoktur umarım, bir şifacı çağırmamı ister misin?

Orada neler oldu öyle, anlayamadım? Kılıç değil de sen büyülenmiş gibiydin."

"Gayet iyiyim," dedi Olein sakince. "Abartacak bir durum yok. Acı eşiğimi ölçmek istedim sadece. Savaşta yalnızca çevik olmak yetmez, gerektiği zaman dayanıklı olmak da gerekir. Fırsat bulmuşken küçük bir deneme yaptım, o kadar."

Ruhundaki ızdırabın ancak bedeni acı çektiği zaman azaldığını bu yaşlı adama nasıl anlatabilirdi ki? O darbeleri yerken kendisini bugünlerde hiç olmadığı kadar iyi hissettiğini... Başbüyücünün omzunu dostça sıvazladı, onları kendi hallerine bırakıp talim odasının kapısına yürüdü.

Birkaç saat boyunca morlukları Esiot çamuruyla sıvazlamak ona çok iyi geldi. Acısı tam dinmese de, bu tedaviden sonra olur olmaz şişmeyeceklerini, hareketlerini yavaşlatmayacaklarını biliyordu. Zihninin geceki rüyalardan uzaklaştığını hissedince artık hazır olduğuna karar verdi. Üzerindeki terli kıyafetleri değiştirip, kendisiyle konuşmak için toplantı odasında bekleyen Orsalin'in yanına gitti.

Yumurta biçimli oda oldukça aydınlıktı, geniş pencereleri eski sultanların mezarlarına gölge yapan kutsal ağaca bakıyordu. Ahşap oymalarla süslü tavanda onlarca mum taşıyan büyük bir avize vardı. Orsalin pencerelerden uzakta, tarih kitaplarıyla dolu bir kütüphanenin başında ayakta duruyordu. Dalgın ve düşünceli görünüyordu, sanki zor bir problemin çözümünü arıyordu. Genç kadının içeri girdiğini fark edince, elindeki kalın kitabı rafa bıraktı, suratına sahteliği çok belli bir rahatlık geldi. Belki içinde bulunduğu duruma hâkim görünmek istiyordu, belki de yalnızca duygularını paylaşmaktan hoşlanmıyordu, Olein için her ikisi de rahatsız edici değildi.

"Düşman ilerlemeye devam ediyor, öyle değil mi?" diye sordu Nasra çetelerinin lideri. "Her geçen gün bize biraz daha yaklaşıyorlar. Adım adım, yoldan sapmadan... Yanan köyler-

den yükselen alevleri artık çok net seçebiliyorum"

"Evet, onları bir türlü durduramıyoruz," diye itiraf etti Olein. Adamın yanına yürüyüp sırtını kütüphaneye dayadı. "İlk başta senin çete taktiklerin işe yaramıştı, ama buna çabuk çözüm buldular. Artık tuzaklarımıza pek düşmüyorlar."

Orsalin, kollarını kavuşturup uzaklara baktı.

"Moral vermek için herkese zafer yakın diyorum. Mutlaka kazanacağız, iblisleri önümüze katıp kovalayacağız, buna benzer hamasi laflar... Ama bizimkinden güçlü bir orduyu, bizim kadar iyi bir komutan yönetirken bu savaşı kazanmamız zor."

"Haklısın," dedi genç kadın, içini çekerek. "Benim de kendimi çaresiz hissettiğim anlar oluyor. Gene de ümitsizliğe kapılmayalım. Onları Aksonit'in sarayına boşuna yönlendirmedim. İçeride bir ajanım var, bana tüm komutanları hakkında bilgi aktarıyor. İçlerinden birini kullanabiliriz, diye düşünüyorum. En azından bunu deneyebiliriz."

"Aklındaki nedir?"

"Sana detayları anlatamam," dedi Olein. "Ama onunla konuşup kendi safımıza çekebilirim belki. Kolay olmayacak, kimseye fark ettirmeden saraya girmeliyim. Onu münasip bir yerde sıkıştırmalıyım. Yalnız gitmem gerek, kalabalık olursak dikkat çekeriz."

Kollarını kavuşturup Nasra liderinin suratına dimdik baktı.

"Onlara Aksonit'in sarayını armağan etmemin bir sebebi daha vardı. Oraya girmenin gizli bir yolunu biliyorum. Bunu daha önce başarmıştım, yine yapabilirim sanırım. Torin'le konuştum, ikna etmek zor oldu ama onayını aldım. Birkaç gün sonra yola çıkıyorum."

"Çılgınca planlarından biri daha..." diye hayretle başını iki yana salladı Orsalin. "Ne diyeyim, umarım başarırsın Olein. Her gün karşıma yeni bir sürprizle çıkıyorsun! Perg

ordusu ne kadar güçlü olursa olsun, onların yerine seninle savaşmak istemezdim doğrusu."

Olein güldü. Nasra'nın beyaz gözbebeklerine bakıp merakla sordu.

"Senin saraydaki hayatın nasıl gidiyor? Canını sıkan birileri var mı? Komutanlar sonunda varlığını kabullenmeye başladı mı?"

"Ben yokmuşum gibi davranıyorlar," diye omuz silkti adam. Kütüphaneden birkaç adım uzaklaştı, odanın ortasındaki yuvarlak ahşap masaya yaslandı. "Sultana ve sana isyan edip bana zarar vermezler, ama ne bugün ne de yarın beni kabul edecekler. Açıkçası ben de onlara karşı hoş duygular beslemiyorum, işimi yapmama engel olmasınlar, yeter. Yıllarca birbirimizi öldürmeye çalıştık, bir anda dost olmamızı beklemek anlamsız. Nasra çeteleri her şeye rağmen bu savaşta sizinle birlikte kılıç savurmaya devam edecek. Bunu Delkarlar için değil, kendi halkımız için yapacağız."

"Savaşı kazanırsak, bu zafere olan katkınız bir şeyleri değiştirebilir," dedi Olein samimi bir sesle. "Bir Nasra liderinin, Delkarna'nın özgürlüğü için savaşmış olması unutulmayacaktır. Bu yaşananlar tarihimizde bir dönüm noktası... Perg ordusunu toprağımızdan birlikte kovabilirsek, iki halkı barıştırmak çok daha kolay olacak."

"Ben o kadar umutlu değilim," dedi Orsalin, acı bir sesle. "Açıkçası, bu ordunun başı sensin ve herkes bir savaş dahisi olduğunu düşünüyor. Böyle düşünmekte haklılar da, bunu defalarca kanıtladın. Şayet zafer kazanırsak, Delkar halkı ve ordusu bunun için yalnızca sana minnet duyacaktır. Gözbebekleri beyaz olan birine değil... Nasralar olmasaydı da bu savaşı kazanırdık, diyecekler. Olein yine bir yolunu bulurdu, diyecekler; değişen hiçbir şey olmayacak. İyi niyetini ve çabalarını takdir ediyorum, gerçekten, sana saygı duyuyorum. Ama kendimizi kandırmamak lazım."

Olein, şöminedeki alevleri dalgın bir ifadeyle seyreden adamı baştan ayağa süzdü. Söylediklerini aklında iyice ölçüp biçti, ne yazık ki çete lideri haklıydı. Kendisi bayrağı taşıdığı müddetçe kimse Nasraların bu savaştaki katkısını fark etmeyecekti. Bir süre onun sessizliğine iştirak etti, bu arada zihninde sayısız düşünce parlayıp söndü. Nihayet ne yapması gerektiğine karar verebildiğinde, birdenbire hayatı boyunca hissetmediği kadar yoğun bir huzur duydu. Evet, aklına gelen yeni plan, tüm soruların cevabı, tüm sorunların çözümüydü. Yüzüne yumuşak bir ifade yayıldı.

"Şayet durum buysa, biz de o zaman bu savaşı senin kazanmanı sağlarız," dedi kelimelerin üstüne tek tek basarak. Orsalin'in başını çevirip soran gözlerle ona baktığını görünce tebessüm etti.

"Bana güven. Ne yapacağımı iyi biliyorum. Sen orduyu yönetmek için hazırlan, yeter. Bizi zafere ve barışa sen götüreceksin."

13

Nekrot yılanı, Delkarna'da yaşayan yılanlar arasında kanatları olan iki türden biriydi. İnce ama uzun vücuduna kıyasla kanatları küçük olduğu için ancak çok mecbur kalırsa havalanırdı. Sürünmek hem daha keyifliydi hem de yerde yiyecek bulmak havada bulmaktan çok daha kolaydı. Bacağından yukarı tırmandığı kadının ölü olup olmadığını henüz anlayamamıştı. Eğer hayattaysa kendisini fark etmemiş olması düşük bir ihtimaldi, ama put gibi hareketsizdi. Belki fazla sarhoştu, sızmıştı ya da baygındı, çünkü ölü gibi kokmuyordu. İnsanların en lezzetli yerleri boyunlarıydı, o yüzden kimse onu engellemezken oraya bir an evvel ulaşmak istiyordu. Kadının belini geride bıraktıktan sonra, göğüslerinin arasına süzüldü. Terli boynundan gelen tatlı kokuyu alınca ağzı iştahla açıldı,

iğne şeklinde dilini dışarı çıkardı. Tam hedefine varacaktı ki, güçlü bir el onu kanadından yakalayıp uzaklara fırlattı.

Olein, nekrot yılanı vücudunda dolaşırken kıpırdamamak için kendini zor tutmuştu. Yakınlardaki nöbetçiler neyse ki zamanında uzaklaşmıştı, yoksa aç hayvanın etiyle beslenmesine engel olamayacaktı. Etrafı kolaçan eden iki askerin kendisini duyamayacakları bir mesafeye ulaşmalarını sabırla bekledi. Sonra ağaçları siper alarak ilerlemeye devam etti.

Atından saatler önce ayrılmıştı. Perg ordusunun epey bir kısmının ormanda kurulmuş çadırlarda kaldığını bildiği için civarda çok nöbetçi olacağını tahmin etmişti. Yayan ilerlerken onlardan sakınması daha kolaydı. Sadece gözlerini açıkta bırakan ve bedenini sımsıkı saran siyah kıyafeti, gecenin karanlığında onu iyi saklıyordu. Biraz yorulmuştu, ama istediği noktaya neredeyse gelmişti.

Parmağındaki yüzüğü sıvazladı, dikkatini zihnine toplayıp Zebrekar'ın yakışıklı suratını hayal etti.

"Tünele girmek üzereyim. İçeride her şey hazır mı?"

Kısa bir sessizlik oldu. Bu onu kaygılandırdı, genç adamın şu an tetikte ve ondan haber bekliyor olması gerekirdi.

"Bir dakika..." diye bir ses duydu zihninde. Zebrekar'ın sesi miydi, emin olamadı, boğuk ve belli belirsizdi. Her an ağaçların ardından çıkabilecek nöbetçilerin verdiği tedirginlikle bekledi. Yakalanmaktan, ölmekten değil ama planını uygulayamamaktan korkuyordu.

"Tamam, geçti," diye yeniden duyuldu ses. Bu defa genç adamın sesi olduğu belliydi.

"Az önce odamın kapısına iki asker geldi. Bana bir cinayet hakkında sorular sordular. Onlar gidene kadar rahat konuşamadım."

"Anladım," dedi Olein. "Ben tünele yaklaştım, içeri girdikten sonra çok hızlı hareket edeceğim. Yüzüğe odaklanmam, sana seslenmem zor olur. Bu muhtemelen son konuşmamız olacak. Tüm hazırlıklar tamam mı?"

"İstediğin her şeyi yaptım," dedi Zebrekar. "Üniformayı dediğin yere bıraktım. Hemen hemen senin ölçülerinde, üstüne uyacaktır. Pencerenin tam kapanmaması için kilidini bozdum, hafifçe itsen açılır. Bu gece etrafta çok nöbetçi var, dikkatli ol. Ben odamdan çıkamam muhtemelen."

"Her şey için teşekkür ederim," dedi Olein içtenlikle. "Çok iyi bir iş çıkardın. Umarım bu gece karşılığını alacağız. Yakında görüşmek üzere."

"İyi şanslar," dedi Zebrekar. Zihnindeki sessizliğin huzur verici olduğunu düşündü. Genç kadına yardım etmeleri için bildiği tüm tanrılara dua etti.

Olein, önündeki dalları ve otları iki yana ayırıp aralarından zor bela geçti. Mağaraya girdiğinde içinde bir huzursuzluk büyüdü, eskiden buraya geldiğinde yaşadığı acı verici anılar üzerine hücum etmişti. Prens Aksonit'e istediklerini yaptırabilmek için onun yatağına girmesi, sapıkça arzularını bedeninde uygulamasına izin vermesi, hayatı boyunca yaptığı en büyük fedakârlıklardan biriydi. Onunla gizlice buluşmak için saraya bu tünelden girerdi. Günün birinde burasının çok daha büyük bir amaca hizmet edeceği hiç aklına gelmezdi.

Sırtına asılı meşaleyi tutuşturup yürümeye başladı. Dar bir tünelde saatler süren sakin bir yürüyüşten sonra, karşısına yosunlarla kaplı taştan bir duvar çıktı. Meşaleyi tavana yaklaştırdı, aradığı çıkıntıyı bulunca yukarı doğru itti, bir kapak gıcırdayarak yana kaydı. Yüzüne yağan toz ve taş parçalarını eliyle temizledi.

Güçlü elleriyle deliğin kenarına tutunup kendisini yukarı çekti. Çevik bir hareketle bir adam boyu yüksekliktekı tünele tırmandı. Kapağı yerine yerleştirdikten sonra, taş döşeli duvarlar arasında yürümeye başladı.

Yolun sonunda üzerine çeşitli şekiller çizilmiş ağır, demir bir kapı vardı. Bu kapıyı prensin büyücüleri en güçlü koruma büyüleriyle mühürlemişlerdi, arkası sıradan bir duvar gibi gö-

rünürdü, Perg askerlerinin fark etmesi neredeyse imkânsızdı. Boynuna asılı zincirin ucundaki anahtarları çıkardı, kapının üstündeki üç kilidi teker teker açtı. Yumruklarıyla iterek kapıyı geçebileceği kadar araladı.

İçine girdiği yer eski bir mahzendi, Zebrekar birkaç gün önce inip kontrol etmiş, burayı kimsenin mesken tutmadığından emin olmuştu. Fazlasıyla nemli olması nedeniyle Perg askerleri mahzeni uyumak yerine ıvır zıvırlarını koymak için kullanıyordu. Tahta kutuların yığılı olduğu yere gitti, üstteki-lerden birinin içinde zincir ajanının kendisi için bıraktığı üniformayı buldu. Hızlıca üzerindeki kıyafetin üstüne geçirdi, civarda bir ayna yoktu, ama şu an sıradan bir Perg askerinden farklı görünmediğine kalıbını basardı. Duvardaki sönük meşaleleri belirli bir sırada aşağı çekince, zincirli kapının yanında minik bir geçit açıldı. Sadece birkaç saniye açık kalmaya ayarlanmış bu gizli kapı, o mahzenden çıktıktan hemen sonra sessizce kapandı.

İlk iki katı aşmakta pek zorlanmadı, kendi işleriyle fazlasıyla meşgul olan askerler, yanlarından sakince geçen kadına baktıklarında, dikkatlerini çeken tek şey güzelliği olmuştu. Üstteki katlar ise subay katlarıydı ve oraya sıradan askerlerin izin almadan çıkması mümkün değildi. Bu yüzden boş bir oda bulup üzerindekileri çıkardı, gece karanlığında görünmesini zorlaştıracak siyah deri kıyafetiyle kaldı. Pencereyi açıp ucu zincirli halatı yukarı fırlattı, iki kat yukarıdaki camın pervazına takmayı ilk denemesinde başardı.

Zifiri karanlıkta, düz bir duvara halatla tırmanmak başlı başına yetenek gerektiriyordu. Bunu yaparken sert bir rüzgârın esmeye başlaması, en son isteyeceğiniz talihsizlikti. Olein, ilk katı aştığında halatın kaygı verecek kadar sağa sola oynadığını fark etti. Zincir yerinden çıkmadan oraya ulaşmak için daha hızlı tırmanmaya başladı. Tam halat boşluğa düşecekken bir eliyle pervaza tutunmayı başardı, ama dengesini

kaybedince omzuna asılı minik torba kayıp kayalıklara doğru düştü. Kendisini yukarı çekip camdan içeri girdikten sonra, tedirginlikle aşağı baktı, ama düşen torba kimsenin dikkatini çekmemişti. Ok tabancası içinde olmasa, onu kaybettiğine hiç üzülmezdi.

Perg ordusunun komutanları, bu gece savaş hazırlıklarını konuşmak üzere bir araya gelmişti. Sarayın yemek salonu oldukça genişti ve altıgen şeklindeydi, yüksek tavanın dört köşesinde birer nöbetçi balkonu vardı. Arasket, elindeki altın kadehten bir yudum aldıktan sonra hemen yanında oturan başyardımcısı Pelreki'ye döndü ve mutlu bir ifadeyle güldü.

"Ah... Gerçekten leziz! Sineklerle dolu bir orman yerine bu güzel sarayda olmak hoş, öyle değil mi?"

Pelreki hoşnutsuz bir ifadeyle omzunu silkti.

"Ben ormanı severim efendim. Göğe bakınca yıldızları görmeyi hiçbir şeye değişmem. Dört duvar arasında kapalı kalmak, zindana tıkılmak gibi..."

"Bunu söylemene şaşırmadım!" dedi Arasket. Kadehini havaya kaldırdı, kristal yüzeyinde yansıyan ışıkları seyretti. "Seni kurtların büyüttüğüne dair söylentilerde gerçeklik payı olduğuna hep inandım zaten! Ağaçların arasında evinde gibisin. Rahat sana batıyor, ben de bu yönünü seviyorum. Yakında yeniden yola çıkacak olmamız seni heyecanlandırıyordur eminim."

"Evet efendim," dedi adam başını sallayarak. "Epeydir burada pinekliyoruz. İpek çarşaflar, kadife perdeler, benim gibi köy çocuklarına göre değil. İlerlemeye devam etmek bana iyi gelecek."

"Senin gibi köy çocuklarının şerefine içiyorum!" dedi Arasket, içten bir sevgiyle. "Bu savaşları sizin gibi dayanıklı adamlar sayesinde kazanıyoruz."

Kalan içkisini bir dikişte bitirdikten sonra, kadehi masaya bıraktı.

"Şaka bir yana, bu molaya ihtiyacımız vardı. Delkarnalılar beklediğimizden çetin çıktı, çete taktikleriyle bizi epey hırpaladılar. Askerlerin dinlenmesi iyi oldu, zorlu günler bizi bekliyor. Onlar senin benim gibi eski toprak değil, sevgili dostum, çoğu yeni yetme delikanlılar. Sınırlarını zorlamamak lazım."

Soritek, masadaki sohbet devam ederken kendisini rahatsız hissediyordu. Kahrolası herifler savaştan bahsederken sözcükler neredeyse şehvetle çıkıyordu dudaklarının arasından. Ölmek ve öldürmek onlar için çocuk oyuncağıydı sanki. O âna kadar sessizce dinlemekle yetinmişti, ama yola çıkma konusu açılınca heyecanlandı.

"Sultanlık Sarayı'na ne zaman varırız? Birkaç hafta içinde orayı da alırız, öyle değil mi? Herhalde önümüzdeki ay bugünlerde Perg'e dönmüş oluruz. Gemilere köylerden erzak koymak lazım."

Arasket, damadına alaycı gözlerle baktı. Genç adamın bir an evvel ülkesine dönmek için yanıp tutuştuğunu gayet iyi biliyordu. Savaş hiç sana göre değil çocuk, diye geçirdi içinden. Bir ona bir Soritek'e şaşkınca bakan Pelreki'ye göz kırpıp gülümseyerek yanıt verdi.

"O kadar çabuk değil, evlat. Sultanlık sarayına yürümemize daha çok var. Sen planlarımızdan epey uzak kalmışsın anlaşılan. Delkarna ordusu tüm güçlerini orada topladı, bizi sağlam bir direniş bekliyor. Öncesinde onların direncini kıracak hamleler yapmamız lazım."

Üçüncü Komutan Onmat, bu sözlere başını sallayarak destek verdi. Tabağındaki enfes etleri bu son yemeği olacakmış gibi aceleyle ağzına tıkıştırıyor olsa da, kulağı konuşmadaydı.

"Ne gibi?" diye sordu Soritek, mutsuz bir sesle. Bu işin uzayacak olmasına mı daha çok bozulmuştu, yoksa diğer komutanların yanında kendisine evlat diye seslenilmesine mi, emin değildi.

"Nasralarla Delkarların birleşmesi işimizi zorlaştırdı. Bu

birliği bozabilirsek Sultanlık sarayını çok daha kolay alabiliriz. Hem biz etrafı yakıp yıkıp ülkemize dönmek için gelmedik, burada kalıcı bir hâkimiyet kurmaya geldik. Sarayları fethetmek yetmez, halkı bizim yönetimimize alıştırmalıyız. Karaya ilk ayak bastığımızda bazı hatalar yaptık, Nasra ya da Delkar diye ayırmadan yolumuza çıkan her köyü ezip geçtik. Artık Nasra halkını yanımıza çekmemiz gerek, bizim hâkimiyetimizde Delkarların onlardan esirgediği özgürlüğü bulacaklarına onları inandırmalıyız."

Kadehinden büyükçe bir yudum aldı, sonra masadaki işlemeli mendille dudaklarını sildi.

"Anlayacağın, savaşın ikinci aşamasına geçiyoruz. Bir yandan civardaki Delkar köylerini bir bir ezeceğiz, diğer yandan Nasralarla işbirlikleri kuracağız. En azından sultanın ordusuyla aramızda tarafsız kalmalarına yetecek kadar kalplerini kazanmalıyız. Bu yüzden Delkar köylerinden toplayacağımız ganimeti onlara dağıtacağız. Elbette bunlar göstermelik, ülkede tam bir hâkimiyet kurunca tüm Delkarnalılar Perg için çalışan ucuz iş gücü olacak, ama o âna dek düşmanlarımızı ikiye bölmek en iyisi."

Soritek, Arasket'in sözlerini dinlerken kendisini bir zindanda zincire vurulmuş gibi hissetti. Bu tür politik oyunlar fazlasıyla zaman alırdı, Sultanlık Sarayı'na yürüyüşleri aylar sonrasına kalacağa benziyordu. Perg'e ve karısına dönmek artık ona asla ulaşılmayacak bir hayal gibi gelmeye başlamıştı. Önündeki kadehi aldı ve kafasındaki acı verici düşünceleri susturmak için tek dikişte sonuna kadar içti.

O sırada gökten masaya bir kadın indi. Olein, salona bakan pencerelerden birini açınca hiç zaman kaybetmeden aşağı atlamıştı. Planını uygulamak için tek bir şansı olacağını biliyordu, bu noktadan sonra iş çevikliğine ve hızına kalmıştı. Etraftaki herkes şaşkınlık içinde donakalmışken, en yakınında oturan Onmat'ın boğazını bir hamlede kesiverdi. O kan-

lar içinde yana devrilirken, masanın üzerinde olanca hızıyla koştu, ayağa kalkmaya çalışan Pelreki'nin göğsüne kılıcını sapladı.

Balkon nöbetçileri tabancalarını o yöne doğrultmuşlardı, sağından solundan oklar geçiyordu. Bir tanesi tam ayağının dibine saplandı. Gürültüyü duyan kapı nöbetçileri mızraklarıyla içeri dalmış kendisine doğru koşuyorlardı. Arasket, sandalyesinden fırlamış, kılıcını çekip savunma pozisyonu almıştı. Aralarına giren bir nöbetçinin mızrağından kurtuldu, çevik bir hareketle adamın başına basıp zıpladı, masanın üstünden uçup başkomutanın üzerine ölüm tanrısı gibi indi. Yaşlı komutan, kalbine giren çeliğin soğukluğunu tüm bedeninde hissetti, kılıcını beyhude yere savurdu. Ağzından kan boşalarak dizlerinin üzerine çöktüğünde, yaşananların gerçekliğine inanabilmiş değildi.

Olein, o esnada sırtında bir acı hissetti. Arkasına döndüğünde sağ göğsünün hemen yanına ikinci bir ok saplandı. Aşağı atlamaya karar verdiği an bu işin nasıl biteceğini biliyordu. Bugüne kadar doğru olanı yapmak için sayısız insanı kurban vermişti, birçoğunun canını kendi elleriyle almıştı, zamanı geldiğinde kendisini de aynı sonun bekleyeceğinden hiç şüphesi olmamıştı. Ölümü bu savaşı kazanmalarını sağlarsa, Delkarna'ya barış getirirse, bu fazlasıyla yeterliydi. Şayet bu bile zafer için yetmeyecekse, bugüne kadarki tüm çabaları öyle ya da böyle boşa gidecekse, bunu görmek için hayatta kalmak istemiyordu.

Masanın diğer ucunda kıpkırmızı bir suratla oturan, donup kalmış adama gülümsedi. İçinde kalan son güçle kılıcını fırlatabilir, onu da diğerlerinin yanına gönderebilirdi, ama bunu yapmadı. Yanına ulaşan iki nöbetçi hemen hemen aynı anda mızraklarını karnına soktular. Vücudu büyük bir acıyla kasıldı, kolları iki yana açıldı, kılıç elinden düştü. Daha önce hiç bu kadar canı yanmamıştı, ama kendisini çok mutlu

hissediyordu. Çünkü bu artık çekeceği son acıydı. Yalnızlığın acısı, kendisine korkuyla bakılmasının acısı, sevdiklerini kaybetmenin acısı, iyi insanların canını yakmak zorunda kalmanın acısı, içindeki isyanı ve kalbindeki ızdırapları bastırmak için kendi kendine yaşattığı acılar, hepsi bitiyordu. Bedenine giren üçüncü mızrakla, bir heykel gibi masanın üstünde hareketsiz kaldığında, suratında artık hep orada olacak bir gülümseme vardı.

14

Siyah kısrağın üzerinde, göğsüne federasyonun on altı pençeli ejderha arması kazınmış gösterişli zırhıyla dimdik oturan adam, demir eldivenli elini kaldırıp askerleri magrurca selamladı. Perg ordusundaki en yaşlı subaylardan Launo, sadece gözlerini açıkta bırakan silindir şeklinde miğferi ve altın işlemeli mor pelerini ile bu adamın Arasket'e ne kadar çok benzediğini düşündü. Şanlı komutanlarıyla özdeşleşmiş o zırhın içinde şu an bir başkasının olduğunu bilmek garip ve hüzün vericiydi.

Soritek, iki yana dizilmiş yalın kılıç askerleri, mızraklı süvarileri, kırmızı savaş cübbelerini giymiş büyücüleri, okçuları ve diğerlerini selamlarken, içinde bulunduğu durumu en az Launo kadar garipsiyordu. Dün akşam biri kendisine sabah uyandığında ordunun başına geçeceğini söylese, nek birasını fazla kaçırıp sarhoş olduğunu düşünürdü. Gökten inen kadın, hiç beklemediği bir anda ona koca bir ordu armağan etmişti, askerlerin mızraklarıyla delik deşik olmadan hemen önce kendisine gülümsemiş, bunu senin için yaptım der gibi gözlerine imalı imalı bakmıştı. Bunun yalnızca bir yanılsama olduğunu biliyordu; işin gerçeği, kadın diğer komutanları öldürürken o uzağında kalmıştı, tek mantıklı açıklama buydu, kendisini neden bilerek hayatta bıraksın ki? Ona asıl hediye

veren şans tanrılarıydı, bundan şüphesi yoktu.

Bugün askerlerin karşısına çıkarken, Arasket'in büyük savaşlarda kullanmayı adet edindiği zırhı giymeyi özellikle istemişti. Orduda pek şanlı bir isminin olmadığını biliyordu, subaylar arasından kendisini bu göreve layık görmeyecek haddini bilmezler çıkacağını da tahmin ediyordu. Yaşlıların gözünde toy bir çocuk, diğerlerinin nezdinde Arasket'in damadı olmasa bu makamlara gelemeyecek bir fırsatçıydı. Ama hiçbiri ordu kurallarına saygıda kusur etmezdi ve bu zırhla, bana değil rütbeme boyun eğin, diyordu. Etrafındaki gözlerde gördüğü kabullenme haklı olduğunu gösteriyordu.

Hemen arkasında at süren Launo'ya döndü ve eliyle yanına gelmesini işaret etti. Bu yaşlı adamın subaylar arasında nüfuz sahibi olduğunu biliyordu, onu yakınında tutmak işini kolaylaştıracaktı.

"Sevgili Launo," dedi dostça bir sesle. "Arasket seni severdi. Sana çok güvenirdi. Benim de senden hiç şüphem yok. Seni ikinci komutanım ilan ediyorum, bundan sonra sağ kolum olacaksın. Üçüncü ve dördüncü komutanları sen belirle, subayları benden iyi tanıyorsun, sadık kişiler olmalarına özen göster. Haddini bilmez, ukala tipler olmasın. Sonra birlikte orduyu sefere hazırlayın. Yeterince oyalandık, en kısa sürede harekete geçiyoruz."

"Hedefimiz nedir efendim?" diye sordu Launo, beklemediği bu iltifattan hoşnut bir sesle. "Civar köyleri mi temizleyeceğiz."

"Hayır, artık garipan köylülerle vakit kaybetmek yok," dedi Soritek. "Buraya Delkarna Sultanı'nı devirmeye geldik, yapacağımız da aynen bu olacak. Doğrudan Sultanlık sarayına yürüyoruz. Orayı tüm gücümüzle ve hiddetimizle vuracağız, ateşe ve kana boğacağız. Birkaç hafta sonra Delkarna'nın her köşesinde Perg bayrakları dalgalanacak. Çok yakında ülkemizde, kendi yataklarımızda uyuyor olacağız."

Yaşlı subayın gözlerindeki şüpheyi fark eden genç komutan, istemeye istemeye ekledi.

"Arasket de böyle planlamıştı. Hayatta olsaydı aynı şeyi yapacaktı. Diğer subaylara bunu söylersin."

Arasket savaş planlarını sadece dört ordu komutanı ile paylaşırdı, onlardan hayatta kalan sadece Soritek'ti. Bu yüzden ne Launo ne de diğerleri söylediklerini yalanlayabilirdi. Soritek, bu güne kadar sevdiğim kadının babası diyerek onun ürkek planlarına, aşırı tedbirli hallerine hep boyun eğmişti; görmezden gelinmeyi, hor görülmeyi kabullenmişti; lakin sonunda onun da sırası gelmişti. Perg ordusunun gücünü ve kendi savaş dehasını burada herkese kanıtlayacaktı. Ülkesine Delkarna fatihi olarak dönecek, hep öyle hatırlanacaktı.

Perg'e dönme fikri birden içini mutlulukla doldurdu. Gözlerinin önünde karısının güzel yüzü belirdi, ona tebessüm ediyor, sanki bakışlarıyla, seni çok özledim, diyordu.

"Ben de seni çok özledim sevgilim," diye mırıldandı müfferin içinde. Elini yeniden havaya kaldırıp kendisini merakla seyreden askerleri selamlamaya devam etti.

Seramoni sona erdiğinde, Soritek, eşyalarının o güne kadar hiç kullanılmayan gösterişli komutanlık otağına taşınmasını emretti. Launo'dan Baltacılar Birliği'nin başı Kandersin'i yanına göndermesini istedi.

Üstlerine hayvan postları giyen, balta dışında bir silah taşımayan bu adamlar, ordu içinde bir efsane gibiydi. Kendilerine ait, büyük ve siyah bir otağda kalır, onlara özel hazırlanan yemekleri yerlerdi. Yalnızca sıradan askerler düşmanla baş edemediği zamanlar çadırlarından çıkar, onun dışında savaşa karışmazlardı. Bir defasında yüzlerce süvarinin bastıramadığı bir isyanın üzerine otuz kişi yürümüş, asilerden geriye vadiyi kaplayan vücut parçalarından başka bir şey kalmamıştı.

Bu birliğe halktan insanlar giremezdi, üyeleri haramilerden ve eli kanlı katillerden devşirilirdi. Bir sebepten kan dök-

müş, çıngar çıkarmış, zindana atılmış gençler özenle elenir, özgürlükleri karşılığında hayatlarını Baltacılar'a adamaları istenirdi. Bu isteği reddetmenin cezası ölüm olacağından, şimdiye kadar kabul etmeyen çıkmamıştı. Yıllar süren zorlu bir eğitime tabi tutulurlar, kan dökmeye alışkın, ölümden korkusu olmayan güçlü savaşçılara dönüşürlerdi. Pek çoğunun telef olduğu bu eğitimin bir safhasında, baltalarıyla tek başlarına bir aslan, bir kurt ya da onlara benzeyen bir yırtıcı avlamaları istenirdi. Başarabilenler, hayatları boyunca öldürdükleri hayvanın postunu giyerlerdi.

Baltacıbaşı Kandersin, birliğe on iki yaşında katılmıştı. Babası öldükten sonra annesine tecavüz eden bir oduncuyu yirmi defa bıçaklayarak öldürdüğü için ceza almasa da, iki sene sonra aynı adamın evini tüm ailesi içerideyken yaktığı için zindanı boylamıştı. Parmaklıklar ardında, dört kişiyi daha yaratıcı yöntemlerle öldürünce, Baltacılar için adam seçenlerin dikkatini çekmişti. Önce eğitimde sonra da cenk meydanında maharetlerini sergiledikçe basamakları hızla tırmanmış, sonunda Baltacıbaşı unvanını bileğinin hakkıyla kazanmıştı.

Komutanlık otağına girince etraftaki ipek minderler ve altın sırmalar yüzünden suratını buruşturdu. Tüllerle çevrili simli bir döşeğin üstü, kuş tüyü yastıklarla doluydu. Burası bir ordu çadırından çok, süslü bir kadının yazlık mekânına benziyordu. Hakkında pek iyi şeyler duymadığı genç komutana, beni niye çağırdın, der gibi bakıp girişte sessizce bekledi.

"Şanlı Kandersin..." diye kollarını iki yana açtı Soritek. Tepeden tırnağa kas yığını adamın omuzlarındaki kaplan postuna hayranlıkla baktı. "Sonunda tanışabildiğimize sevindim! Arasket, seni ve adamlarını bizlerden bir sır gibi saklıyordu. Nasılsın, yeni komutanından bir isteğin var mı? Otağımızdan memnun musunuz, yeterince rahat mı?"

"Biz buraya rahat etmeye gelmedik," dedi Kandersin kaşlarını çatarak. "Beni neden çağırdınız?"

Soritek, Baltacıbaşı'nın pek sohbet seven biri olmadığını anlamıştı.

"Olanları biliyorsun... Sevgili komutanımız Arasket, hainçe bir suikastın kurbanı oldu. Pelreki ve Onmat da öyle, başınızdaki tek yetkili komutan benim artık. Savaş bitene kadar hayatta kalmam çok önemli, askerlerimiz bir komuta değişikliğini daha kaldıramaz. Ordudaki en seçkin savaşçılar hiç şüphesiz Baltacılar Birliği. Bu yüzden Perg düşene kadar, senin ve adamlarının benim özel korumam olmanızı istiyorum. Otağınızı buranın yakınına kurun, kapımda da daima sizden birileri dursun. Benimle görüşmek isteyenler mutlaka önce senden geçsin. Bunu ne zamana kadar ayarlayabilirsin?"

Kandersin, karşısında ufak tefek kalan adamı ilk defa görüyormuş gibi baştan ayağa süzdü. Duyduklarını komik bulmuşçasına gülümsedi, çatık kaşları gevşemediği için bu tebessüm sert hatlı yüzüne korkutucu bir görünüm verdi. Kocaman eliyle gür sakalını sıvazladı, güçlü bir sesle, tane tane konuştu.

"İyi dinle delikanlı! Delkarna ordusunun komutanı olabilirsin. Ama benim komutanım değilsin! Arasket bile değildi. Arasket, Baltacıbaşı'nın bir komutanı olmadığını, olamayacağını bilirdi. Adamlarım sadece benden emir alırlar. Ben de yalnızca Federasyon Başkanı'nı dinlerim. Sen ve ordun, işleri yüzünüze gözünüze bulaştırırsanız, o zaman biz devreye gireceğiz. Bu savaşı sizin yerinize kazanacağız. Onun dışında ne hayatta kalmanı umursarız ne de kıçını toplarız. Yeterince açık mı, yoksa başka yoldan anlatayım mı!"

Soritek, dev adamın elinin sırtına asılı baltasına gittiğini görünce korkuyla yutkundu. Dışarıda bir düzine asker bekliyordu, ama Baltacıbaşı hakkında işittikleri doğruysa, birkaç düzine bile onu kurtarmaya yetmezdi. Yönetecegi binlerce adam varken bir avuç kanlı katile komutanlık taslamasına gerek yoktu. İşi tatlıya bağlamak için nazikçe gülümsedi.

"Sinirlenme hemen, sadece bir ricada bulunmuştum. Senin için uygun değilse, bir daha dile getirmem. Ordumuz için ne kadar değerli olduğunuzu biliyorum, haklısın, sizi böyle önemsiz işlerle meşgul etmemeliyim. Adamlarının yanına dönebilirsin. Benden bir isteğin olursa yerimi biliyorsun, ne zaman dilersen uğra lütfen."

Kandersin, elini baltanın sapından çekti, başıyla üstünkörü bir selam verdi. Mağrur bir tavırla dönüp geniş adımlarla çadırı terk etti.

Soritek, alnında biriken teri ipek mendiliyle kurularken, yeni otağının ne kadar güzel olduğunu düşünüp, az önceki konuşmayı unutmaya çalıştı.

Perg ordusunun Sultanlık Sarayı'na yürüyüşü iki hafta sürdü. Binlerce askerleri, atları ve savaş arabalarıyla ağaçların arasından akan bir seli andırıyorlardı. Taş yuvaları orman devlerinin kaşıkları gibi görünen görkemli mancınıklar, gergedana da file de aynı oranda benzeyen Vakiotlar tarafından çekiliyordu. Vakiotlar evcil hayvanlar arasında en güçlüleriydi, iki tanesi bir mancınığı süvarilerin hızına ayak uydurarak çekebiliyordu. Daima açık duran ağızlarından nefes alır, birer boruyu andıran burunlarından verirlerdi, bunu yaparken etrafa yoğun, beyaz bir duman salarlardı. Öyle ki uzaktan bakanlar, geçtikleri yerde bir sis bulutu dolaşıyor sanırdı. Onları buraya getirmek için dört donanma kalyonu kullanılmıştı, sadece üçü Delkarna'ya ulaşabilmiş, bir tanesi huysuzlanan Vakiotların birbiriyle tutuştukları kavgada ikiye ayrılıp batmıştı.

Her gün başka bir tuzağa düşüyor, çete saldırılarına uğruyor, ama hız kesmeden ilerlemeye devam ediyorlardı. Launo ve diğer subaylar Soritek'e sürekli kayıp haberleri getiriyorlardı, fakat günde birkaç yüz adam kaybetmek genç komutanın moralini bozmuyordu. Bu askerler buraya savaşmaya gelmişti ve ölmek savaşın doğal sonuçlarından biriydi. Devasa ordusu için bunlar, bir ayıya sinek ısırığı neyse oydu; can sıkıcıydı

fakat üzerinde durmaya değmezdi. İleriye doğru attıkları her adım onları zafere biraz daha yaklaştırıyordu, önemli olan buydu.

Launo, son geceki çete saldırısında iki yüzü aşkın süvari kaybettiklerini öğrenince bu haberi Soritek'e götürmekte kararsız kaldı. Daha öncekiler gibi omuz silkecekti, bundan şüphesi yoktu. Beni neden bunlarla meşgul ediyorsun, der gibi aldırmaz gözlerle bakacaktı. Arasket olsaydı nasıl davranırdı acaba, o bu tuzakları nasıl önceden görebiliyordu? Ne yazık ki zihninde bir cevap yankılanmadı, kendisini onun yerine koymaya çalışması beyhude bir çabaydı. Karşısında alacalı bir aygırın üstünde bitkin halde oturan askere sert bir sesle sordu.

"Nöbetçileriniz ne halt ediyordu? Size sezdirmeden nasıl dibinize kadar geldiler?"

"Hayalet gibiydiler," diye içini çekti delikanlı. "Sanki yerden bittiler, ne olduğunu anlayamadık. Aniden üstümüze zehirli oklar atmaya başladılar. Kalabalık değillerdi, ilk başta yalnızca yirmi kadar süvarimiz öldü, hemen toparlanıp peşlerine düştük. Bizi ormanın derinliklerine çektiler, orada atlarımız derin bir bataklığa saplandı. Pek çok adamımız çamurun içinde debelenerek boğuldu. Geri kalanları da ağaçların tepesinde saklanan okçular avladı. Ben canımı zor kurtarabildim."

Launo, çaresizlik içinde elini saçından geçirdi. Bunu öyle sert yapmıştı ki parmaklarının arasında bir tutam saç kaldı.

"Bu civarı avuçlarının içi gibi biliyorlar," diye homurdandı. "Bizse gözümüz bağlı hareket ediyor gibiyiz. Durup etrafı incelemek için hiç vaktimiz olmuyor. Bir dahaki sefere bana danışmadan ani kararlar almayın. Gerekirse bırakın kaçsınlar, sakın izlerini sürmeyin."

Genç süvari, zaten bunu çok acı bir tecrübeyle öğrenmişti, yine de komutanına saygısından başını sallayarak onayladı.

İhtiyar subay, komutanının yanına döndüğünde bu olay-

dan hiç bahsetmedi. Ona durup dinlenmeden ilerlemekten ve sürekli tuzağa düşmekten yorulan birçok yeni yetme askerin gizlice ordudan kaçtığını da anlatmadı. Yemeklerinin azalmasından, akşamları adamlarının çoğunun aç yatmasından bir kez daha şikâyet etmedi. Soritek'in ne yaptığını bildiğine güvenmek zorundaydı, yoksa bu sefere devam edemezdi.

Neyse ki o gün başka bir saldırıya uğramadılar. Ormanın iç bunaltıcı karanlığından çıkıp geniş bir vadiye ulaştıklarında, Sultanlık Sarayı'nı tüm görkemiyle karşılarında gördüler. Bembeyaz, pürüzsüz surları ve bulutlara uzanan kuleleri ile kendilerine anlatılandan bile daha ihtişamlıydı. Diğerlerinden daha yüksek olan ana kulesi, birbirine sarılmış iki yılanı andırıyordu. Onu çevreleyen dört kule, ana kuleye ortalarında bulunan yay şeklinde üstleri kapalı köprülerle bağlanıyordu. Geniş kapısının iki yanında camdan kubbeler içinde binbir renkte çiçekler vardı, üzerlerine vuran güneşle rengârenk parlıyorlardı. Askerler yorgundu, hırpalanmıştı, yine de bu manzara karşısında coşkuyla naralar atıp mızraklarını havaya kaldırdılar.

Muhbirler, Delkarna Sultanı'nın deniz kenarında bir yazlık sarayının da olduğunu, bu sarayın kendine ait küçük bir limanının bulunduğunu anlatmışlardı. Günün birinde açığa demirlemiş bir kalyondan gelen hırsızlar içeri sızıp değerli bir hazinesini çalınca, Sultan denize nazır bir yerin yeterince güvenli olmadığını düşünüp ülkenin içlerindeki bu devasa saraya temelli yerleşmişti.

Soritek, karşısındaki ihtişamlı manzarayı seyrederken, kendinden hoşnut bir halde gülümsedi.

"Buraya kadar gelebileceğime ihtimal vermezdin, değil mi baba?" diye geçirdi içinden. "Merak etme, seni daha çok şaşırtacağım."

Aynı anda Sultan Torin, silindir şeklinde ayaklı dürbününe gözünü dayamış, ağaçların arasından çıkmakta olan Perg

ordusunu seyrediyordu. Üzerinde koyu gri, sade bir kaftan vardı, bu haliyle bir hünkârdan daha çok genç bir âlime benziyordu.

"Tam Olein'in düşündüğü gibi..." diye mırıldandı hüzünle. "Burada olup görebilmesini isterdim. Düşmanımız artık tam onun beklediği gibi davranıyor. Tedbirsiz ve fazlasıyla aceleci... Birkaç haftada bine yakın adamlarını öldürdük, yine de yavaşlamadılar bile. Sanırım kurduğun tüm tuzaklara düştüler, öyle değil mi?"

Sultanın yanı başında duran Orsalin, elini bıçağının kabzasına koyup tebessüm etti. Bal rengi kuşağında ikinci bir bıçak ve uzun, ince bir kılıç da vardı. Tek bir silahla dolaşmanın yeterince güvenli olmadığına inanırdı.

"Hem de hepsine," dedi mutlu bir ifadeyle. "Eski komutanları başlayken genellikle tuzaklarımızdan kurtuluyorlardı. Ümitsizliğe kapılmaya başlamıştım. Başlarına yeni geçen kişi onun gibi deneyimli ve becerikli değil. Hata üstüne hata yapıyor, işimizi kolaylaştırıyor."

Torin derin bir iç çekti. Gözünü dürbünden ayırmadan mırıldandı.

"Olein bu ordu için çok değerliydi, kendisini feda etmesine bir anlam verememiştim. Ama şimdi neden böyle yaptığını anlayabiliyorum. Herifler çok kalabalık gelmişler, onları eşit koşullarda yenemeyiz, aklımızı kullanmamız lazım."

Orsalin elini genç adamın omzuna koydu. Sesinde inancının gücü hissediliyordu.

"Bir ordu, ancak başındaki komutan kadar kuvvetlidir. Olein de bunu biliyordu. Şu an kazanma ihtimalimiz her zamankinden daha fazla."

"Umarım öyledir," dedi Torin kaygılı bir sesle. Olein sadece ordu için değil, kendisi için de çok kıymetliydi. Onu kaybettikten sonra aradığı savaş dehasını bu adamda bulmuştu. Ne de olsa tüm Delkarna ordusunu yıllardır peşinde dolaş-

hep hayatta kalmayı başarmıştı. Gene de Zincir liderini ve onun yanında hissettiği güveni özlediğini inkâr edemezdi.

"Umarım dediğin gibi olur," diye mırıldandı yeniden. Sevdiği bunca insanın boş yere ölmüş olması ihtimalini düşünmek bile istemiyordu.

Her ne kadar onlara epey zarar vermiş olsalar da, ağaçların arasından çıkmaya devam eden Perg ordusunun büyüklüğü ürkütücüydü. Kılıçlarına ve mızraklarına vuran güneş, ormanın o kısmında yangın çıkmış gibi bir yanılsama yaratıyordu. Sayısız gösterişli mancınığa ve büyücü olduklarını tahmin ettiği cübbeli adamlarla dolu savaş arabalarına bakılırsa, kendilerini zorlu bir savaş bekliyordu.

Arkasına dönüp sırtını duvara dayadı. Karşı pencereden sarayın arka avlusunda yükselen efsanevi kara ağacın tepesi görünüyordu. Bu ağacın yaşını kimse bilmezdi, Delkarna var olmadan çok önce yine burada dalları rüzgârda sallanırdı. Delkarna'nın kurucusu Koledion, ülkesinin bu ağaç kadar köklü ve sağlam olmasını dilediği için sarayını buraya yaptırmıştı. Hem onun hem de ondan sonra hüküm süren sultanların anıt mezarları ağacın etrafında bir çember çiziyordu. Büyücülerin efsunları kuşları buradan uzak tutar, sultanlar ebedi mekânlarında huzurla yatardı. Asırlarca kimsenin dokunamadığı bu kutsal mekânın onun sultanlığı sırasında düşman ayaklarca çiğnenmesi ihtimalini düşününce, Torin'in içinde bir öfke büyüdü.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Nasra çetelerinin liderine.

"Kelleri Taktigi'ni deneyelim," diye sakalını sıvazladı Orsalin. "Bize avantaj sağlayacağını sanıyorum. Yalnız bunu Nasra çeteleriyle başaramam, komutanlarının ve büyücülerinin yardımı gerekecek. En büyük düşmanlarından emir almak hoşlarına gitmeyecektir, onlarla sen konuşsan daha iyi."

"Sen aklındakini bana anlat," diye gülümsedi genç sultan.

Suratında kendine güvenen, güçlü bir ifade vardı. "Gerisini ben hallederim. Şu noktada kimsenin geçmiş kavgaları masaya getirmesine izin vermem! Delkarna'nın özgürlüğü iki halkın birlikte hareket edebilmesine bağlı. Bu uğurda önüme çıkanı ezer geçerim."

Orsalin, Torin'e bakarken karşısında bir gün hem Nasra hem de Delkar halklarının kalbini kazanabilecek, kararlı ve adil bir sultan gördü. Olein bu adam için boşuna mücadele etmemiş, diye düşündü. Fakat bunun gerçek olabilmesi için, önce bu savaşı kazanmaları gerekiyordu.

15

Perg ordusu, Sultanlık Sarayı'nın önünde, mancınık taşlarının menzilinden epey uzakta toplanmış bekliyordu. Yorgun ve yıpranmış olsalar da, bu zorlu seferi görkemli bir zaferle taçlandırma düşüncesi askerleri şevke getirmişti. Kılıçlarını kalkanlarına vuruyor, birbirlerine cesaret verici sözler söylüyor, avazları çıktığı kadar nara atıyorlardı. Parlak kırmızı üniformalar giymiş merasim birliği, düşmanın yüreğine korku salmak için büyük davullar çalıyor, yeri göğü inletiyordu. Büyücülerin bir kısmı, ara ara gösteriş olsun diye havaya ateş topları fırlatıyordu. Bu topların düştüğü çorak düzlükten kesif dumanlar yükseliyordu. Çok uzun bir yoldan gelmiş, sayısız tehlike atlatmışlardı; önlerinde yükselen surlar, onları durdurmaya yetmeyecekti; buna yürekten inanıyorlardı.

Soritek, gösterişli zırhıyla okçuları ve süvari birliklerini denetliyor, savaş arabalarının hazırlıklarını kontrol edip efsunbaşlarına son buyruklarını veriyordu. Genç komutanın coşkusu ve sabırsızlığı, bu heyecanlı bekleyişin uzun sürmeyeceğini gösteriyordu.

Launo, komutasındaki kıtaları teftiş ederken, süvarilerden birkaçının saraya doğru ellerini uzatıp bir şeyleri işaret ettiği-

ni gördü. Adamların suratlarındaki ifade önemli bir gelişme yaşandığına delaletti. Kalabalıktan sıyrılıp açığa çıktı, gösterdikleri yere bakınca bu hayretlerinin sebebini anladı. Sarayın devasa kapısı aralanmış ve dışarıya bir dizi süvari çıkmaya başlamıştı. İlk önce Delkarna ordusunun bunu bir meydan savaşına çevirmek istemesinden şüphelendi, doğrusu pek akıllıca bir taktik olmazdı, onlardan çok daha kalabalıktılar. Sonra kaleden ayrılanlar iki yüz kadar atlıdan ibaret kalınca, başka bir dertlerinin olduğunu anladı.

En yakındaki süvariyi atından çekip indirdi, boş kalan kısrağın üstüne atlayıp olanca hızıyla komutanının yanına sürdü.

Soritek, dürbünüyle kalenin önüne dört sıra halinde dizilmiş Delkarna askerlerini inceliyordu. Çok uzakta oldukları için ancak en öndekileri, o da belli belirsiz seçebiliyordu. İlk sırada yaklaşık elli adam saymıştı, diğerleri de hemen hemen o civarda olmalıydı.

"Cesur bir hareket," dedi, soluk soluğa yanına gelen Launo'ya. "Bize meydan okuyorlar, kaledekileri cesaretlendirmek istiyorlar. Takdir ettim doğrusu."

"Sizce ne oluyor, efendim?" diye sordu Launo, atının yelesini okşayarak. Komutanın aklını az da olsa okuyamadığı için kendine kızdı.

"Çok belli değil mi? Bizi düelloya davet ediyorlar. Süvariye karşı süvari, iki yüze karşı iki yüz, başka ne olabilir? Güya ufak bir zaferle surların ardındakilere moral verecekler. Cesurca ama aptalca..."

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz? Bu daveti kabul edecek misiniz? Dilerseniz görmezden gelelim. Ordumuz üzerlerine yürüdüğü zaman içeri kaçmak zorunda kalırlar nasılsa."

Soritek başını iki yana salladı.

"Bu adamlarımıza yanlış bir mesaj olur. Düşmandan korktuğumuzu düşünürler. Ürkekçe planlar Arasket'in zamanın-

da kaldı! Ben ordumuzun gücüne inanıyorum, buna herkesin inanması lazım. Delkarnalılar, askerlerinin bizden iyi olduğunu sanıyorsa çok yanılıyor."

Dürbünü indirip yaverinin suratına dimdik baktı.

"Onlara hadlerini bildirmemiz lazım. Hemen süvaribaşını bul bana, ne iş yapıyorsa bıraksın, yanıma gelsin."

Launo, anladığını göstermek için saygıyla başını salladı. Uzakta bekleyen atlılara kaygılı bir bakış attıktan sonra, emri yerine getirmeye gitti.

On dakika kadar sonra geniş omuzlu, uzun boylu süvaribaşı, komutanın yanında bitti. Kocaman, huysuz bir aygırın üstündeydi; hayvan durup durup yeri eşeliyor, başını sertçe sağa sola sallıyordu. Mavi gözlü, iri burunlu adamın göğsüne çaprazlama bağladığı kuşakta eğri uçlu bir kılıç vardı, eyerinde üçgen şeklinde bir kalkan taşıyordu. Kalkanın üzerine renkli taşlarla federasyonun simgesi olan dehşetengiz ejderha figürü işlenmişti.

"Beni çağırmışsınız," dedi saygıda kusur etmeyen bir sesle. Çocukluktan kalma bir tik yüzünden, konuşurken kaşları gayri ihtiyari kalkıp iniyordu.

"Adamları saldırı düzenine sokuyordum, Launo ile ancak konuşabildim. Haberi aldığım an dört nala geldim. Emirlerinizi bekliyorum."

"Şu karşıdaki densizleri görüyor musun?.." dedi Soritek, ciddi bir ifadeyle. "Onlara iyi bir ders vermek istiyorum. Asla unutamayacakları bir ders. Moralleri bozulsun, korkudan tir tir titresinler."

Yumruğunu kılıcının kabzasına dayayıp kaşlarını çattı. Süvari onu dikkatle dinliyordu.

"En iyi iki yüz silahşorunu seç. Ne eksik ne de fazla... Elimizdeki en iyi atları ve silahları onlara ver. Gerekirse diğer birliklerden topla. Hazır olduklarında Delkarnalıların üzerine gönder. Hepsini kılıçtan geçirmeden dönmesinler. Esir almak

Kudretli Perg büyücüleri ile dolu savaş arabaları, birer birer ileri çıktılar. Her biri burnundan soluyan iki güçlü at tarafından çekiliyordu. Büyücüler, sürücülerin arkasında ayakta duruyorlardı, düşmemeleri için bellerindeki geniş kemerler arabaların kenarlarına bağlanmıştı. Her biri efsunlu sözleri mırıldanmaya başlamış, ölümcül ateş toplarını düşmanın üzerine fırlatmaya hazırlanıyordu.

Arabaların yaklaştığını gören Delkarna birliği, birdenbire dönüp atlarını saraya doğru sürdüler. Paniğe kapılmış gibi bir halleri vardı. Kaçtıklarını gören Perg büyücüleri, yanlarındaki askerlere atları daha hızlı kamçılamalarını emrettiler. Saraya oldukça yaklaştıklarında, birdenbire surların ardından onlarca devasa mancınık taşı yükseldi. Islık çalarak uçtular, birbiri ardına savaş arabalarının üstüne indiler. Etraf kırık tekerler, cübbe parçaları, ezilmiş vücutlar ve yaralı atlarla doldu. İkinci bir tuzağa sürüklendiklerini anlayan efsunbaşı, havaya rengârenk bir sihir küpü fırlattı, küp fazla yükselmeden patladı, tüm civarı renkli ışıklara boğdu. Bunu gören büyücüler, savaş arabalarını gerisin geri döndürüp Perg ordusunun güvenli saflarına kaçtılar. Mancınıkların menzilinden çıkana kadar, bir düzinesi daha dev kayaların kurbanı oldu.

Soritek, geri dönebilen büyücülerin ve süvarilerin perişan haline bakarken, ilk defa içinde bir korku büyüdü. Böylesi bir bozgunu hiç beklemiyordu. Daha saraya saldırıyı başlatmamıştı bile, ama ne olduğunu anlamadan en seçkin adamlarından yüzlercesini kaybetmişti. Yine ilk defa zihninin karanlık yerlerinde bir ses, şu an Arasket'in burada olmasının iyi olabileceğini fısıldadı. Her zamanki ukala ve insanı ezen tavrıyla bile olsa, ne yapması gerektiğini söylemesinden mutluluk duyardı. Fakat artık bu mümkün değildi. Bu sesi duymak istemiyordu. Onu geldiği derinliklere postaladı.

Eldivenli elini havaya kaldırdı, kendisinden emir bekleyen borazancılara saldırı işareti verdi. Borazanların gür sesleri va-

yok, aman vermek yok... Bakalım öyle kaleden çıkıp cesaret gösterisi yapmak nasıl oluyormuş!"

"Peki efendim," dedi adam, başını sallayarak. Elini göğsünün üstüne koyup selam verdi. "Bu konuyla hemen ilgileneceğim. Merak etmeyin, uzun sürmez. Benden başka bir isteğiniz var mı?"

Soritek, askerin gözlerine dimdik baktı.

"Sen de başlarında olacaksın, ona göre seç adamları. En yetenekli silahşorlar olmalarına dikkat et. Orada hayatın buna bağlı olacak. Eğer kazanamazsanız, elinize yüzünüze bulaştırırsanız, diğerlerini bilmem ama sen sakın geri dönme. Gazabım düşmanın sana yapabileceklerinden büyük olur."

Süvaribaşı sessizce başını salladı. Komutanın ne kastettiğini gayet iyi anlamıştı. Süvarilerini ailesinin fertleri kadar iyi tanıyordu. Soritek'in istediği seçkin birliği kurması fazla vaktini almadı. En maharetli kılıç ustalarını, en güçlü atları ve en yetenekli binicileri seçti. Kendisi de ucunda Perg bayrağı dalgalanan uzun bir mızrak alıp önlerine geçti.

Süvaribaşı'nın mızrağı havaya kaldırmasıyla, iki yüz Perg süvarisi, sarayın kapısında bekleyen Delkarna savaşçılarına doğru dörtnala ilerlediler. Onların hareketlendiğini gören düşmanları da az sonra atlarını mahmuzlamıştı.

İki süvari birliği birbirlerine doğru olanca hızlarıyla yaklaşırken, Soritek zaferden şüphe duymadan sakince bekliyordu. Perg Federasyonu'nun zorlu eğitimlerinden geçmiş, kendilerini günün birinde gelebilecek Savaş Tanrısı'nın canavarlarına karşı hazırlamış en seçkin askerlerinin bu serserilere yenilmesine ihtimal dahi vermiyordu.

Launo birazdan kopacak fırtınayı yakından seyredebilmek için dürbününü gözlerine götürdü. Önce kendi adamlarına baktı, hepsi de savaşa hazır ve kararlı görünüyordu. Sonra dürbünü düşmana çevirdi, Delkarna süvarilerinin silah ve donanımlarını merak etmişti. Dikkatli bakınca gördüğü man-

zara ile dondu kaldı, yuvarlak cama sığan iki atlıdan biri aynı bir süvarinin olması gerektiği gibi uzun boylu ve atletik yapılıyken, diğeri oldukça kısa ve şişmanca bir adamdı. Dürbünü dolaştırdıkça Delkarna birliğinin epey bir kısmının hiç de silahşora benzemediğini fark etti. Yol boyu kendilerine saldıran Nasra çetelerine bakılırsa, düşmanları gerçek savaşçılar açısından kıtlık çekmiyordu. Öyleyse neden böylesi bir cesaret gösterisine yaşlı ve şişman adamlar göndermişlerdi?

Birdenbire zihninde bir ışık yandı, aklına gelen ihtimal kanını dondurdu. Elini kolunu sallayıp ileriye doğru koştu, bir yandan da avazı çıktığı kadar bağırıyor, artık epey uzaklaşmış olan Perg süvarilerine geri dönmelerini emrediyordu.

Birkaç saniye sonra, Delkar birliğinin arasından gülle boyutunda alevden toplar fırladı. Elli kadar ateş topu birbirlerine paralel uçarak Perg süvarilerinin üstüne düştü. Daha ilk darbede adamların yarısı aleve boğulmuş, çevrelerinde ateşten bir çember oluşmuştu. Panige kapılan atlar şaha kalkıyor, üzerlerindeki çaresiz adamlar aşağı düşüyordu. Hemen ardından Delkar süvarileri ok tabancalarını çıkarıp sağa sola kaçışan Perglileri bir bir avlamaya başladılar. Onlara yaklaşmaya çalışmıyorlardı, bir düello niyetinde olmadıkları belliydi. Yeniden güç toplayan süvari kılığındaki büyücüler ikinci ateş topu salvosunu gönderince etrafı kesif bir duman kapladı.

Soritek, ağzı bir karış açık kalmış, saray ile aralarındaki vadinin ortasında yaşanan katliamı seyrediyordu. "Şerefsizler..." diye söylendi çaresizlik içinde. Yakınında biri olsa hırsından onu tekmelerdi. "Alçaklar, onursuzlar... Bizi oyuna getirdiler!"

Tuzağa düştüğünü çoktan anlamıştı, ama kendini toplayıp düşünebilmesi birkaç dakika daha aldı. Sonra az uzaktaki efsunbaşına olanca sesiyle bağırdı.

"Savaş arabalarını gönderin! Oraya büyücüleri gönderin! Bu kahpelerle aynı dilden konuşalım!"

Kudretli Perg büyücüleri ile dolu savaş arabaları, birer birer ileri çıktılar. Her biri burnundan soluyan iki güçlü at tarafından çekiliyordu. Büyücüler, sürücülerin arkasında ayakta duruyorlardı, düşmemeleri için bellerindeki geniş kemerler arabaların kenarlarına bağlanmıştı. Her biri efsunlu sözleri mırıldanmaya başlamış, ölümcül ateş toplarını düşmanın üzerine fırlatmaya hazırlanıyordu.

Arabaların yaklaştığını gören Delkarna birliği, birdenbire dönüp atlarını saraya doğru sürdüler. Paniğe kapılmış gibi bir halleri vardı. Kaçtıklarını gören Perg büyücüleri, yanlarındaki askerlere atları daha hızlı kamçılamalarını emrettiler. Saraya oldukça yaklaştıklarında, birdenbire surların ardından onlarca devasa mancınık taşı yükseldi. Islık çalarak uçtular, birbiri ardına savaş arabalarının üstüne indiler. Etraf kırık tekerler, cübbe parçaları, ezilmiş vücutlar ve yaralı atlarla doldu. İkinci bir tuzağa sürüklendiklerini anlayan efsunbaşı, havaya rengârenk bir sihir küpü fırlattı, küp fazla yükselmeden patladı, tüm civarı renkli ışıklara boğdu. Bunu gören büyücüler, savaş arabalarını gerisin geri döndürüp Perg ordusunun güvenli saflarına kaçtılar. Mancınıkların menzilinden çıkana kadar, bir düzinesi daha dev kayaların kurbanı oldu.

Soritek, geri dönebilen büyücülerin ve süvarilerin perişan haline bakarken, ilk defa içinde bir korku büyüdü. Böylesi bir bozgunu hiç beklemiyordu. Daha saraya saldırıyı başlatmamıştı bile, ama ne olduğunu anlamadan en seçkin adamlarından yüzlercesini kaybetmişti. Yine ilk defa zihninin karanlık yerlerinde bir ses, şu an Arasket'in burada olmasının iyi olabileceğini fısıldadı. Her zamanki ukala ve insanı ezen tavrıyla bile olsa, ne yapması gerektiğini söylemesinden mutluluk duyardı. Fakat artık bu mümkün değildi. Bu sesi duymak istemiyordu. Onu geldiği derinliklere postaladı.

Eldivenli elini havaya kaldırdı, kendisinden emir bekleyen borazancılara saldırı işareti verdi. Borazanların gür sesleri va-

diyi doldurduktan hemen sonra, Perg ordusu tüm hatlarıyla Sultanlık Sarayı'na doğru ilerlemeye başladı.

16

"Sağ kanada yardım edin! Hepiniz sağ kanada koşun! Çabuk olun! Elinize ne geçerse deliklere tıkayın, duvarın arkasına destekler koyun! Siz! Oradakiler! Ne bekliyorsunuz! Ölmek istemiyorsanız, şu yöne gidin hemen! Mancınık taşlarına dikkat edin! Sersem tavuk gibi bakmayın etrafa, koşsanıza!"

Orsalin, önünde biriken askerleri hem el kol hareketleriyle hem de güçlü sesiyle yıkılmak üzere olan sura yönlendiriyordu. Kısa sürede adamların üzerinde kurduğu hâkimiyet tartışılmazdı. Daha önce böyle bir savaş vermemiş genç neferlerin, ne yaptığını bilen, en azından öyle davranan birine çok ihtiyaçları vardı.

Perg ordusunu birkaç defa geri püskürtmüşlerdi, ama mancınıklar sarayın sağ yanını koruyan duvarda kocaman bir delik açmak üzereydi. Oradan içeri girdikleri takdirde şu âna kadar harcadıkları bütün emekler, kaybettikleri onca adam boşa gidecekti. Havada ıslık çalan yeni bir ok yağmurunu fark edince, ters dönmüş bir savaş arabasının arkasına sığınıp bekledi. Oklar elli metre kadar uzağına arka arkaya düştüler, zamanında kaçamayan iki süvari, atlarıyla birlikte gözlerinin önünde kevgire döndü.

Başını çıkarıp baktı, kısa süreliğine de olsa etraf güvenliydi. Düşmanın o bölgedeki gücünü anlamak için sağ duvara yakın nöbetçi kulesine koştu, merdivenleri ikişer ikişer atlayıp en tepeye tırmandı. Sağından solundan geçen oklardan sakınarak, silindir şeklinde dürbünüyle etrafı dikkatle inceledi. Savaşa ve ölüme dair onca tecrübesine rağmen, gözlerini dolduran manzara kanını dondurdu.

Sultanlık Sarayı'nın önünde yüzlerce ceset yatıyordu. Vü-

cutları başka yerde, kolları, bacakları başka yerdeydi. Kılıçlarla doğranmış, oklarla vurulmuş, gürzlerle ezilmişlerdi. Bunların çoğu Perg askerleriydi, ama sarayın kapısı parçalandıktan sonra orada vücutlarından bir set ören Delkarlar ile Nasralar da az kayıp vermemişti. Delik deşik atlar ve ikiye, üçe ayrılmış savaş arabaları, bu insan yığının çeşitli yerlerine sanki renk olsun diye serpiştirilmişti. Çimenlerin büyük kısmı artık yeşilin tonlarında değil, kan kırmızısıydı. Bacakları kırıldığı için ayağa kalkamayan aygır ve kısrakların can çekişmeleri yürekleri burkuyordu.

Surlara tırmanmaya çalışanların üzerine döktükleri kızgın yağlar ve büyücülerin ateş topları, çevrede irili ufaklı birçok yangın çıkarmıştı. Bazı bölgeler tamamen kesif bir dumanla örtülmüştü, göz gözü görmüyordu. Açıkta bekleyen devasa mancınıklardan sürekli kocaman kayalar yükseliyor, kendi fırlattıkları taşlar da birbiri ardına vadiye düşüp ortalığı toza dumana katıyordu.

Tahmin ettiği gibi sağ kanatları zayıf noktalarıydı, ama neyse ki Perg ordusu henüz bunun farkına varmamıştı. Genç komutanları Soritek, saldırıya geçmeden önce kuvvetleri arasında güçlü bir iletişim ağı kurmayı düşünememiş olmalıydı. Aksi takdirde çoktan tüm askerleri orada toplanır, duvarı kolayca yıkıp dış avluya girebilirlerdi. Bu gerçekleşmeden orayı takviye etmek için hâlâ zamanı vardı.

Soritek bir hata daha yapmıştı. Deneyimli bir komutan, böyle bir kuşatmada sarayın arka duvarına tek bir adam bile göndermezdi. Böylece saraydaki askerlerin en azından bir kısmı, yeterince cesur ve fedakâr olmayanlar, korkuya kapıldıklarında oradan kaçabilirdi. Orsalin daha önce pek çok defa yiğit geçinen kişilerin ölümle burun buruna geldiklerinde nasıl paniğe kapıldıklarına şahit olmuştu. Ama şu an tüm surlar Perg askerleriyle çepeçevre sarılmıştı, bu yüzden içerideki herkes kanının son damlasına kadar savaşmaya mecburdu.

Yanına gelen yaveri Cabera, dürbünüyle aynı yerlere baktıktan sonra, soluk soluğa sordu.

"İç avludaki askerleri buraya yönlendireyim mi, efendim? Vakit geldi mi? Yerlerinde duramıyorlar, yardım etmek istiyorlar."

"Hayır," dedi Orsalin güçlü bir sesle. "Onlar biraz daha beklesin. Düşman surlarımızı er ya da geç aşacak, bu kaçınılmaz. Dış avluya girdikleri zaman onları durdurmak için bize dinç ve sağlam adamlar gerek."

Dürbünü indirip iri yarı subaya tebessüm etti.

"Onları biraz daha yıprattıktan sonra Perg askerlerinin küçük gruplar halinde içeri girmesine izin vereceğiz. Girenleri iki avlu arasında sıkıştırıp işlerini bitireceğiz. Riskli bir plan, ama şu an elimizde daha iyisi yok. Şimdi bekleyenler, sırası geldiğinde bol bol Perg köpeği öldürebilecek."

"Nasıl yani?" diye sordu yaver, anlamaya çalışarak. "Düşmanı kendimiz mi içeri alacağız?"

"Onlar bunu fark etmeyecek tabii... Sol duvarda dün gece dört geçiş noktası açtırdım. İçlerini duvarın görünümünü bozmayacak şekilde ıvır zıvırla doldurdum. Zamanı gelince büyücülerimiz o delikleri bir bir açacak. Pergliler kendileri yaptı sanacak, oralardan avluya girecekler. Ancak ufak gruplar halinde girebilecekleri için, çevrelerini sarıp canlarına okuyacağız."

"Bu rahatlığınıza hayranlık duyuyorum," diye mırıldandı Cabera. "Benimse korkudan sinirlerim bozuldu, doğru dürüst düşünemiyorum... İtiraf edeyim, Sultan sizi ordunun başına atadığında buna bozulmuştum. Bizim Delkar komutanlardan biri bu işi daha iyi yapar, diye düşünmüştüm. Fakat şu âna kadar gayet iyi idare ettiniz, Olein'i bile aratmadınız bize."

Kocaman bir mancınık taşı ıslık çalarak tepelerinden geçti, arkalarında kalan nöbetçi kulesine çarpıp onu ikiye böldü. İki adam gayri ihtiyari eğildiler, sonra dönüp üst kısmı yı-

kılan kuleye kaygıyla baktılar. Etrafa irili ufaklı yüzlerce taş parçası yağıyordu, aşağıdaki askerler bu taşlardan sakınmak için koşarak uzaklaşıyordu.

Nasra lideri, yaverinin omzunu dostça sıvazladı.

"Ben de en az senin kadar korkuyorum Cabera. Aramızdaki tek fark, ben bu tür duygulara alışkınım. Yıllarca izbe mağaralarda, karanlık tünellerde yaşadım, her sabah baskına uğrama kaygısıyla uyandım. Sizinkilerle savaştığımız günlerde, sayınız daima bizden fazlaydı. Aynı bugün Perg ordusunun bizden kalabalık olması gibi... Tuzaklar kurarak, vurup kaçarak, aklımızı kullanarak savaşmazsak, sağ kalmamız mümkün değildi. O yüzden şimdi yaşadıklarımız bana yabancı değil."

"Halkınıza karşı bir düşmanlığım yok," dedi subay, hüzünlenerek. Sesindeki içtenlik hissediliyordu. Konuşurken bir yandan da yeni bir mancınık taşı geliyor mu diye etrafa bakınıyordu.

"Bana kötülük yapan bir Nasra olmadı hiç, neden düşman olduğumuzu anlamazdım zaten. Yalnızca emirleri uygulardım... Şu an birlikte kılıç savurabilmek güzel, bence Sultan Torin size güvenmekle en iyisini yaptı. Adamlarınız çok cesur dövüşüyor, az önce bir tanesiyle omuz omuza verdik, surların üstüne çıkan dört Perg hayvanını yere serdik. Siz Nasralar yanımızda olmasaydınız, şimdiye kadar ya mezarda ya zindandaydık. Kendi adıma halkınıza minnettarım."

Orsalin, beyaz gözlerini genç adamın gözlerine dikti, ona bakışlarıyla teşekkür etti. Hayatında ilk defa bir Delkar subayından böyle sözler duyuyordu. Belki Olein haklıydı, belki bu savaş gerçekten ülkede bir şeyleri değiştirebilirdi. Ama bunun olup olmayacağını görmek için bugün sağ kalmayı başarmaları gerekiyordu.

"Planımın işlemesi için sağ kanadı tutmamız şart," dedi o yönü göstererek. "Orada surlar çok hasar aldı, yıkılırsa geniş

bir geçit açılır, içeri topluca girerlerse onlarla başa çıkamayız. Bir şekilde duvarları desteklemek gerek."

"Ben aşağı inip herkesi oraya yönlendiririm," dedi Cabera.

"Teşekkürler," dedi Nasra lideri. "Ben de sol yakadaki planı uygulamaya başlayayım. İpin ucuna geldik artık, daha fazla beklemeye gerek yok. İşe yarayacak mı, hep beraber göreceğiz..."

Cabera, yerinden ayrılmadan önce dürbünüyle yeniden savaşın gidişatına baktı, kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı.

"Bizim dışarıda hiç adamımız var mı? Ormana gizlenmiş birliklerimiz filan?"

"Hayır," dedi Orsalin, bu enteresan sorunun sebebini anlayamamıştı.

"O zaman birileri bize yardım ediyor... Şuna baksanıza, sağ cenahtaki düşmanın yarısı sırtını saraya dönmüş, ormana koşuyor!"

Orsalin de dürbününü kaldırıp aynı yere baktı. Gördüğü sahne yüzünden gür kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı.

"Haklısın, orada ilginç bir şeyler oluyor. Belki bazı köylüler silahlanıp gelmiştir. Eğitimli askerleri yavaşlatacaklarını sanmam. Biz planımıza sadık kalalım."

Kaye, yanı başında diz çökmüş Korman'a işaret verince, Durkgador'un kaptanı borusunu bir kez daha çaldı. Ağaçların arasına gizlenmiş korsanlar ve harnanlar, yaylarını gerip oklarını askerlerin üzerine fırlattılar. Onlarca düşman göğüslerinden, daha fazlası ise sırtlarından vurulup toprağa düştü. Yılan kuyruklar havada dans ederek tıslıyor, bir an evvel sıranın onlara gelmesi için sabırsızlanıyordu.

Durkgador'u güvenli bir koya demirledikten sonra, buraya kadar uzun bir yolculuk yapmışlardı. Yolda karşılarına Perg askeri çıkmadığı için, hiç adam kaybetmeden saraya ulaşmayı başarmışlardı. Birkaç defa ormanda köylülere, ava çıkmış gençlere rastlamış, Kaye'nin etkileyici hitabetiyle onları da

aralarına almışlardı. Epey zamandır ormanda gizleniyor, surları aşmaya çalışan düşman askerlerini oklarla sırtlarından vuruyorlardı. Buna uzun süre devam edebilmişler, ancak biraz önce, deneyimli bir Perg subayı duruma uyanmıştı.

"Geliyorlar," dedi Korman, güzel şamana kaygıyla bakıp. O an ölümden değil, genç kadını koruyamamaktan korkuyordu. "Sen arkamda kal, olur mu? Benden uzaklaşma lütfen. Gerekirse sırt sırta savaşalım."

"Endişe etme," dedi Kaye, gülümseyerek. Üzerlerine doğru koşan askerleri seyrederken, yüzünde hiç endişe yoktu. "Yalnızca ufak bir kısmı bizi fark etti. Diğerleri gözleri dönmüş halde saraya saldırmaya devam ediyor. Bu kadarıyla başa çıkarız."

Kaptanın elindeki boruyu aldı, az öncekinden farklı bir tonda çaldı. Mesajı alan korsanlar ve harnanlar, çevik hareketlerle en yakın ağaca tırmandılar. Kaye ve Korman da gecikmeden aynı şeyi yaptı.

Perg subayı, yanındaki elli kadar askerle ormana girdiğinde, ağaçların arasında bir avuç çiftçi bulmayı bekliyordu. Sarayın çevresine koydukları gözcüler, içeriden tek bir Delkar askerinin çıkmadığını söylemişti. Bölgeyi bir an evvel temizleyip kuşatmaya dönme arzusuyla çevresine bakındı, ama kimseyi göremedi. Tam sefil çiftçilerin köylerine kaçtıklarını düşünmüştü ki aniden gökten iblis yağmaya başladı.

İki adam boyunda, boynuzlu ve kuyruklu yaratıklar bir bir ağaçlardan atladığında, Perg askerleri dehşet içinde kaldılar. Bu canavarlar en kötü kâbuslarından bile daha ürkütücüydü. Hemen ardından dallardan aşağı giyimleri hayduda benzeyen, yalın kılıç adamlar indi. Perg askerleri kendilerini savunmaya bile fırsat bulamadan kılıçtan geçirildi. Yılan kuyruklar da bu arada epey düşmanı telef ettiler.

"İyi misin?" diye sordu Korman, ellerini beline koymuş, soluklanan Kaye'ye. Genç kadının yüzü ve göğsü tamamen

kana bulanmıştı. Hemen yanında bir harnan savaşçısı, can çekişen yaralı askerlerin acısını baltasıyla dindiriyordu.

"Benim kanım değil," dedi şaman sakin bir sesle. "Herif-lerden biri karnı yarıldıktan sonra üzerime düştü. Zamanında kaçamadım."

"Seni o halde görünce çok korktum," dedi Korman sevgi dolu bir sesle. "İyi olduğuna sevindim."

Sesindeki içtenliği hissedince Kaye'nin içine bir sıcaklık yayıldı. "Hepsini temizledik mi?" diye sordu merakla. "Kaçabilen oldu mu? Bizi komutanlarına anlatırlarsa işimiz zorlaşır."

"Olmadı sanırım. Çevrelerini sarmıştık. Zaten öyle şaşırdılar ki çoğu kıpırdayamadı bile."

"O zaman yerimize geri dönelim," dedi şaman, ağaçların arasından görünen saraya bakarak. Sağ duvar korktuğu gibi çökmek üzereydi. Oradaki askerleri ne kadar azaltırlarsa o kadar iyi olacaktı.

"Hâlâ okumuz var, göğüs göğüse savaşa girmeden önce, kuşatmadakileri biraz daha yıpratalım."

Elini kaldırdı ve havada birkaç defa döndürdü. Bunu gören harnanlar, yaralı askerleri kendi hallerine bırakıp oklarıyla yaylarını aldılar, korsanlarla birlikte ormanın ucuna doğru yürüdüler.

Aynı anda Perg ordusunun arka saflarında Baltacıbaşı Kandersin, atının yelesini okşayarak yanına gelen gözcüyü atmaca gözleriyle süzdü.

"Umarım bana iyi haberler getirmişsindir kardeşim. Saatlerdir güzel bir haber almak için yanıp tutuşuyorum."

Gözcü, en az Kandersin kadar iri bir Baltacıydı. Kızıl sakalı göğsüne kadar iniyordu, bir kulağının yarısı kopuktu. Diğer kulağında birbirine eklenmiş serçe kemiklerinden yapılma uzun bir küpe sallanıyordu. Omuzlarındaki ayı postu toz toprakla kaplanmıştı, yer yer kana bulanmıştı. Kocaman elini kalbinin üstüne koyup selam verdi.

"Tüm sarayın etrafını dolaştım ağam! Herifler iyi dayanıyor. Çoğu yerde savunma sağlam. Kudurmuş köpek gibi direniyorlar. Sadece sağ cenah sallanıyor, oraya güçlü bir tokat atmak işe yarayabilir. Kuduz it şifa bulmadan harekete geçmek gerek!"

"Soritek veledi ne halt ediyor? Farkında mı olan bitenin?"

"Sanmam," dedi Baltacı. Yumruğunu eyerinde duran uzun saplı, çift ağızlı baltanın ucuna dayadı. "O budala oğlan bunu fark edene kadar savaş iki defa biter. Bizim askerlerin yorgunluktan anası ağladı. Çok sürmez, pes ederler ağam. Ordu dağıldıktan sonra bir daha toplanmaz. Bir halt edeceksek, şimdi etmeli."

Kandersin, yıldırımlar çakan gözlerini görkemli Komutanlık Otağı'na çevirdi. Soritek, kuşatma başladığından beri çadırından yalnızca birkaç defa çıkmış, olup bitene şöyle bir bakıp, yaverlerinin anlattıklarını dinleyip içeri kaçmıştı. Mancınık taşlarının ve büyücülerin menzilinden oldukça uzakta, ordusunun her koşulda kazanacağından emin, hiçbir işe karışmadan ve en ufak risk almadan bekliyordu. Ortalık yangın yerine dönse de oradan ayrılacağa benzemiyordu.

Yüzünü buruşturup yere tükürdü.

"İş başa düştü desene! Bizim aslanlara söyle, pençelerini hazır etsinler. Kalkanlarını, baltalarını kuşansınlar. Sonunda yerin göğün inleme vakti geldi! Baltacılar susuzluklarını kanla giderecek!"

Komutan Soritek, otağının kapısında beliren gölgeyi fark edince hızla toparlanıp dışarı çıktı. Kendisine savaşın kazanıldığı haberini getirip getirmediğini anlamak için yaverinin suratına merakla baktı. Yaşlı adamın kaygılı ifadesini görünce başka bir gelişme olduğunu hemen anladı.

"Neler oluyor Launo? Bir sorun mu var?"

"Sorun mu dersiniz, bilmem," dedi asker tereddütlü bir sesle. "Baltacılar nihayet harekete geçti. Onlar genelde savaş

kaybedilirken ortaya çıkarlar. Bizim görmediğimiz bir tehlike fark etmiş olabilirler."

"Bu hiç de kötü bir haber değil," diye gülümsedi Soritek. "Aslında tam zamanıydı, düşmanı yıprattık, surda delikler açtık, artık işleri kolay. Bu ukala heriflerin sırrı burada saklı. Sıradan askerler yollarını temizledikten sonra saklandıkları yerden çıkıp zaferi sahipleniyorlar. Gerisi afra tafra..."

Genç adam, elini kuşağındaki kılıcın kabzasına koydu. İleride toplanmakta olan Baltacılar Birliği'ne uzun uzun baktı.

"Ama dert değil... Şanı şöhreti onlarla paylaşmaktan gocunmam. Bu savaşı kazanıp Perg'e sağ salim dönelim, bana yeter. Yine de tüm ganimeti onlara bırakmaya niyetim yok. Korumaları ve komutanlık silahşorlarını topla. Yanlarına bir süvari birliği de kat. Baltacıların peşinden gidiyoruz. Onlar savunmayı dağıtıp saraya girdiklerinde, biz de hemen arkalarında olacağız."

Bir an durdu, bir süre düşündü. Sonra elini yaşlı adamın omzuna koydu.

"Gene de saraya çok yaklaşmayalım. Baltacılar işlerini bitirene kadar mancınıkların menziline girmeyelim. Ormanın girişinde bekleriz, savunma tamamen dağılınca harekete geçeriz. Durduk yere risk almayalım."

Launo, anladığını göstermek için başını salladı. Emirleri yerine getirmek için koşarak uzaklaştı. Soritek, ileride devam eden kanlı kuşatmayı seyrederken, yakında bütün bu saçmalığın bir son bulacağını, ülkesine ve karısına bir kahraman olarak döneceğini umarak tebessüm etti.

17

Hayvan postlu dehşet verici savaşçılar, Baltacıbaşı'nın ardından sarayın sağ duvarına doğru doludizgin ilerliyordu. En önde koşan uzun boylu keçi sakallı baltacı, on dört yaşında

can sıkıntısından babasını ve üç kardeşini katlettiği için zindana düşmüş, sayısız cinayetten sonra Kandersin'in ailesine katılmıştı. Öldürdüğü her kişi için vücuduna ufak bir dövme yaptırma merakı birkaç sene önce başlamıştı, şimdiden omuzlarından beline kadar tüm sırtı dolmuştu. Hemen yanındaki tek kulaklı, tek gözlü ızbandut, insan etine düşkünlüğü fark edilince baltacıları idam sehpasından tek kurtuluş olarak görmüştü. Zindanda geçirdiği süre içinde, yiyecek başka birini bulamadığı için kendi kulağını kesip afiyetle mideye indirmişti. İnsan etinin lezzetini diğer baltacılara da anlatmış, zamanla içlerinden bu kanlı alışkanlığı edinen başkaları da olmuştu. Hep birlikte elleri kanlı, ruhları kirli, gözü dönmüş bir güruhtular. Aylardır çadırlarında hiçbir şey yapmadan, ölümcül tutkularını bastırmaya çalışarak beklemenin verdiği hırsla, öldürmeye ve kan kokusuna duydukları dayanılmaz açlıkla koşuyorlardı.

Aynı anda ormanda gizlenen harnan savaşçıları, okları tükendiği için kılıçlarını, gürzlerini kaldırmış, Kaye'nin vereceği buyruğu bekliyordu. Korsanlar da yalın kılıç hazırdı, onların kulağı Korman'ın borusunda olsa da, kaptanlarının şamanı takip edeceğini, bu savaşta iplerin kadının elinde olduğunu biliyordu.

Kaye, adamlarının önüne geçip birkaç adım ilerledi. Uzakta süregelen kanlı kuşatmayı kısa bir süre çatık kaşlarla seyretti. Ağaçların arasından çıktıktan sonra, derin bir nefes aldı, kollarını iki yana açtı. Bugüne kadar verdiği bütün mücadele, şu an burada bir anlam kazanacaktı. Binlerce parçaya ayrılan bedeni, aynı saniye içinde devasa bir Nazkor ayısına dönüştü. Görkemli hayvan, arka ayaklarının üstünde doğrulup kükredi, kocaman pençeleriyle göğsünü meydan okurcasına dövdü. Sonra ayakları yeniden yere kondu, sarayı kuşatan askerlerin üzerine olanca hızıyla koşmaya başladı. Hemen ardından yılan kuyruklu savaşçılar ve korsanlar, silahlarını havada sallayıp naralar atarak ormandan fırladılar.

Surlardan yağan oklarla, taşlarla, ateş toplarıyla uğraşan Perg askerleri, onları arkalarından vuran bu amansız güce hazırlıklı değildi. Sağ kanadı kuşatan askerler kısa sürede dağıldılar ve diğer yönlere kaçmaya başladılar. Özellikle hayatlarında ilk defa gördükleri harnanlar onları dehşete düşürmüştü. Kaye, yakaladığı adamları sivri pençeleriyle parçalıyor, dişleriyle öğütüyordu. Uzun tüyleri kanla kaplandığı için her zamankinden de ürkütücü görünüyordu. Etrafında bir düşman kalmadığını fark edince, dört ayağının üzerinde soluklandı, derin bir soluk aldı. Az uzakta çevik hareketlerle bir askerin işini bitiren yakışıklı kaptana sevgiyle baktı. O sırada gözünün önünden dönerek geçen devasa bir balta, bir harnanı buldu ve onu iki parçaya ayırdı.

Kaye, başını çevirip saldırının geldiği yere baktığında, daha önce benzerlerine rastlamadığı irilikte ve vahşilikte adamların, üstlerinde hayvan postları, ellerinde baltalarla, ağızlarından salyalar saçarak onlara doğru koştuğunu gördü.

Baltacılar Birliği'nin savaşa katılması son derece gösterişli olmuştu. Doğuştan katil olan bu seçkin savaşçılar, önlerine geleni ezip geçerek ilerliyordu. Korsanlar onlar için zaten kolay lokmaydı, bir insandan çok daha iri olan harnanlar ve yılan kuyrukları bile karşılarında pek dayanamamıştı. Postlar havada dalgalanıyor, baltalar inip kalkıyor, etrafa vücut parçaları, kan ve gözyaşı saçılıyordu. Silahlarını düşürdüklerinde, hasımlarını dişleriyle ve çıplak elleriyle parçalıyorlardı. Yaptıkları işten büyük bir keyif aldıkları, suratlarındaki mutlu ifadelerden, delice bakan gözlerinden ve attıkları kahkahalardan anlaşılıyordu.

Kaye, karşısına çıkan iki tanesini yere yıktıktan sonra, önüne dikilen kaplan postlu bir adam yüzünden durakladı. Bu atmaca bakışlı savaşçı, diğerlerinden bile daha iri ve haşmetli görünüyordu. Suratındaki ifade, yalnızca eli baltalı bir

katilden fazlası olduğunu hissettiriyordu, etrafına hükmetmeye alışık bir hali vardı.

Kandersin, iki ayağının üstünde dikilen ve pençelerini tehditkar biçimde sallayan ayıya kaşlarını çatarak baktı. Daha önce onun gibi hayvanlarla boğuşmuş ve daima galip çıkmıştı. Şimdi de onu alt edebileceğinden hiç kuşkusu yoktu. Sırtındaki ikinci baltayı eline aldı, iki silahını birden aynı anda savurarak saldırıya geçti. Ardı ardına indirdiği güçlü darbelerden üçü yerini bulmuştu, ayının sırtından ve bacaklarından kan fışkırmıştı.

Kandersin'in hasmı hakkında bilmediği, kalın tüylerinin ardında içgüdüleriyle hareket eden bir hayvanın değil, en iyi ustalardan eğitim almış bir silahşorun gizlendiğiydi. İlk saldırının şaşkınlığını üzerinden atan Kaye, Narenatlı kiralık kılıçların Delkarna'ya nam salmış ustalıklarını sergilemeye başladı. Baltacıbaşı, hamlelerini bir bir karşılayan, kendisini beceriyle savunan hayvanın, düpedüz akıllı taktiklerle saldırdığını fark edince hayatı boyunca ilk defa korku denebilecek bir duygu hissetti. Gene de geri çekilmek ya da kaçmak aklının ucundan bile geçmedi, azıcık zeki olsa da karşısındaki bir hayvandı sonuçta. Kimseye arkasından şanlı Kandersin bir ayıdan ürktü dedirtemezdi. Sonunda güçlü bir pençe bacağının birini kopardığında, bir diğeri sol kolunu kırdığında, düştüğü yerde hâlâ baltasını savurarak dövüşmeye devam ediyordu. Kanlı hatıralarla dolu hayatı ve çırpınması, Nazkor ayısı pençesini olanca gücüyle başına indirince bir son buldu.

Kaye hasmını alt etmişti etmesine, ama bunu yaparken oldukça ağır yaralar almıştı. Kendisini bir ayı şeklinde tutmaya çalışmak da yorucu olmaya başlamıştı. Etrafının elleri baltalı dört devle çevrildiğini görünce, bu halde dövüşmeye devam edemeyeceğini hissetti. Kaptan Korman da birkaç adım ilerisinde başka baltalı vahşilerle kuşatılmıştı. Hızla düşündü, ne yapacağına karar verdi, sonra bedeni birden patladı. Balta-

cılar, aralarına aldıkları ayı aniden ortadan kaybolunca neye uğradıklarını şaşırdılar. Dev hayvanın yerinde beliren kocaman bir kartal kanatlarını çırparak havalandı, yaralarından akan kanlar üzerlerine yağmur gibi yağdı.

Kaye, kalan son gücüyle Korman'nın yanına uçtu, pençeleriyle onu omuzlarından yakaladı. Hayvan posılu savaşçıların savurduğu baltalar onlardan kalan boşluğu dövdü. Kartal, havaya kaldırdığı genç adamla birlikte ormana doğru zorlukla kanat çırptı. Çok geçmeden sık dallı ağaçların arasında gözden kayboldu.

Hayatta kalan harnanlar ve korsanlar da savaşmayı bırakıp ormana kaçıyordu. Bu gözü dönmüş adamlarla başa çıkmaları mümkün değildi, yok yere ölmenin faydası yoktu. Hasımlarının bazılarının, yerdeki yaralıları canlı canlı yediğini fark edince iyice panige kapılmışlardı. Baltacıların büyük kısmı, artık iyice zayıflayan sağ kanadı yıkmak ve öldürmeye açlıklarını içeride gidermek üzere saraya yöneldi. Ufak bir bölümü ise geri dönmeyeceklerinden emin olmak için kaçanların peşinden ağaçların arasına daldı.

Tüm bunlar yaşanırken, Eymar yanındaki üç harnan savaşçıyla birlikte ormanın derinliklerinde huzursuzca bekliyordu. Kaye ancak buraya kadar gelmesine izin vermiş, daha ileri gitmesini kesinlikle yasaklamıştı. Ağabeyine onu korumak için söz verdiğini hatırlatıp, harnanlara genç kızı gerekirse zorla orada tutmalarını emretmişti.

Eymar, ağaçların arasında çılgıncasına koşarak yaklaşan korsanları fark edince oturduğu yerden doğruldu. Bir beladan kaçtıkları belliydi, ama bu cesur adamları böylesine dehşete düşüren düşmanı hayal bile edemiyordu. Birkaç tanesi onları fark etmeden panik içinde yanlarından geçip gitti. İki tanesi ise yarı baygın halde ayaklarının dibine yığıldı, suratları acıdan çarpılmıştı, bedenleri yara bere içindeydi. Korsanlardan daha genç olanı, titreyen elini ona uzatıp yalvarırcasına

inledi, sanki yardım edebileceğini biliyor gibiydi. Çocuksu, masum bir suratı vardı, boynundan aşağısı kana bulanmıştı.

Eymar, beyaz kaplana dönüşüp dönüşmemek konusunda kararsız kaldı. Şu an keskin pençeleri ve güçlü bacakları çok faydalı olabilirdi. Gerekli olsa bile birinin canını almayı hiç sevmiyordu. Fakat korsanları bu hale getiren her neyse, kendisi ve çevresindeki harnanlar için de bir tehditti. Bir süre ne yapacağını bilemeden düşündü. Sonunda kararını verdi, onlara güvenip buraya kadar gelmiş, gözlerinin önünde can çekişen yaralılara yardım etmek daha öncelikli bir vazifeydi. İnleyen delikanlının yüzüne şefkatle baktı. Darok da burada olsa aynısını yapardı.

"Yanlara açılın, bana boş alan bırakın," dedi etrafı gözleyen korumalarına. Harnanların en yaşlısı, saygılı bir ifadeyle öne çıktı.

"Şaman efendimiz sizin savaşa karışmanızı istemiyor, bunu biliyorsunuz."

"Bu adamların ruhlarını ölüler vadisine ulaşmadan önce bulursam, onları hayata döndürebilirim. Bu kadarını bile yapamayacaksam böylesi yeteneklere sahip olmanın manası ne? Onların göz göre göre ölmelerine seyirci kalamam. Yalnızca şarkı söyleyip dans edeceğim, bir tehlikeye atılmayacağım. Siz bu arada nöbet tutun, beni koruyun yeter."

Harnan sessiz kaldı. Perişan haldeki yaralıları şefkatle süzdü. Sonra anlayışlı bir ifadeyle başını salladı.

"Şaman dansı nedir bilirim. Kendinizden geçeceksiniz... Eğer bir tehlike olursa sizi uyandırabilir miyiz? Bir savaşın ortasındayız, acilen kaçmamız gerekebilir."

"Elbette, ne zaman istersen," diye tebessüm etti Eymar. "Zaten en fazla birkaç dakika sürer."

Ona dostça bakan adama yalan söylüyor olmaktan hoşnutsuzdu. Ama o an aklına başka çare gelmemişti. Ruhu kendiliğinden geri dönmeden, kimsenin bir şamanı uyandıramaya-

cağını söylese, muhtemelen koruması onu engellerdi.

Bohçasındaki davulu çıkardı ve zihnine adı gibi kazınmış melodiyi çalmaya başladı. Bunu yaparken vücudu öne arkaya sallanıyor, bir yılan gibi kıvrılıyor, ayakları toprağı dövüyordu. Harnan savaşçılar iki yana açılmış, ona dans etmesi için yeterli alan bırakmışlardı. Bu göz alıcı gösteriyi hayranlıkla seyrediyorlardı. Bir süre sonra genç kızın dansı görünmez bir düşmanla çılgınca bir kavgaya dönüştü. Vücudunun her uzvu sanki kopmak ve özgürlüğüne kavuşmak ister gibi dört yöne savruluyordu.

Eymar, ruhunu bedeninden ayırdıktan sonra, çok geçmeden ışıktan kuguyu gördü, her zamanki gibi fazlasıyla güzel ve narindi. Havada kanatlarını çırparak onu bekliyordu. Hiç vakit kaybetmeden sırtına atlayıp Kadim Diyar'a doğru yola çıktı. Adamların ruhlarını zamanında bulamazsa, çabasının bir anlamı kalmayacaktı. Aynı anda bir başkası da onu gördü. Çok uzun zamandır genç kızı bekleyen, tanrılar diyarının en eski sakinlerinden biriydi bu. Varlığını hissedince gözlerini ufkun sonsuzluğundan ayırıp geldiği yöne bakmış, ardından başını arkaya atıp uzun uzun ulumuştu.

Ruhyiyenlerin en bilgesi Margurab, iki diyar arasında geçit açıldığında, yalnızca ışıktan kuğunun üzerindeki genç kızı hissetmedi. Kızın heyecanını, korkusunu, yüreğinin bir kuş gibi telaşla çırpındığını da fark etti. Kötü bir şeyler olmuştu ya da olmak üzereydi, bunu anlamak zor değildi. Efsunlu gözlerini geçide dikti, fanilerin diyarında dans eden, ruhundan arınmış narin bedeni, çevresinde nöbet tutan yılan kuyruklu yaratıkları, onlara doğru doludizgin koşan, çılgınlık ve ölüm kokan baltalı adamları gördü. Adamların ruhlarındaki karanlığı ve vahşiliği duyumsadı, kana ve ölüme susamışlardı. Geçit kapandığı an, ne yapması gerektiğine karar vermişti.

Margurab, yeminini hatırlıyordu. Merderan'ın onlara geldiği ve genç kızı kendilerine emanet ettiği gün yaşananlar,

hafızasında dün vuku bulmuş kadar tazeydi. Onun kılına zarar gelmesine izin vermeyeceklerine dair tüm halkı adına ant içmişti. Bu zamandan ve mekândan bağımsız yemini tutabilmek, kendisi için yalnızca Merderan'la dostluğu açısından değil, onurunu korumak adına da önemliydi.

Ruhyiyenler, normalde fanilerin diyarından özenle uzak dururlardı. Bedensiz varlıkları orada büyük acılar çeker, kadim topraklardan ayrı kaldıkları her saniye azap içinde geçerdi. Ama Margurab, böylesi acılardan korkup sinecek değildi, sonsuz bilgeliğiyle en büyük ızdırabın vicdan azabı olduğunu bilirdi. Yüzyılları aşan ömründe, fanilerin yanına birkaç defa daha gitmesi gerekmişti. Bazen dost bir şamanın yardım isteğine cevaben, kimi zaman da Kadim Diyar'da işlenen kahpece bir suçun cezasını vermek için. Her defasında acıyı cesurca göğüslemişti.

Ateş saçan gözleriyle çevresine bakındı, civardaki ruhyiyenleri tek tek buldu, devasa vantuzlarını havaya kaldırıp olanca kudretiyle uludu.

Çağrısına yakındaki otuz kadar ruhyiyen cevap verdi. Başlarının üstündeki, kollarının ucundaki, midelerindeki vantuzları açıp kapayarak ona itaat edeceklerini haykırdılar. Margurab çok az türdeşine nasip olan ilmiyle fanilerin diyarına bir geçit açtığında, orada kendilerini bekleyen ızdıraba aldırmadan peşinden sadakatle yürüdüler.

Ormana kaçan korsanları kovalayan gözü dönmüş baltacılar, ağaçların arasında beliren dehşet verici yaratıkları gördüklerinde, hayatlarında ilk defa korkudan donakaldılar. Dev vantuzlar üzerlerine çöküp karanlık ruhlarını bir bir yuttuğunda, yere düşen bedenleri kaskatı kesilmişti.

Ruhyiyenler, dans eden şamanın etrafını temizledikten sonra, oraya doğru yaklaşan başka karanlık ruhları fark ettiler. Fanilerin diyarında bulunmak canlarını çok yakıyordu, bedensiz özleri alev alev yanıyordu, ama görevlerini tamam-

lamadan geri dönmeyeceklerdi. Önlerine çıkan tüm hayvan postlu adamların ruhlarını yiyerek ormanın ucuna kadar ilerlediler. Ağaçların arasından çıktıklarında, bu diyardan temizlenmesi gereken daha çok faninin bulunduğunu gördüler. Ruhları aynı kumaştan dokunmuş bu adamlar sağ kaldıkça, genç kız asla güvende olmayacaktı.

Kadim yaratıkların sarayın sağ kanadında süregelen savaşa dahil olmaları, tüm dengeleri değiştirdi. Baltacılar Birliğinin eğitimli katilleriyle başa çıkamayan Delkarnalılar, dehşet verici devlerin vantuzlarını yalnızca düşmanlarına savurduğunu fark edince cesaret buldular. Kısa sürede baltacıların hepsi birbiri ardına toprağa düştü, onlardan geriye sadece ölü olup olmadıkları anlaşılmayan, ama üzerlerindeki hayvan postlarından farkı bulunmayan, yüzlerce kıpırtısız beden kaldı.

Margurab, etrafına bakınıp Eymar'a tehlike yaratacak başka bir baltalı katil göremeyince, durdu ve soluklandı. Genç kızın aradığı ruhları bulduğunu, bedenine geri döndüğünü hissedebiliyordu. Artık Kadim Diyar'da değildi, iki diyar arasındaki geçit kapanmıştı. Diğer ruhiyenler de çok geçmeden acı çeken bedenleriyle çevresinde toplandı. Margurab'ın gözleri dışında tamamen kesici dişlerden oluşan suratına dimdik ve gururla baktılar. Yeminlerini tutmuş, kızı korumuşlardı, artık evlerine dönmek, dayanılmaz hale gelen ızdıraplarına son vermek istiyorlardı. Süregelen savaşta içtikleri ant dışında önemsedikleri bir unsur yoktu. Ruhiyenlerin en ulusu, bunu makul buldu, vantuzlarını havaya kaldırıp onlara yeni bir geçit açtı. İnsanların ve harnanların yüreklerine korku salan ulumalarla, birer birer ortadan kayboldular.

Kaye, güvenli bir yere taşıdığı Korman'la birlikte, ileride süregelen kıyımı ağaçların arasından seyrederken, savaş alanındaki yaratıkların Kadim Diyar'dan geldiğini bilen tek kişiydi. Neden burada olduklarına dair bir fikri yoktu, belki Kadim Güçler olan bitene müdahale etmek istemişti, belki de

bu Sultanlık büyücülerinin işiydi, ama her ne olduysa geldiklerine çok memnundu. Baltacılar Birliği telef olduktan ve ruhiyenlerden korkan askerler kaçıştıktan sonra, Delkar ve Nasraların geride kalanları saraydan uzaklaştırmaları kolay olmuştu. Sarayın zayıf düşen sağ duvarı artık güvendeydi.

Ayının bedeni insan cüssesine küçülürken aynı oranda küçülen yaralarını kirli bir bezle sardı. Ölümcül değillerdi, ama kendisini biraz yavaşlatacaklardı. Korman kısa bir süre ortadan kayboldu, sonra elinde kanlı kıyafetlerle geri geldi.

"Bunları etraftaki ölülerden topladım. Şu gömlek sana tam uyar sanırım. Zavallının pantolonu boydan boya yırtılmıştı, o yüzden pantolonu başka birinden aldım. Senden şişmandı, ama idare edersin artık. Dar olmasından iyidir, öyle değil mi?"

Genç kadın, kaptanın kendisine uzattığı perişan haldeki giysileri, şık ve pahalı bir gece elbisesi armağan etmiş gibi sevinerek kabul etti. Çıplak bedeninin üstüne hızla geçirdi, beline bir kuşak bağladı. Korman'ın tahmin ettiği gibi üst tam oturmuş, alt biraz bol gelmişti. Uzanıp genç adamın dudağına minik bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim tatlım. Çok naziksin. Ağabeyimden başka benim için kıyafet toplayan biri olmamıştı daha önce. Dikkat et, buna alışabilirim."

"Bence sakıncası yok," dedi Korman hoş bir tebessümle. Haylaz bir tavırla göz kırptı. "Vücut hatlarını ezberledim sayılır. Giyim zevkini de yavaş yavaş öğrenirim."

"Bunun için birlikte epey zaman geçirmemiz gerek. Kışın farklı, yazın farklı giyinirim. Dört mevsim benimle olmaktan sıkılmaz mısın?"

"Senin hakkında en çok emin olduğum şey," dedi Korman, şamana tutkuyla bakarak. "Yanında sıkılmanın mümkün olmadığı... Bilakis hızına ayak uydurmakta zorlanırım diye korkuyorum."

Kaye, elini kaptanın omuzlarına dökülen gür saçlarından geçirdi.

"Merak etme, yorulduğun zaman yetişmen için yavaşlarım ben. Yol arkadaşlığından mutlu olacağım. Ama şimdi buradaki işimize odaklanalım. Kurtarmamız gereken bir ülke var! Yanımdan ayrılma, tamam mı, seni merak etmek istemiyorum."

Bu defa Korman uzandı, genç kadının dudaklarını uzun uzun, tadını çıkararak öptü. Ardından savaşa geri dönmek için onunla birlikte saraya doğru koştu.

Aynı anda Soritek, çılgına dönmüş bir halde atını mahmuzluyor, komutanlık otağına doğru dörtnala kaçıyordu. Saraya girme hayaliyle Baltacılar Birliği'nin peşinden gittiğinde, karşısına çıkan vantuzlu iblisler yüreğine korku salmıştı. Baltacıların tek tek katledildiğini görünce, sıranın kendisine geleceğini düşünüp can havliyle uzaklaşmıştı. Düşmanları karanlık tanrılardan yardım alıyordu, buna başka bir açıklama bulamamıştı. Perg'e bir fatih olarak dönme arzusu, evine ve karısına sağ salim kavuşma arzusunun yanında oldukça zayıftı. Komutanlarının kaçtığını gören Perg askerleri, çok geçmeden irili ufaklı gruplar halinde savaş alanını terk etmeye başladı. Kimi düzenli bir şekilde geri çekiliyor, kimi silahlarını atıp arkasına bakmadan ormana koşuyordu. Yorgunluktan, ölüm korkusundan, yabancı topraklarda tanımadıkları düşmanlarla savaşmaktan bıkmışlardı. Orsalin'in sarayın sol yanında kasten açtığı deliklerden içeri küçük gruplar halinde girenler, iç ve dış avlular arasında ablukaya alınmış, kolayca bertaraf edilmişti. Geride kalanlar bir süre daha surlara saldırmaya devam etti, ama sayıları azaldığı için artık oklara ve ateş toplarına daha fazla hedef oluyor, birer birer toprağa düşüyorlardı. Nihayet en gözü dönmüşleri bile bu kuşatmanın boş yere ölmeleri dışında bir sonuç vermeyeceğini düşünüp ormana kaçtı.

Orsalin, son Perg askerlerinin de uzaklaştığını görünce, yaveri Cabera'ya dönüp mutlu bir ifadeyle güldü.

"Başardık sevgili dostum! Onları tepeledik!"

Genç adam, silindir şeklinde dürbünü indirip hayretle başını iki yana salladı.

"Evet, sanırım öyle... Dağınık halde geri çekiliyorlar. Başıboş bir halleri var, toplanıp yeniden saldıracağa benzemiyorlar. İnanmak zor geliyor, ama galiba bu iş bitti..."

"Yine de bunun yaşanmayacağından emin olalım," dedi Orsalin başını sallayarak. "İç avluda bekleyen askerlere söyle, diğerlerine katılsınlar. Adamların üçte biri sarayda kalsın, ötekiler dışarı çıkıp kaçan Perglileri kovalasın. Köylere de ulaklar gönderin, yabancıların civara dağıldıkları haberini iletsinler. Silahlanıp etrafı kolaçan etsinler, yakaladıklarını bize getirsinler. Küçük gruplar halinde olacakları için onlarla başa çıkabilirler. Bu heriflerin yeniden bir araya gelmesine müsaade etmeyelim."

"Peki efendim," dedi Cabera, elini kalbinin üstüne koyup. Minnet ve saygı dolu bakışlarından, bu zaferi Orsalin'e borçlu olduklarını düşündüğü anlaşılıyordu.

"Ben de süvarilerin başına geçip Pergli serserilerin peşine düşeceğim. Onları tek tek avlayacağız! Piç kuruları Delkarna'ya geldiklerine pişman olacaklar!"

Orsalin, dürbünü gözlerine götürdü ve arkalarına bakmadan kaçan adamları seyretti.

"Bence çoktan oldular bile! Bugün tarihimizde unutulmayacak bir gün. Hem Delkarlar hem de Nasralar için... Ben Torin'e iyi haberi vermeye gidiyorum. Askerlerine söyle, zafer borularını çalsınlar!"

Yeni Bir Gün

1

İsimsiz, çok açtı; bu öyle bir açlıktı ki tüm diğer duyguları bastırıyor, hatta neden burada olduğuna dair merakını bile unutmasına neden oluyordu. Son yemek yediğinde sürülmüşlerin diyarında, zifiri karanlığın içinde, sivri kayalıkların üzerinde keyifle uçuyordu. Canı çektiğinde alçalıp kaçacak yeri olmayan dev örümcekleri afiyetle midesine indiriyordu. Sonra birden adını duymuştu, duyduğu zaman ismi olduğunu anladığı bu kelimeyi, onu duymadığı zamanlar bir türlü anımsayamazdı, isimsizlerin lanetiydi bu. Bu adı işittiği an rüzgâra kapılmış bir yaprak gibi ona doğru sürüklenirdi, karşı koyamazdı. Önünde açılan ışıktan tünele çekilirken, uzakta birçok türdeşinin aynı şekilde oraya sürüklendiğini gördü, ama tünele en yakın olan kendisiydi. O içine girdikten sonra tünelin geldiği gibi ansızın yok olduğunu gözleriyle görmemiş olsa bile hissetmişti.

İsimsiz, öfkeliydi; çünkü buraya kendi isteğiyle gelmemişti. İsmini tekrarlayıp duran her kimse, onu bu ışık dolu diyarda hapsetmişti. Işık gözlerini yakıyor, canını acıtıyor, onu her geçen saniye daha fazla sinirlendiriyordu. Tepesine tünediği kocaman yapıdan aşağı baktığında, yerde gezinen taze etler görüyor, ağzı sulanıyordu, gene de kendisini çağıranların gücü şimdilik bu binanın tepesinden ayrılmasına müsaade etmiyordu. Açlığı büyüdükçe o gücü yenebileceğini hissediyordu.

Birdenbire gözünün önünden büyükçe bir kuş geçti. Geniş kanatlı, etine dolgun bir kartaldı bu. Rüzgâr kokusunu Isimsiz'in burnuna taşıdı, et ve kanı böylesine yakınında hissetmek muazzam hayvanı baştan ayağa titretti. Açlık, tüm diğer şeylerin önüne geçti, vücudunu oraya zincirleyen görünmez bağları bir bir koparıp kendini boşluğa bıraktı. Birkaç saniye düştükten sonra, gemi genişliğindeki kanatlarını açarak çırpmaya başladı, az ileride dolaşan kartala doğru olanca hızıyla atıldı.

Darok, dehşet verici yaratığın kendisine yaklaştığını görünce süratle kanat çırpmaya başladı. Binanın çevresinde tur atıyor, yaratığın cüssesi nedeniyle kolay manevra yapamamasını umuyordu. Planı şimdilik işe yaramıştı, ama sonuna kadar gidebilmesi için ona yakalanmaması gerekiyordu. Yaratığın göründüğünden daha çevik olduğunu ve binanın etrafında dönerken dev kanatlarının duvarları parçalamasına hiç aldırış etmediğini görünce, bunun düşündüğünden zor olacağını anladı.

Yerdeki askerler ve federasyon gönüllüleri, tepelerinde dönen korkunç yaratığı fark edince paniğe kapıldılar, ama kaçabilecekleri bir yer yoktu. Arkalarında binanın duvarları, önlerinde ise ışıktan bir duvar vardı, kapana kısılmışlardı. Yaratığın onlarla ilgilenmediğini anlayınca ilk başta biraz rahatladılar, ama kartal aniden pike yapıp da onu peşine takınca, dört bir yandan korku dolu çığlıklar yükselmeye başladı.

"Hadi aslanım, biraz daha dayan!"

Olan biteni uzaktan seyreden Guorin, köpek başlı yaratık Darok'a oldukça yaklaşınca telaşla yumruklarını sıkmıştı. Şu an orada olsa yaratığın suratına birkaç tokat aşk edecek bir hali vardı. Leofold da aynı duygular içindeydi, yıllar önce öldürdüğü bir canavarı yeniden karşısında görmek bir kâbusu yeniden yaşamak gibiydi.

Darok, elinden geldiğince hızlı uçuyordu, yaratığın kuyru-

guyla parçaladığı bir balkondan kopan koca bir taş kanadına çarpınca havada acıyla kasıldı. Cam küreler pençelerinden kurtuldu, binanın duvarına çarpıp etrafı aleve boğdu. Duraksadığı birkaç saniye, İsimsiz'in ona yetişmesine ve koca dişlerle dolu ağzını sonuna dek açmasına yetti. Çabucak toparlandı, kendisini ikiye ayırmak üzere inen canlı giyotinden kıl payı kurtuldu. Sonra bu şekilde uzun süre dayanamayacağını düşünüp hızla alçalmaya başladı.

"Buraya geliyor! Buraya geliyor! Tanrılar yardımcımız olsun!"

Yerdeki askerler dehşetengiz yaratık önüne kattığı kartalla birlikte kendilerine doğru yaklaşırken, sağa sola kaçışıp bağırmaktan başka bir şey yapamıyordu. Birkaç tanesi ona ok fırlatmaya kalktı, ama panik içinde atılan bu oklar yaratığa değmedi bile. Darok, tam toprağa çarpacakken birden kanatlarını açıp kendini yavaşlattı, sonra bedeni patlayarak bir saniye içinde genç bir adama dönüştü. Genç adam, kalan hızıyla yerde birkaç takla attıktan sonra yüzükoyun toprağa kapaklandı.

İsimsiz, kovalamakta olduğu kartal birdenbire ortadan kaybolunca şaşkınlıkla duraksadı. Köpek başını iki yana çevirip avının nereye kaybolduğuna baktı. Yerde yüzükoyun yatan çıplak bir adam gördü, etrafında daha birçok insan vardı, en çok ilgisini çeken ise iri ve doyurucu atlar olmuştu. Atların üzerinde uzaklaşmaya çalışan süvarilere yöneldi, bir hamlede ikisini birden yuttu.

Darok, tepesinden geçen rüzgârı çıplak teninde hissettiğinde, hayatının orada son bulacağını düşünmüştü. Elinden geleni yapmıştı, ama başaramamıştı. Sonra rüzgâr uzaklaşınca başını gömdüğü topraktan kaldırdı ve yaratığın onu geçip gittiğini gördü. Planı işe yaramıştı, iblis aşağıda kendine daha çekici avlar bulmuştu. Hemen ayağa fırladı, bir saniye içinde yeniden iri bir kartala dönüştü, yukarı doğru kanat çırpmaya başladı.

Binadaki federasyon nöbetçileri, olan biteni görebilmek için pencerelere yapışmıştı. Alivekar, kısa boylu bir askerin omzunun üstünden, aşağıda yaşanan katliamı öfke dolu gözlerle seyrediyordu. Sıktığı dişlerinin arasından, "Ben orduya bunun için katılmadım!" diye mırıldandı. "Bu kahpelik, bu Perg'e ihanet! Savaş Tanrısı'nı uzak tutacağız diyenler, iblislerini üstümüze saldılar!"

Terterop, en az arkadaşı kadar hayal kırıklığı içindeydi. Dolgun parmaklarını birbirine kenetleyip dudağını ısırdı.

"Kertenkeleler konusunda şüphelerim vardı," dedi ölgün bir sesle. "Ama bu aşağıdaki yaratığın Tshermon'un iblislerinden biri olduğu şüphesiz... Savaş Tanrısı Perg'e geldiğinde yanında getirdiği canavarlardan biri o, resmi okul kitaplarında bile vardı. Çocukken geceleri kâbuslarıma girerdi."

"Peki, ne yapacağız, bundan sonra Tshermon için mi savaşacağız?" diye homurdandı Alivekar. "Onunla müttefik mi olacağız?"

Önündeki kısa boylu asker dönüp ona baktı.

"İblislerden medet uman federasyona lanet olsun!" dedi yüzünü buruşturup. "Sizi bilmem, ama ben buradan topukluyorum!"

Terterop, aralarından geçip hızla merdivenlere koşan adamın arkasından boş gözlerle baktı. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Hayatını ne uğruna tehlikeye attığı sorusunun cevabı iyice muğlaklaşmıştı. Arkadaşları ne için ölüyordu?

O sırada hızla yükselen büyükçe bir kartal gördü. Cüssesi dışında gayet normal bir kartaldı, canavara benzeyen bir yanı yoktu. Yaklaşan her canlıyı yere indirmeleri için verilen emri hatırladı, yayına okunu yerleştirip nişan aldı. Kartal hızlı uçuyordu, ama yıllarca böyle hedefleri vurmak için eğitilmişti, ıskalayacağını zannetmiyordu.

"Sen ne yapıyorsun!" diye bağırdı Alivekar, arkadaşının kolunu tutarak. "Düşman aşağıda, birini vuracaksan şu iblisi

vursana! Bizimkileri akşam yemeği niyetine tek lokmada yutuyor!"

Terterop, askerin işaret ettiği yere bakınca, köpek başlı yaratığın bir süvariyi daha atıyla beraber mideye indirdiğini gördü. Haklı olduğunu düşünüp yayını oraya doğrulttu, ne kadar işe yarayacağını bilemese de, tam iblisin başına nişan alıp okunu fırlattı. Vurup vuramadığını bilemedi, yaratık avlanmaya devam ediyordu, sadağından bir ok daha çekip yayına yerleştirdi.

Darok, çatıya kadar bir tehlike yaşamadan uçabilmişti. Binanın çevresinde tur atarken, pencerelerden birinden içeride kümelenmiş cübbeli adamları gördü, kendilerinden geçmiş gibi öne arkaya sallanıyorlardı. Kıpır kıpır dudaklarını seçebiliyordu. Derin bir nefes alıp oraya yöneldi, sivri gagasıyla cama olanca hızıyla çarptı. Dört bir yana dağılan cam parçaları arasında odaya giren ise, görkemli cüssesiyle bir Nazkor ayısı oldu.

Nazkor ayısının ayin yapmakta olan konsey büyücülerini duvardan duvara savurması yalnızca birkaç saniye sürdü. İşi bittiğinde, oda cansız bedenler, kopmuş kollar ve bacaklarla doluydu. Ayının derin derin aldığı nefesler dışında hiç ses duyulmuyordu. Efsunlu sözler yokluğa karışmıştı.

Federasyon binasını çevreleyen ışıktan duvar da aynı şekilde sessizce ortadan kayboldu.

Büyücülerin odasından gelen gürültüyü duyan askerler içeri girmek istemiş, ama efsunla kapatılmış kapıyı aşamamışlardı. Bir süre sonra sesler kesilince kapı da kendiliğinden açıldı. Odaya daldıklarında, sadece etraftaki dehşet verici manzaraya değil, parçalanmış camdan dışarı uçan iri kartala da şaşkınlıkla bakakaldılar.

Federasyon Başkanı Birseran, odasının penceresinden aşağıda olan biteni çaresizlikle izliyordu. Duvar kaybolduktan sonra isyancıları durdurabilecek hiçbir şey kalmamıştı. Bur-

fen yiğitleri porengorların üzerinde İsimsiz'i bir köşeye sıkıştırmış, üzerine yağdırdıkları patlayan kurelerle ateşe boğmuşlardı. Büyücü cübbeli bir kadın da fırlattığı ateş toplarıyla buna yardımcı oluyordu. İsyancılar, kalan son patlayan küreleri de binanın kalın ve sağlam kapısında geniş bir delik açmak için kullanmışlardı. Federasyon askerleri ve gönüllüleri, artık onlarla savaşmıyordu bile. Korkmuş, yorgun ve çaresizdiler; silahlarını atıp teslim oluyor ya da bir boşluk bulurlarsa uzaktaki ormana doğru kaçıyorlardı. İsyancılar onları kovalamıyor, aman dileyene kılıç savurmuyordu.

"Ben de kaçmalıyım..." diye düşündü Birseran, yumruğunu ısırarak. Buradan gizlice uzaklaşabilirse, donanma dönene kadar ormanda ya da bir köyde saklanabilirdi. Federasyon başkanının neye benzediğini köylülerin çoğu bilmezdi. Aşağıdaki kargaşadan yararlanabilir, kalabalığa karışıp sıra kadem basabilirdi. Bu düşünceyle üzerindeki işlemeli pantolonu ve armalarla dolu ceketi çıkardı, uşağının dolabından sade bir gömlek ve bir çiftçi pantolonu aldı. Tam giyinecekti ki, odasının kapısı ardına kadar açıldı. Ellerinde yayları ve oklarıyla iki federasyon askeri sert ifadelerle içeri daldı.

"Tamam, sorun yok!" diye elini havaya kaldırdı Birseran. Askerlerin önünde iç çamaşırlarıyla duruyor olmak birden midesini bulandırdı, ama kendine hâkim oldu.

"Geldiğiniz için sağ olun. Ama benim hayatım önemli değil. Önemli olan Federasyon'un selameti! Gidip arkadaşlarınızla birlikte dövüşün, benim korunmaya ihtiyacım yok."

Bir yandan da askerlerin bir an evvel gitmesi, böylece üzerini değişebilmesi için tanrılara dua ediyordu.

Askerlerden şişman olanı, kaşlarını çatarak başını iki yana salladı.

"Maalesef bir sorun var, başkan!" dedi dişlerinin arasından. "Hem de büyük, kocaman bir sorun! Biz hayatlarımızı senin ve ideallerin için harcadık, sense o idealleri tek bir günde yerle bir ettin!"

"Savaş Tanrısı'nın iblislerini Perg'e getirdin!" diye kükredi diğeri. "Onları uzak tutmak için çocukluğumuzdan beri koyduğunuz her kurala boyun eğdik. Bunu engellemek için orduya katıldık, gençliğimizi size adadık. Peki, sonunda ne oldu? Arkadaşlarım sizin çağırdığınız iblisler tarafından katledildi! Tshermon her neredeyse kahkahalarla güluyor olmalı. Bizi onlardan koruyacağınıza söz vermiştiniz!"

"Kendinize gelin!" diye bağırdı Birseran. "Bu ne cüret! Karşınızda federasyon başkanı var!"

Askerlerin karşılarında gördüğü ise, iç çamaşırlarıyla yaşlı ve korkmuş bir adamdan ibaretti.

Birseran, şişman okçunun yayını ona doğrulttuğunu görünce telaşa kapıldı.

"Aman evladım, ne yapıyorsun! Kendine gel, indir o silahı! İblisleri federasyonu korumak için kullandık. Bizim federasyonumuzu! Her ne yaptıysak bu uğurda yaptık!"

"Sizin federasyonunuzu," dedi okçu, sakin bir ifadeyle. "Sizin iktidarınızı... O bizim federasyonumuz değil. Artık değil."

Ok yaşlı adamın çenesinin altına saplandı. Federasyon Başkanı, öne arkaya sallandı, sonra yüz üstü yere kapaklandı. Alivekar, ölüp ölmediğine bakma gereği duymadı. Terterop hayatında hiç ıskalamamıştı. Arkadaşının omzunu sıvazladı, silahlarını yere bırakıp sessizce merdivenlere doğru yürüdüler.

Ais, federasyon binasının kapısının tam önünde, karşısındaki deliğe büyülenmiş gibi bakıyordu. Sanki o an zaman durmuştu, etrafındaki koşturmacayı, haykırışları duymuyor, içeriden fırlayarak mücadeleye devam eden bir avuç askerin beyhude yere isyancıları durdurmaya çalışmasını görmüyordu. Birkaç adım ilerisindeki delik onun için sadece ahşap bir kapıda açılmış adam boyunda bir geçitten ibaret değildi, yıllardır verdiği zorlu mücadelenin sona ermesiydi; şahit olunan

zulümlerin, çaresizlik hissinin, binlerce insanın hayatından sorumlu olmanın, her gece sabahı görememekten korkarak uyumanın, bu işin nasıl son bulacağını merak etmenin bitişini temsil ediyordu. O dar geçit, sanki amcasına ve kaybettiği tüm diğer dostların ruhlarına açılıyordu.

Omzunda bir sıcaklık ve acı hissettiği an bile, bu duygularla gülümsedi. Tanıdık bir acıydı, başını hafifçe eğip göz ucuyla baktığında, göğsüne saplı bir ok görmek onu şaşırtmadı. Üzerine doğru koşan iki asker gördü, kılıçlarını kaldırmış avazları çıktığı kadar bağırıyorlardı, ama seslerini duyamıyordu. Kulaklarında garip bir uğultu vardı. İki yandan atılan beş isyancı, askerleri aralarına alıp baltalarıyla vurmaya başladılar, sonra cesetlerinin üstünden atlayıp binaya ilk girenler oldular. Arkalarından yüzlercesi bir çığ gibi aktı. Ais, dizlerinin üzerine çöktüğünde hayatında hiç bu kadar mutlu ve özgür olmadığını düşündü. Kulaklarındaki uğultu ve kalbinin atışı dışında hiç ses duymuyordu. Acı çekmesi gerekirdi ama kendisini öylesine iyi hissediyordu ki acı zihnine sızamıyordu. Vücudu kasıldı, elleri tutmaz oldu, etrafı yavaş yavaş bulanıklaştı. Kazandıklarını biliyordu, bu her şeyden önemliydi. Aslında o esnada, tek önemsediği şey buydu.

Yüzükoyun toprağa düştüğünde, dudaklarında bir heykele yakışacak sabitlikte, huzurlu bir gülümseme vardı.

2

Federasyon binasının düşmesiyle, isyancıların ideallerine inanan tüm insanlar ayaklandı. Artık korkmuyorlardı, hayallerini, tutkularını, özgürlüğe olan açlıklarını, başlarına geleceklerden kaygı duymadan, avazları çıktığı kadar haykırdılar. Federasyon ordusunun hâkimiyetini koruduğu son birkaç ülke de kısa sürede asilerin denetimine geçti. Büyücü konseyinin Savaş Tanrısı'nın canavarlarını Perg'e getirdiği, birçok

federasyon gönüllüsünün bu iblislere yem olduğu haberi tüm ülkelere ulaştı. Tshermon'un korkusuyla Federasyon'a bağlı kalan köyler de asilerin tarafına geçti. Sağ yakalanan konsey büyücüleri, halka güçlü bir mesaj vermek adına idam edildi. Diğer ordu mensupları, yeni kurulacak düzene sadakat göstereceklerine yemin etmeleri üzerine serbest bırakıldı.

Yeni düzen, ilk iş olarak Federasyon Binası'na Özgürlük Kulesi adını verdi. İsyancıların liderleri, Delkarna'yı fethe giden donanmanın geri dönmesi ihtimalini göz önüne alarak, tüm ülkelerde savunma hazırlıklarına başladı. Bir yandan da Özgürlük Kulesi'nde bundan sonra ülkelerin nasıl bir düzenle yönetileceğine dair çalışmalar başlatıldı.

İsyanın lideri Ais'in ölümü, tüm halkın kalbinde derin bir yara açmıştı. Bu büyük ve cesur kahraman için Perg tarihinde görülmüş en görkemli cenaze merasimlerinden biri düzenlendi. Sahilde toplanan binlerce insan, prom ve burfene, kıyıya yakın bir mesafeye demirlemiş yüzlerce gemi eşlik etti. Ais'in bedeni, hayattayken dostlarından defalarca talep ettiği gibi Avcı Kalesi'nin mensupları tarafından deniz gören bir noktaya defnedildi. Böylece şanlı komutanın ruhu, sonsuza kadar Mavi Hunsa'yı seyredebilecekti.

Savaşın sona ermesinden aylar sonra, güneşin ilk ışıkları Özgürlük Kulesi'nin tepesine vurduğunda, Leofold uzun zamandır ilk defa donanmanın Perg'e dönmesiyle ilgili bir kâbus görmeden, huzurla uyandı.

Ais'in ölümünden sonra, yeni yönetim şekline karar verilene dek, Leofold isyancıların lideri olarak seçilmişti. Ülkelerin liderleri arasındaki toplantıları yönetme ve tüm diyarı ilgilendiren konularda son sözü söyleme görevi kendisine verilmişti. Ona insanlar kadar burfenlerin ve promların da güvenip saygı duyması bunun başlıca sebebiydi. Ünlü silahşor, böylesine ağır bir mesuliyeti kabul etmeye pek gönüllü olmamıştı, ama bunca kan ve gözyaşıyla elde edilen barışı korumak için

yapması gereken bu son fedakârlıktan da kaçmamıştı. Bir an evvel her şeyin düzene girmesi için günleri sayıyor, eski mutlu hayatına geri dönmeyi dört gözle bekliyordu.

Yoğun bir günün ortasında, çağrı üzerine toplantı odasına girdiğinde, sevgili dostları Guorin ve Nela'yı kendisini bekler bulduğu. Büyücü kadın her zamanki gibi göz alıcıydı. Uzun siyah saçları, gri cübbesinin omuzlarına dökülmüştü. Genç adam ise savaşın son günü sol bacağını kaybetmiş olmanın acısını üzerinden atmış görünüyordu. Birbirlerine aşkla sarılmış, odanın ortasında gülümseyerek ayakta duruyorlardı.

"Bizim meşgul arkadaş nihayet gelebildi!" diye kocaman güldü Guorin. "Bize ayıracak hiç vaktin yok, diye düşünmeye başlamıştım!" Kaybettiği bacağının yerine takılan tahtadan ayakla topallayarak yaklaştı, silahşoru sımsıkı kucakladı.

"Anlayışlı ol," diye tebessüm etti Nela. "Adam koca Perg'i yönetiyor, bizim gibi halktan insanlara vakit ayırdığı için minnettar olmalıyız!"

Erolold, Guorin'in omuzlarını özlemle sıktıktan sonra, önce onun sonra da kadının suratına uzun uzun baktı. Yüzüne uzun zamandır orada olmayan mutlu bir ifade yerleşti.

"Hiç sormayın dostlar... Umarım buraya beni kaçırmaya gelmişsinizdir! Masallarda kuleye hapsolan bahtsız prensesler gibiyim! Beni esaretten kurtaracak beyaz atlı bir prens bekliyorum..."

"O kadar sıkıcı, ha..." diye içini çekti Guorin. Kadim dostunun gözlerine hüzünle baktı.

"O kadar sıkıcı... Hatta daha fazlası! Bir silahşoru öldürmenin en kolay yolu onu siyasete sokmakmış!"

Nela, iki adamın yanına yürüdü, elini omuzlarına koydu.

"Politikanın sana göre olmadığını biliyorum. Sen savaş alanlarına aitsin, maceralı yolculukların adamısın. Ama dostlarının hatırına biraz daha dayanman lazım. Perg şu an ince bir ipin üstünde, senin gibi herkesin sevip saydığı birinin dengeyi sağlaması çok önemli."

"Buna bir itirazım yok," dedi Leofold, kollarını iki yana açarak. "Zafer kolay kazanılmadı. Binlerce insan oldu, bir o kadarı sakat kaldı... Barışın kalıcı olması için herkesi mutlu edecek bir düzen kurmalıyız. Tek dileğim, bu sürecin kısa sürmesi... Donanmanın geri döneceği korkusu artık unutulmaya yüz tuttu. Yakında tüm enerjimizi bu yeni düzenin kurallarını belirlemeye harcayabiliriz. Sonra zincirlerimden kurtulacağımı umuyorum. Peki, sizi buraya hangi rüzgâr attı? Kadi'de olduğunuzu sanıyordum."

"Turayfor'a gidiyoruz," dedi Guorin. "Ais'in hatırasını yaşatmak üzere Avcı Kalesi'nin yerine yapılan devasa heykeli göreceğiz. Çok görkemli olmuş, diyorlar. Merderan'ın Heykeli kadar varmış. Bizim cesur dostumuza da böylesi yakışırdı zaten! Ülkeden ayrılmadan önce seni ve Ermira'yı bir ziyaret edelim dedik."

"Ve tabii küçük Ais'i de..." diye ekledi Nela. "Doğumundan beri onu göremedik. Herhalde kocaman olmuştur! Bizim tatlı ufaklık nasıl, keyfi yerinde mi?"

"Gayet iyi," dedi Leofold hüzünlenerek. "O da annesi de kulede, ama buradaki işler yüzünden onlarla çok vakit geçiremiyorum. Böyle giderse babasının kim olduğu hakkında soru işaretleriyle büyüyecek!"

Nela, genç adamın kolunu şefkatle okşadı. Ona tatlı tatlı bakıp, "Merak etme, az kaldı..." diye teselli etti. "Ais büyüyünce böyle bir babası olduğu için gurur duyacak. Hem sizin anne baba olma konusunda ustalaşmanız şart! Çünkü yakında bu konuda hiçbir şey bilmeyen dostlarınıza rehberlik etmeniz gerekecek!"

Leofold, büyücü kadının karnındaki belli belirsiz şişliği fark edince, heyecanla kahkaha attı. İçten bir mutlulukla dostlarını kucakladı. Sevinçten kızarmış yanaklarla, gür bir sesle bağırdı.

"Bin ejderha! On bin ejderha! Son ayların en güzel haberi

bu! Demek babadan sonra amca da oluyorum! Bunu mutlaka kutlamamız gerek, bugünkü tüm planları iptal edeceğim. Perg, bir akşam bensiz idare edebilir. Ermira da çok sevinecek, akşam hep birlikte kadeh kaldıralım!"

O sırada toplantı odasının çift kanatlı kapısı ısrarla çalınmaya başladı. Hemen açılmazsa kıracak gibiydiler. Silahşor, derin bir iç çektikten sonra, dostlarından ayrılıp o yöne yürüdü.

"İçeri gel! Kapı kilitli değil! Böyle çaldığına göre Perg alevler içinde kalmış olmalı! Haydi, gel de anlat derdini..."

Kapı açıldığında karşılarında gördükleri yirmili yaşlardaki kel habercinin suratı, gerçekten de büyük bir felakete ya da muazzam bir mucizeye şahit olmuş gibiydi. Bunu fark eden Guorin ve Nela, meraklanarak Leofold'un yanına geldiler.

"Efendim... Bunu mutlaka duymalısınız. İki gündür durmadan at sürüyorum. Yemek için bile mola vermedim... Gözlerime uyku girmedi... Size bu haberi bir an evvel getirmek istedim."

"Öyleyse ağzında geveleme de söyle," dedi Leofold, soluğunu tutarak. Perg donanmasının geri döndüğünü duymak için kendini hazırladı. Nihayet en kötü kâbusları gerçek oluyordu. Şayet kuşağında olsa, eli gayri ihtiyari kılıcının kabzasına giderdi. Başka hangi haber bu kadar acil olabilirdi ki?

"Durkgador döndü!" dedi haberci, derin derin nefes alıp vererek. "Durkgador geri döndü! Açıktaki gemilerimiz görmüş, tüm yelkenlerini açmış buraya doğru geliyor. Direğinde her zamanki korsan bayrağı gururla sallanıyormuş. Düşmanın bir tuzağı değil, bundan eminiz. Kaptan Korman güvertededen bizzat selam vermiş onlara! Yanında refakatçi bir kalyon da varmış, ama onun hakkında bilgimiz yok. Bizim gemilerden biri değil, orası kesin."

Guorin, Nela'nın elini sevgiyle tuttu ve mutlulukla gülümsedi. Leofold, huzurlu bir ifadeyle pencereden dışarı, bulut-

ların arasında yükselen güneşe baktı. Işığa boğulmuş iki kuş gördü, insanların neşe ve kederlerinden uzak, keyifle oynuyorlardı. Bugün iyi haberler alma günü olmalıydı.

"Teşekkürler asker," dedi gözleri ışıldayarak. "Kıyıya ne zaman varacak, bilgin var mı?"

"Ben yola çıkmadan önce üç günlük mesafede demişlerdi. Tahminen bugün içinde demir atar efendim."

"Peki o zaman, sen git biraz dinlen. Bize gerçekten değerli bir haber getirdin. En iyi şekilde ödüllendirileceksin, şüphen olmasın. Bununla şahsen ilgileneceğim."

Genç adam mutlu bir ifadeyle selam verip ayrıldıktan sonra, Leofold dostlarına dönüp sordu.

"Kutlamayı yarına ertelemeye ne dersiniz? Sanırım Korman da bize katılmak ister. Delkarna'da neler yaşandı, öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Aynı fikirdeyim," dedi Guorin başını sallayarak. Elini tahta bacağının üstüne koydu. "Ais'in heykeli bir yere kaçmaz, daha sonra görürüz onu. Bir an evvel hazırlanıp limana gidelim. Sevgili Durkgador'umuzun sahile yanaşmasını seyretmek istiyorum. Bu manzarayı özledim doğrusu!"

"Haber vermemiz gereken biri daha var," diye hatırlattı Nela. "Korman dönüyorsa, muhtemelen şaman dostumuz Kaye de yanındadır. Er ya da geç ağabeyini almak için geleceğinden emindim."

"Haklısın," dedi Leofold. "Ben hemen birini gönderip Darok'a haber ileteceğim. Buraya hiç yerleşmedi, ormanda bir kulübede yaşamayı tercih ediyor. Doğada kendisini daha rahat hissediyormuş. Ona fikir danışmak istediğim zaman anında geliyor, sağ olsun. Zindandan çıkardığımız Delkarnalı dostlarını da yanına aldı. Adamlar o kadar çok işkence görmüş ki, toparlanmaları kolay olmayacak."

"Peki o zaman," dedi Guorin. "Sen onu alıp gel, limanda buluşalım. Biz biraz erken yola çıkalım. Bacaklarından biri

kalın bir kalas olunca insan hızını kaybediyor!"

"Huysuzluk etme!" diye şakadan kızdı Nela. Ellerini beline koyup kaşlarını çattı. "Ne zaman yolculuğa çıksak numaradan böyle yapıyor, Leofold. Şikâyetçiyim ondan! Tüm yükleri bana taşıtmak için kendini acındırıyor. Yoksa benden hızlı yürüyor valla."

"Ama sevgilim, sen o yükleri havada uçurabiliyorsun," diye güldü Guorin. "Ben niye taşıyayım ki!"

Uzanıp genç kadının önce yanağını sonra dudağını öptü. İki sevgili, birbirlerinin gözlerine aşkla bakıp, sarmaş dolaş odadan çıktılar.

Liman o akşam uzun zamandır olmadığı kadar kalabalıktı. Efsanevi gemi Durkgador'un döndüğünü duyan herkes işini gücünü bırakıp onu karşılamaya koşmuştu. Leofold, Darok dahil tüm dostlarını yanına almış, halkın ve askerlerin önünde, iskelenin tam ucunda bekliyordu. Tüm yürekler, dev kalyonun getireceği haberlerin heyecanıyla titriyor, bütün bakışlar ufukta görüneceği anı gözlüyordu.

Darok, bir kartala dönüşüp gemiye doğru uçmamak için kendini zor tutuyordu. Elindeki dürbünle güvertede tanıdık bir sima görmeye çalışıyordu. Perg donanmasının geriye dönmeyeceğinden emin olana kadar, burada kalıp Leofold'a zorlu görevinde yardım etmeye karar vermişti. Gura ve diğerlerinin de henüz böyle uzun bir yolculuğa çıkacak gücü yoktu. Ama kardeşini çok özlediği, kalbinin sahibi Eymar'ı ölesiye merak ettiği bir gerçekti. Kaye'nin de gemide olması için Kadim Güçler'e dua ediyordu.

Durkgador, önce bir nokta olarak belirdi, sona hızla büyümeye başladı. Efsanevi kalyon, şanına yaraşır bir süratle limana doğru yol aldı, her geçen saniye görkemli detayları biraz daha seçilir oldu. Burnundaki devasa aslan heykeli her zamanki gibi en dikkat çekici ayrıntısıydı. Okçu kulelerinde bayraklar ve flamalar dalgalanıyordu. Civardaki iki ya da üç

direkli gemiler, o yanlarından geçerken minik birer kayık gibi görünüyorlardı. Azametle yaklaştı, sonunda iskelenin biraz uzağında demir attı. Cüssesi yüzünden diğer kalyonlar gibi limana tamamen yanaşması mümkün değildi. Yanındaki refakatçi gemi, Darok hariç hiç kimsenin ilgisini çekmemişti. Farklı çizgileriyle bir Delkarna kalyonu olduğunu tahmin etmişlerdi, o kadar. Genç şaman ise bunca zaman sonra yeniden gördüğü Kılıçbalığı'nı mutlulukla seyrediyor, onunla Perg'e gelirken yaptıkları muhteşem yolculuğu hayal ediyordu. Kaptan Gura'nın gemisine kavuştuğu zaman ne kadar sevineceğini düşünmek onu gülümsetiyordu.

Durkgador'dan indirilen kayık, geri kalan yolu birkaç dakikada aldı. İskeleye yanaştıktan sonra, içinden bir bir çıkanlar, Darok'u ve diğerlerini mutluluğa boğdu.

Genç şaman, önce kardeşi Kaye'ye, ardından görmeyi hiç beklemediği Eymar'a hasretle sarıldı. Kaye, ağabeyinin genç kıza sarılışında, özlemden çok daha başka duyguların da rol oynadığını hissetti ve gülümsedi. Gayri ihtiyari, bakışları ona aynı duyguları yaşatan Korman'a kaydı.

Eymar, yanaklarını ellerinin arasına almış, gözlerine aşkla bakan adama tebessüm etti.

"Baktım ki senin bana geleceğin yok, ben sana geldim."

"Buradaki her günüm seni düşleyerek geçti," dedi Darok, içtenlikle. "Yapmam gereken işler vardı, o yüzden dönemedim. Ama aklım ve kalbim hep sizinleydi. Burada olduğuna hâlâ inanamıyorum! Başka zaman olsa seni böyle bir yolculuğa çıkardığı için Kaye'ye kızardım, ama şimdi sadece minnet duyuyorum."

Kaye, elini dostça sıkan Leofold'a gülümseyip, "Limanda bizi federasyon büyücüleri karşılamadığına göre sanırım başardınız," dedi. "Perg'i hürriyetine kavuşturdunuz! Tebrik ederim!"

"Buraya sapasağlam dönebildiğinize göre, galiba siz de ba-

şardınız," dedi silahşor. "Bu, bizim için ne kadar önemliydi, bilemezsin. Bu haber Perg'de herkese huzur verecek. Artık geleceğimiz hakkında çok daha güvenle konuşabiliriz."

Şaman, başını "anlıyorum" manasında salladı. Sonra kayıktan son çıkan iki adamı kollarından tutup öne çıkardı.

"Perg donanması asla geri dönmeyecek, bundan emin olabilirsin. Biz o konuyu tamamen hallettik. Gelecek hakkında gerçekten konuşmamız gerek! Yalnızca Perg'in geleceği değil, Delkarna'nın geleceği hakkında da. Bunun için size iki yeni dost getirdim. Sevgili Leofold, seni Delkarna Sultanı Torin ve Nasraların lideri Şanlı Orsalin'le tanıştırmak istiyorum. Büyük liderler ve harika insanlardır! Eminim birlikte konuşacak çok şeyiniz olacak."

Tüm başlar, kalabalığın içinde şaşkın yüz ifadeleriyle duran ve hayatlarında ilk defa gördükleri bu diyara meraklı gözlerle bakan iki adama döndü.

Torin, suratında içten bir tebessümle, elini Leofold'a uzattı.

"Tanıştığımıza çok mutlu oldum. Kaye sizi ve dostlarınızı uzun uzun anlattı. Başka diyarlarda da olsa, aynı amaç uğruna dövüşmüşüz. Elinizi sıkmaktan onur duyarım."

Silahşor, bu sözlerin ne kadar büyük bir gerçeği yansıttığını o an bilmiyordu, fakat kendisine dürüst gözlerle bakan, temiz yüzlü bu delikanlının elini havada bırakmadı.

Limanı dolduran kalabalık farkında değildi ama bu tokalaşma, Perg ve Delkarna tarihinin en önemli anlarından biri olacaktı.

3

Delkarna Sultanı Torin ve Başkomutanı Orsalin, Perg liderleriyle günlerce süren toplantılar yaptılar. Yanlarında getirdikleri âlimler, tarihçiler ve mimarlar, Perg'in pek çok ülkesini

[redacted]aşarak kültürleri ve yaşam tarzları hakkında bilgi topladı. [redacted]r iki diyardan birkaç yüz gönüllünün diğer diyara yerle[redacted] Perg ve Delkarna'nın dostluğu için çalışması kararı alın[redacted]. Uzaklarda bilmedikleri farklı diyarlar da olabilir, günün [redacted]rinde başka yabancılar dostça niyetlerle ya da düşmanlık [redacted]iderek karşılarına dikilebilirdi. Perg ve Delkarna, bundan öyle birbirlerini her türlü tehdide karşı koruyacak, karşılıklı [redacted]icaret yapacak, çocuklarına uzaklarda onları seven dostları [redacted]olduğunu öğretecekti.

Elleri vantuzlu yaratıkların savaş alanında belirip istilacıların canına okuması, bir efsane olarak yıllarca ağızdan ağıza aktarıldı, bu olağanüstü manzaraya şahit olanlar birer birer yaşlanıp öldükçe, zamanla unutuldu. Fakat Nasraların o gün Delkarna için yaptıkları mücadele, kaybettikleri canlar ve döktükleri kanlar hiç unutulmadı. Orsalin, Sultan Torin'in de desteğiyle sarayda en güçlü şahsiyetlerden biri oldu, ölene kadar da öyle kaldı. Nasraların orduda ve sarayda görev alma yasağı tümden kaldırıldı. Delkarlar ve Nasralar, birlikte ne kadar güçlü olduklarını ve birbirlerine ne kadar ihtiyaç duyduklarını anlamışlardı. Torin'in adil ve barışçı karakteri, ülkede geçmişteki husumetleri unutturacak kadar uzun ve huzurlu bir dönem yaşanmasını sağladı. İki halk arasında ufak tefek çekişmeler elbette vuku buldu, ama bir daha asla eski günlerdeki gibi nefrete dönüşmedi. Bunu mümkün kılanın Olein'in fedakârlıkları olduğunu pek az kişi biliyordu, fakat Torin ve Orsalin onu hiç unutmadılar. Bir araya geldiklerinde sevgili dostlarını daima minnet ve özlemle andılar.

Ülkelerine dönemeyen Perg askerlerine, silah bırakmaları şartıyla Delkarna'da toprak verildi. Kazançları üzerinden vergi ödemeleri karşılığında, savaşta ölenler yüzünden boş kalan tarlalar ve çiftlikler onlara pay edildi. Bu çiftliklerden birine yerleşen Perg Komutanı Soritek, katliama uğrayan köylerden sorumlu tutulmaktan korktuğu için kimliğini hayat boyu

herkesten sakladı. İlk zamanlar kaçak olarak Perg'e gitmenin yollarını aradı, ama ne zaman önüne bir fırsat çıksa, yakalanmaktan korkup denemekten vazgeçti. Kendisini ve hürriyetini ülkesinden de karısından da daha çok sevdiğini fark etmişti. Sonunda kaderini kabullendi, köylü bir kızla evlenip dört çocuk yaptı, şatafattan uzak, mütevazı bir yaşam sürdü.

Torin, Olein'den çok dinlediği Kaye ile sağlam bir dostluk kurdu. Kaye'den öykünün tümünü öğrenince, harnanları da Delkarna'nın bir parçası yapmak istedi. Ama Harnan Meclisi, yılan kuyruklarının hiçbir zaman insanlarca tümden kabul görmeyeceğini düşünerek, kendilerini uzakta yaşayan dostları olarak kabul etmesini rica etti. Harnanlar, hür iradeleriyle Harnanik'te yaşamaya devam ettiler. İnsanlarla ticaret yaptılar, zor zamanlarda yardımlaştılar, ama kendi kültürlerine ve yaşam tarzlarına daima bağlı kaldılar.

Uzun tartışmalardan sonra, Perg'de tüm ülkelerin birbirinden bağımsız olarak yönetilmesine, ama dileyen herkesin bir başka ülkeye yerleşmesinin mümkün olmasına karar verildi. Omuzlarındaki yükten kurtulan Leofold, ailesi ve sevdikleriyle birlikte mutlu bir yaşam sürdü. Sevgili dostu Guorin'le hiç ayrılmadılar, birlikte yeni maceralar yaşadılar, yaşlandıkları zaman çocuklara Korkak ve Canavar oldukları günlerde yaptıkları olağanüstü yolculukları keyifle anlattılar. Anlattıkları öykülerin hepsi gerçek olsa da çocuklar onları daima masalcı ihtiyarlar olarak bildi.

Perg ülkelerini, federasyon döneminde olduğu gibi yine halkın seçtiği temsilciler yönetti. Ama bunu yaparken, tüm ülke temsilcilerini bağlayan ortak bir yasaya göre hareket ettiler. Bu yasanın temeli, herkesin istediği gibi yaşama, dilediği gibi düşünme, gönlünce inanma ve tüm bunları korkmadan dile getirebilme özgürlüğüne dayanıyordu. Çoğunluk asla azınlığa tahakküm kuramayacak, herhangi bir yerde böyle bir durum yaşanırsa, Delkarna dahil tüm diğer ülkeler ezilenlerin

ardımına koşacaktı. Birkaç nesil sonra bu sistem Delkarna'da la kabul gördü. O günden sonra "sultan" ve "sultanlık" kelimeleri, sadece tarih kitaplarında kullanılır oldu.

Darok ve Eymar, mutlu bir aile kurup ölene kadar Delkarna'da yaşadılar, orada Melkara ile birlikte yeni şamanlar yetiştirdiler. Zamanla bu ilim Perg topraklarına da yayıldı, hayvana dönüşebilen insanlara büyücüler kadar sık rastlanır oldu. Kaye ise kaptan Korman'la birlikte hayatının büyük bölümünü Durkgador'da geçirdi, elfsanevi gemileriyle pek çok harika macera yaşadılar. Bu arada kendileri gibi asi ruhlu iki afacan çocuk büyütmeyi ihmal etmediler. Kaptan Gura, hayatı boyunca Delkarna donanmasını yönetti, o öldükten sonra, Kılıçbalığı uzun yıllar daha ülkeye hizmet etti. Yaşlı bedeni dalgalara dayanamaz olduğunda, yeni nesillerin yaşananları unutmaması adına yüzen bir müzeye dönüştürüldü.

Perg ve Delkarna'da barış elbette sonsuza kadar sürmedi. Tarih boyunca iyi günler de yaşandı, kötü günler de. Kendilerinden farklı olana tahammül edemeyenler, zaman zaman her iki diyarda da güçlerini artırdı, masumların canını yakıp zulümler yaptı. Fakat her ne zaman böyle bir kötülük baş gösterse, buna karşı ayağa kalkan kahramanlar da oldu. Merderan'ın, Ais'in, Olein'in ve diğerlerinin nesilden nesile aktarılan hikâyeleri, onlara daima ilham verdi.

İnsanlar, promlar, burfenler, harnanlar ve diğerleri birbirlerinin canını yaktığı zamanlar, Kadim Güçler'in diyarında yeni ateş parçaları doğdu, iyilik ve şefkat gösterdiklerinde ışık hüzmeleri havada usulca süzüldü. Kadim Güçler, fanilerin nefes alıp vermesi doğallığında, yeni diyarlar, yeni halklar ve yeni canlılar yaratmaya devam ettiler. Dengeyi ışığın lehine çevirenlere daima şükran duydular.

Bütün bunlar yaşanırken, Kadim Diyar'ın sonsuzluğunda kızıl saçlı bir kadın hiç durmadan yürüdü. Bunca zamandan sonra yorulması gerektiğini düşündüğü an yoruluyor, neden

hâlâ acıkmadığını merak edince acıkıyordu. Bu tür düşünceleri zihninden kovaladığında, duygular ya da duygu hatıraları kayboluyordu. Neden orada olduğunu bilmiyordu, buraya gelmekte bir amacı var mıydı, hatırlayamıyordu. Artık anımsamakta zorlandığı kadar geçmişte kalan bir gün, ölülerin şarkı söylediği bir vadide yürümüş, bir uçurumun kenarına dek gelip orada durmuştu. Vadide yuruyen diğerleri, kendilerini tereddütsüz aşağı atıyor, beyaz bulutların içinde bir bir gözden kayboluyordu. Uçuruma yaklaşırken hayattayken yaptıkları bir bir gözlerinin önünden geçmişti, çoğu acı verici anılardı, unutmak isteyeceği olaylardı. Yaptıklarının ne kadarı iyilikle ne kadarı kötülükle sonuçlanmıştı, buna emin olamamış, kendisi hakkında kesin bir karara varamamıştı. Baktığı yere göre eli kanlı bir katil de olabilirdi, hayatını başkaları için feda etmiş bir kahraman da. Kurtardığı insanlar yüzünden sonsuz bir mutluluğu ve tüm hayallerine kavuşmayı mı hak ediyordu? Yoksa canını aldığı masumlar ve onları sevenler tarafından kıyasıya cezalandırılmayı mı? Vicdanı buna karar veremeyince, uçurumdan bir türlü atlayamamıştı. O günden sonra Kadim Diyar'ın birbirinden ilginç mekânlarında dolaşıp durmuş, aklını kurcalayan bu soruya bir yanıt aramıştı. Fakat arayış bitmek bilmedikçe, içine düştüğü sonsuzluk zihnini bulandırmış, neyin peşinde olduğunu bilmeden yalnızca yürür olmuştu.

Birkaç defa karşısına köpek başlı, kartal kanatlı ya da yılan bedenli devasa iblisler çıkmış, vücutlarının çeşitli yerlerinden uzanan vantuzlarını sallayarak gözlerinin içine dimdik bakmışlardı. Sonunda her biri, artık ruhunda her ne gördülerse, saygıyla eğilip yoluna gitmesine izin vermişlerdi.

Nereden geldiğini hatırlamadığı gibi, adını anımsamakta da zorluk çekiyordu. Bazı zamanlar zihninde çeşitli isimler canlanıyordu, ama kendisine ait olup olmadıklarını bilmiyordu. Arada bir aklına hayvana dönüşen insanlara dair sahneler

geliyordu, böyle anlarda içinde sıcak, dostça bir duygu büyüyordu. Seyrek olarak da kendisine bilerek acı verdiği, bedenini yaraladığı, ruhundaki bir ızdırabı bastırmak için kendi kendine işkence ettiği rüyalar görüyordu. Bu rüyaların gerçeği ne kadar yansıttığından emin olamıyordu. Uzun zamandır tek hissettiği, boşluk duygusuydu; acı da tüm diğer duygular gibi sonsuzluğun içinde kaybolmuştu.

Günün birinde, ne işe yaradıklarını anlamadığı devasa aynaların yanından geçtikten hemen sonra, uzakta görkemli bir kale gördü. İçinden bir ses, o kalede kendisi için önemli birinin yaşadığını fısıldadı. Ne pahasına olursa olsun oraya ulaşması gerektiğini hissetti. Bunu yapmaya çalıştığında, ona yaklaşmak için her adım atışında, kale kendisinden uzaklaşıyor gibiydi. Kadın hayatı boyunca hiç pes etmemişti. Bundan çok daha zorlu sınavlarla test edilmişti. Ayakları yara bere içinde kalana kadar denemeye devam etti. Nihayet gücü tükenip dizlerinin üstüne çöktüğünde, arkasından gelen muazzam bir dalga onu kalenin kapısına kadar sürükledi.

Çift kanatlı, azametli kapı kendiliğinden açılınca, karşısına uzun boylu, şık giyimli, genç bir adam çıktı. Adam elini uzatıp onun elini tuttuğunda, Olein'in zihni birden berraklaştı. Artık hem kendi geçmişini hem de adamın geçmişini tüm detaylarıyla görebiliyordu. İkisi de hayatlarını büyük bir davaya adamışlar, başka insanların dayanamayacağı acılarla dolu zorlu bir mücadele vermişlerdi. İkisi de sevdikleri kişileri ve onları sevenleri incitmek zorunda kalmışlardı. İkisi de sonsuzluğun içinde savrulan bir yaprak kadar yalnızdı. İkisinin de bir diğerine çok ihtiyacı vardı.

Adam, kadının elini bırakmadı, onu nazikçe içeri çekti. Olein, burada güvende olduğunu hissetti, bir daha asla canı yanmayacak, bu duvarların ardında arzuladığı ve hak ettiği huzuru bulacaktı. Her şeyden önce özgür olacak, içinden gelmeyen hiçbir şeye zorlanmayacaktı. Kalenin kapısı yavaş

yavaş üzerlerine kapanırken, bir oyun sahnesinin perdesi inmiş gibi görmediği seyircilerine gülümsedi.

Dışarıda çok güzel, bembeyaz bir kırlak neşeyle koşuşturarak ufka doğru dörtnala koşuyordu.

SON

KAKTÜS TEAM